

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel Title:	<u>Adam Oehlenschlägers poetiske Skrifter.</u>
Alternativ titel Alternative title:	Poetiske Skrifter.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : J. H. Schubothe, 1805
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

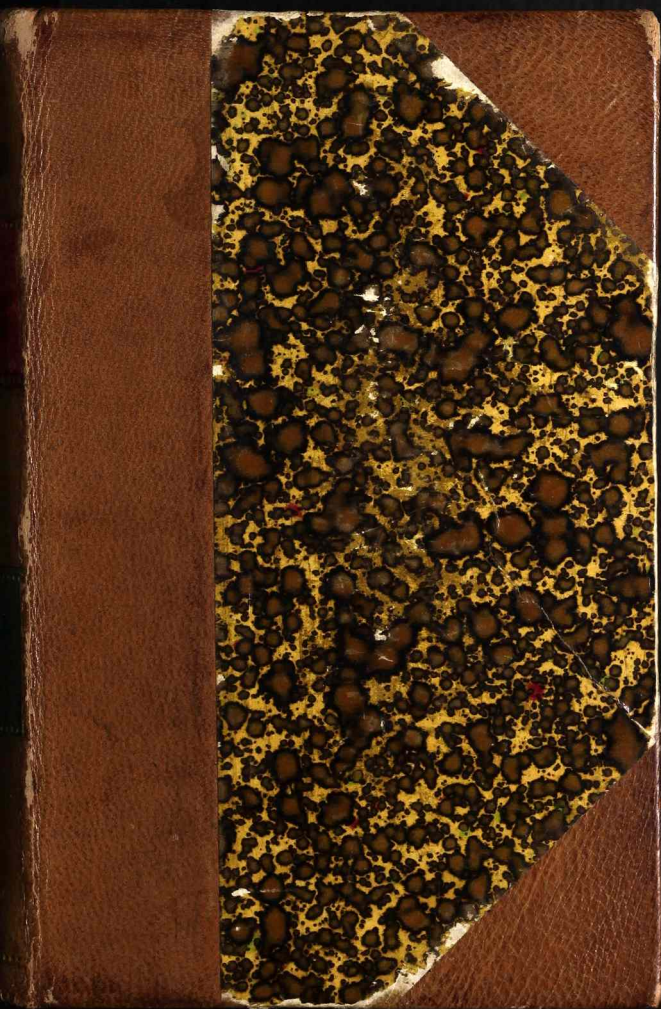
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, -119

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05651 4

4 REX

Adam Dehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Første Deel.

Kjøbenhavn, 1805.

Forlagt af Høfboghandler J. H. Schubothé;
trykt hos Andreas Seidelin.

Handwritten text, likely a title or author name, appearing as a mirror image bleed-through from the reverse side of the page.

Til

Danmarks Frederik.

171

Samuel Jacobus

Stolt blomstred Danmarks' Land fra
Arilds Tid,

Til Syden lod dets dierve Kriger-
hæder ;

Dets Kæmper reiste sig til mandig
Strid,

Naar Kongen bød til Balhals raske
Glæder ;

Og dobbelt elskovsfuld sin Arm, saa
hvid,

Om stærken Beilers blodbestænkte Klæ-
der

Den hulde Somfru slyngte sødt og
smilte,

Naar hiem i Elskovs Favn han atter
ilte.

Men ikke blot med Skjold og Stang
og Sværd

Gif Leirekongens feiervante Sven-
de,

En elsket Skjald var ham bestandig
nær,

Med Ild i Barm, Guldharpen kiest
i Hænde;

Og i den drabelige Helte-
færd

Han lod sin Ild i Alles Hierter
brænde.

Da funkled Diet med en større
Lue,

Da Skjoldet klang, da maatte Fien-
den grue.

Dg naar den store Stund var svundet
hen,

Hvor Thor med Bellyst saae sin Ind=
ling vinde,

Var Heltens Idraet dog ey svundet
end,

Den evig stod, den kunde ey for=
svinde ;

Thi Skialden op den leve lod
igien,

I et for Efterslægten helligt Min=
de.

Naar længst hensmulnet var de hvide
Bene,

Stod Runen paa de stolte Bauta=
stene.

Og Harpen var den rene Efter-
klang

Uf alt hvad Stort der skedte rundt,
saa vide;

Den raske Sanger høit i Hallen
sang

For Kæmpen, naar ham lysted ey at
stride;

Da quod han altid ey om Sværdets
Klang,

Men om den vene Møe, den Elskovs-
blide!

Om Gubbens Viisdom, Qvindens mil-
de Sæder,

Om Dannerkierlighed og Venstabs-
glæder.

End blomstrer Danmarks skovindkrands-
ste Strand,

Den fæste Borg endnu med Tryghed
kneiser,

End kruser kierligt sig det sølvblaa
Band,

Naar danske Søgut røden Bimpel
heiser;

Dg rede staaer den gode danske
Mand;

Med Sværd i Haand han sig fra Ar-
nen reiser,

Dg venter trygt paa den, som fræk
tør vove,

At kaste fiendtligt Blus i Herthas
Skove.

Thi Danmarks Frederik, skönt rig
paa Fred,
Sig føler nordisk Drot, som Folkets
Hyrde;
Først sildig han ved Elskovs Arne-
sted
Aflægger Dagens tunge, svare Byr-
de;
Vee da den Riding! som med lumske
Fied
Sig nærmer, dyrekøbte Roe-at myr-
de;
Da blusser Blod af Skiold paa Hel-
tens Kinder,
Og Fienden styrter hen med Hyl og
svinder.

O Du! som føler Danmarks gamle
 Bærd,
Som atter opvakt har dens Ræmpe-
 hære,
Som bød enhver af Dine Mænd, et
 Sværd
Til mandigt Forsvar ved sit Lend at
 bære,
Dig skulde Bragis Søn en vorde
 fier,
Som lever ene for sit Danmarks
 Vre?
Nei, Fredrik! under Dine Bingers
 Skjgge
Kan Harpens Sønner tye, og hvile
 trygge.

En nyudsprungne Blomstergreen sig
hen,
Forvoen, om Din Hellebarde flyn-
ger;
Men Du vil ikke vrede over
den,
Fordi til Dig den sig med Tillid
flynger.
Ustærmet kan den en bestaae; thi
hen
I Støv sig, uden Læe, dens Bæger
tynger.
Lad da med store Krands den sig for-
binde,
Og ydmygt sig i Dine Laurbær
vinde!

F o r t a l e.

Flere Venner, for hvilke Forfatteren havde læst disse Digte, gave ham det Raad, at han i en Fortale skulde gjøre sin Mening over eet eller andet mere forstaaelig, give den rette Synspunkt at see dette eller hiint fra, o. s. v., saaledes som han undertiden mundtlig havde gjort det for for dem. Men i en Fortale troer han det ikke passende. Disse Samlinger ere Digte, og skal ikke indblandes med Reflexioner. Ethvert nogenlunde dannet Blik glæder sig ved at finde hver Ting reen for sig; og en saadan Fortale vilde nødvendig udsoulme til en vidtløftig Afhandling. At

bringe sine Ideer i det Rene om Kunsten og dens
 Væsen, maa være af Bigtighed for ethvert udviklet
 Menneske, som i den høiere Betydning vil fortjene
 dette Navn, meget mere for en Kunstner. At fore-
 lægge sine Landsmænd Resultaterne af sine Bestræ-
 belser i saa Henseende, var en Længsel, Forfatteren
 i Vinter havde ønsket at tilfredsstille, men som af
 tilfældige Omstændigheder blev forhindret; at det
 imidlertid om nogen Tid, enten mundtligt eller
 skriftligt, skal skee, forsigtes herved. Man vil der-
 for her undskyldte nøiere, detaillert Udvikling
 over det, som dog egentlig for det dannede, Kunst-
 modne Menneske ikke vel kunde udvikles tydeli-
 gere, end i Digtene selv. Nogle faae Anmærknin-
 ger maa imidlertid tiene til en Indledning for disse
 tvende Bind.— Ganske at kunne tabe sig i sit Objekt
 og fremstille det sandt, tydeligt og betydningsfuldt,
 uden uvedkommende Indblanding, er udentvivl
 det, som characteriserer den virkelige Kunstner.
 Virkende Phantasie forener sig her, paa en forun-
 derlig Maade, søsterlig med den koldeste Abstrac-

tionsevne. Fundamentet for den sande Kunst er derfor Harmonien og Ligevægten af Gielekræfterne; mangler en Kunstner denne, kan han vel vise Talent, men bliver altid manereret og eenfidiig; det kan aldrig længer blive den hele Verden, der bevæger sig i hans Bærf, men kun enkelte Dele; og selv disse kun bornert betragtede, da han mangler den Circumspection, der seer dem, som Lemmer af det Hele. — Giennemtrængt af en levende Følelse herom, har Torf., som man vil see, stræbt at behandle ganske forskellige Giensstande, og dersom det ikke overalt er lykkedes med Held, maa man ikke tilskrive det Mangel paa Interesse og Kierlighed derfor, men mere Mangel paa Evne, eller Øvelse deri. Han har indseet hvor nødvendig en vis Deconomie er for den sande Digter, saa at ikke alting styrter ud i ungdommelig Uorden af Phantasiens Overflødighedshorn, men at Blomsterne blive ordnede med Kunstnerbesindighed, og med Gratie bundne til hensigtsmæssige Krandsse. Derfor vil man i

det første Stykke: Freyas Altar, hvori han blot har søgt at muntre Sindet med et overgivent Spil, (saaledes, som det kunde yttre sig giennem vor dagligdagse Nutid) ligesaalidt finde stærke Characterer, sand Alvor, eller store Begivenheder, som man i et ganske modsat Digt, (Jesus) vil finde Spor af sangvinisk Spøg eller Munterhed; nogle comiske Personer og et Par Forelskede løber hele Stykket igiennem, med tilsyneladende Uvilkaarlighed, omkring en gammel Steen i en Skov, og naar man har læst Digtet ud, vil man dog see, at de ikke vel, efter Forfatterens Plan, kunde løbe anderledes. Som den lettest fordøielige Epise har han ladet det begynde Samlingen, uden derfor at frygte, det skulde affrække Gleeerheden af hans Læsere fra at gaae videre. Thi han kan umulig forestille sig Smagen i det hele taget, som paa enkelte Tunger, hvor ingen Ret smager, uden den først er blandet med et Par Anisodder Rieffensalt, og for hvilke altsaa enhver uskyldig Frugt maa være en flau Epise.

inden den har overstaaet Uddiægiæringen. Meget mindre kunde han tænke sig de Kunsterfarne, som Patienter, der, ærgerlige over alt Bevinsget, slaaer efter enhver Gangsugl med Gordommens Gluesmække, i den Tanke at kunne dræbe den, fordi de kan dræbe — Gluer.

Om de Iyriske Digte og Vangelands-Reisen veed Forf. intet videre at sige, end hvad der alt i Digtene selv er sagt. Hvad derimod det nysnævnte religiøse Digt angaaer, som slutter første Deel, troer han det nødvendigt at tale et Par Ord. Ikke som om han for den nærværende Trivolitets Domstol vilde gjøre en Undskyldning, fordi han havde behandlet dette hellige Æmne. Denne sørgelige Indifferentismus, hvori Menneskene, blot med det slove Die hæftet paa den daglige Nødtørst, forskandser sig med den endelige Forstands malmløse Gloskler, som man forskandser Lastdyret med Dreklapper, at de jo ikke skulle skotte til Siden, og forstyrres af alle de Gærshn, som rundt omringe dem, og væk-

For Ideer om det Evige, Trang til Religion —
 denne sørgelige Indifferentismus fortjener vel
 inderlig Medlidenshed, men kan aldrig giøre
 Fordring paa Agtelse. For de Menneskers Skyld
 derimod, som ere besjelede af en god Villie, og
 begavede med et fromt, til Religion trængende
 Gemyt, uden derfor maaskee just af dette Digt at
 ville uddrage den rette Mening, maa han anmær-
 ke, at de vilde fare saare vild, hvis de troede det
 her havde været hans Hensigt, at reducere Christus
 til en Mythus af den aarlige Natur, da han tvert-
 imod bestandig har søgt at vise Naturen, som en
 aarlig gientaget Mythus af denne guddommelige
 Forløser. Denne Mythus vilde i ingen Henseen-
 de have nogen Betydning, dersom han ikke troe-
 de paa det hellige Culminations-Punkts Guddom-
 melighed i selve Historien. Det bliver derfor nød-
 vendigt, det hele Digt igiennem, at have Chri-
 stus i Tiden, i Naturen og i Hiertet, for Dine paa
 eengang, da de uafsladeligen, meer eller mindre,
 blande sig mellem hverandre giennem det hele Digt.

At Baulundur og Aladdin giennem deres individuelle Billeder skulle fremstille store Situationer af Livets og Naturens forunderlige Gang, vil et opmærksomt Øie vel ogsaa letteligen kunne mærke. Til Grund for den Første ligger et lidet dunkelt Fragment i Sæmunds Edda, for den anden et Eventyr i Tusind og een Nat. Bestræbelsen efter at give disse Digte en ganske forskjellig Colorit, haabes ogsaa at være fiendelig; saa at de nordiske Figurer bevæge sig langsomt og alvorligt med deres brede Skygger, medens alting broget, med hyppige Lyspartier, tumler sig i Aladdin, i det østlige Solskin, hvis Varme udklækker saa mangfoldige Productioner. Der vil uden tvivl findes Dem, som bebrejde Forf., at han ofte i dette Digt har syndet imod det saakaldte K o s t u m e. Han lader nemlig Asiaterne sige J til hverandre istedet for Du, de comiske Scener (mellem Aladdin og hans Moder s. Ex.) ere, som de kunde være gangne for sig i Kiøbenhavn; han har indblandet adskillige franske, latinske Ord o. s. v. Disse

maa han svare, at det er gjort med vel bes-
 raad Hu og godt Overlæg; og det af tvende
 Grunde. Først: fordi hvad han egentlig vilde,
 var poetisk at udhæve og udmale det gamle Bil-
 led, som det laae for ham i Tusind og een
 Nat. Dette var Themaet til hans Musik, Teksten
 til hans Prædiken, hvilken han vel kunde gaae ud
 fra, udvide og forklare, men ikke ganske forlade
 og give en anden Karakter. For det Andet var
 det ikke hans Hensigt, at give et statistisk troe Bil-
 led af Statsforfatningen, og Tonen i Persien,
 men at skrive et Digt, som ikke brød sig om Østen
 af anden Grund, end fordi den var østlig, det
 vil sige: fuld af Munterhed, Jld, Lidenkab,
 Phantasie og Religion. Alt hvad der altsaa, som
 Orientalisk, havde i hans Dine poetiske Værdie,
 har han stræbt at beholde. Adskilligt, som han
 ret godt vidste var anderledes, har han dog brugt,
 fordi det gjorde godt i hans Arbeide, og fordi han,
 i et Digt, syntes at maatte være glad ved at kunne
 tuske en profaisk Sandhed bort, for en poetisk

Skionhed. Af Olearii, Mandelslos og
 Gleres Reiser, kan man faae et Begreb om
 Levemaaden, Klædedragten og Regieringsformen
 i Østerland; af Boëmans, Cadis, Ferdusis
 og Gleres Bærker, et Begreb om deres Poesie og
 Philosophie; af Muhameds Alforan, om deres
 Religion; men hvordan en Moder converserer sin
 Søn, har Forfatteren aldrig hørt uden i Dan-
 mark, kunde altsaa ikke udtrykke det anderledes.
 Stykket har overalt i saa Henseende den Feil,
 at det er skrevet paa Dansk, da Scenen dog
 unægtelig foregaaer i Persien. Alle de andre Feil
 mod Kustumet, i saa Henseende, maa altsaa ud-
 ledes som Consequenter af denne primitive.
 Saaledes findes der vist i det persiske Sprog,
 i daglig Omgangstale, mange Ord, som
 blive comiske, eller humoristiske udtryksfulde, for-
 di de ere fremmede — chinesiske, for Exempel;
 men da nu Persisk og Chinesisk hverken er, eller
 her kunde være Forfatterens Sag, saa har han istæ-
 det for persiske brugt danske, istedet for chinesiske,

franske Ord; o. s. v. — Meer behøves der vel ikke at tales om denne Feil, som visselig de Forstandige vil indsee ingen Feil at være, men en Digter-Nødvendighed, som Shakespeare altid saa frit og mesterligen brugte, og som man saa enfoldigt har bebreidet ham.

Hvad Sproget i disse Digte angaaer, haaber Fors. ikke heller Nogen vil tykkes ilde om at han paa sine Steder heller har beholdt et kraftigt Udtryk, en passende Vending, end opofret begge, for en correct Scansion. Enhver, som er trængt ind i et af de levende Sprogs Genius, veed, at Versets Guldkommenhed i et Saadant ikke bestaaer i Stavelsernes Quantitet, men i de velklingende Rimlinier og deres Sprophe-Forbindelser. Det vilde være umuligt at skrive et Digt (forudsat at det skulde være iderigt og begejstret) uden at støde mod denne saakaldte Correcthed. Det maatte da enten blive mæbert Pedanterie, eller barnagtig Rangleklang. Ja denne Correcthed vilde egentlig blive en sand Ucorrecthed, thi

correct kan dog vel en Digters Udtryk ikke kaldes, uden naar det med Sikkerhed og Reenhed bevæger sig i sit Sprogs Natur, hvilket denne plastiske Marmor = Prosodie ikke er, saalidet som de Gamles Digte bevægede sig veksende og svævende med den romantiske ahnelsesfulde Farveglans, eller forsvandt med det musikalske Rim. Hvad derimod de metriske Stykker angaaer, har Gorf. naturligvis holdt sig saa nøie til hiint, som det stod i hans Magt, da det skulde være Efterligninger deraf. Man bebreide ham ikke, at han med ovenstaaende Troesbekiendelse om sit Sprog, dog har skrevet metriske Digte, man kalde det ikke Inconsequenz. Enhver Kunstner maa det fornøie, meer eller mindre, at kunne tvinge det haarde, ubequemme Stof til at føie sig efter hans Villie, til at danne sig efter hans Idee; Sproget, saavel som Digteren, vinder ved at bevæge sig i alle Former. Ligesaa megen Visshed Gorf. har om at vort Sprog hidindtil kun lidet er dyrket og uddannet, ligesaa vis er han og

faa paa, at det kan blive det, saavel som det Tyd-
 ske. At ogsaa han har bidraget sin Ekierv. hertil,
 smigrer han sig med at den Kunstforstandige vil
 indsee, og paa Grund heraf mennefskelig tilgive
 ham sine Mangler og Feil.

Dette maa nu være nok. Dersom man for-
 resten finder at disse Samlinger indeholde noget
 oprindeligt Eget, Forfatteren selv til-
 hørende, vil det glæde ham. I enhver Kunst-Per-
 riode, hvor den ene Kunstner træder i den Andens
 Godspor, er det ligesaa naturligt, at det Foregaaen-
 de maa have virket paa ham og at det reflecterer
 sig fra ham, som at han, hvis han er en virkelig
 Kunstner, amalgamerer det Givne med sin egen In-
 dividualitet, og paa denne Maade frembringer no-
 get hidtil Useet. Da man spurgte Maleren Lu-
 vig Carracci hvilken Maler han satte meest
 Priis paa? sagde han: Den, som forstaaer at gjøre
 sig det Bedste egent af de Bedste. Det samme kunde
 man vel sige om enhver Kunstner, naar han tillæg-
 ger det og forener det med sin egen Aabenbaring.

I n d h o l d.

	Side
Freyas Alter * * * * *	1
Romanzer, Sange og Elegier.	
Uffe hin Spage * * *	143
Knud den Store * *	165
Borgridderen * *	170
Den gamle Kæmpe Gometes *	176
Eventyret i den fremmede Stad *	181
Blomst Underfløen (efter Goethe) *	186
Den første Walpurgisnat (ligeledes) *	196
Wiederwelt * * *	196
Freyas Nof * *	200
Til Hanna * *	202
Til Emma * *	205
Fortrøstning * *	207
Petrarcas Cancone ved Bauckuse *	209
Violerne * *	213
Baarfang * *	215
Blingudeu (efter Novalis) *	218
Julevisse * *	221
Bahl * *	224

	Side
Bryllups-Sang af Catullus	227
Island	233
Evald	237
Hesten	241
Buaren	247
Propertii første Bogs tredje Elegie	251
— Første Bogs syvende —	255
— Anden Bogs niende —	260
— Anden Bogs syvende —	263

Langelands = Reise.

Indledning	271
Til Gæro Grammaticus	275
Noeskilde Landehøy	277
Iffeshorden	278
Noeskilde Domkirke	281
Obergang	289
Negnen i Kroen	291
Ringsted	292
Sigersted	294
Krebshuset	297
Morgenstunden	298
Goree	300
Anders = Skov	302
Slagelse	307
Gorsøer	308

	Side
Korsers Fæstning	310
Korsers Kirke	311
Birkers Grabkrift	312
Binden	313
Reisen over Bøstet	314
Reisen fra Nyborg til Svendborg	324
Svendborg Sund	329
Thorning	331
Oversigten fra Benneboes til Rudkøbing	336
Apotheket	339
Omskiftning	344
Faarebeile	347
Faarebeile Skov	355
Gidsbilledet	358
Morgen • Vandring	361
Aften • Vandring	366
Freidigt Commerliv	372
Benneboes Ankomst	377
Gamliv	381
Aftensang	386
Toget til Thorning	389
Hjemfarten	409
Katastrophe	412

Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur.

Christi Fædsel	421
Maria	424

	Side
Joseph	425
Christi Manddom	426
Kristelserne i Orken	428
Johannes den Deber	436
Christi Daab	437
Jesu Lære	438
Jesu Mirakler	443
Pharisæeren	447
Saducæerne	451
Simon Peder	453
Johannes	458
Den hellige Nabbete	461
Judas Iscariothes	465
Getsemane og Golgatha	471
Disciplenes Jubel - Hymnus	476

Frenas Altar.

Et Syngespil.

Personerne:

Oberst Hielm.

Claudine, hans Datter.

Beate, hendes Kammerpige.

Herr von Bilbo, en gammel Adelsmand.

Guilielmo, Improvisator og Guitarspiller.

Skoleholderen.

Jakob, en Bondefarl.

En Gartner.

Henrik,

Lars, og

To andre

} Tjenere hos Bilbo.

Kaspar, Oberstens Tjener.

Chor af Skolebørn og Bønderfolk.

Første Akt.

En Lund; i Midten et stort firkantet Altar af
mosbegroede Kampesteene,

Guilielmo

kommer ind med Tornister paa Nyggen og Guispre i
Haanden.

Her er kjoligt og godt! Her kan jeg hvile mig lidt.
En deilig Bøgelund. Den nordiske Genius hvisler
i Bladene og fortæller gamle Eventyr. Hvad seer
jeg! Et ærværdigt Offersted. Har Skiebnen samlet
saa mange kiære Ting paa eet Sted, for at faae mig
til at glemme Italien? Jeg vil sætte mig lidt paa
denne gamle Steen. — Hvor sødt den grønne Hvel-
ving slutter sig heromkring, hvor fortroelig! Ret et
Altar for Kierligheden. Tager sin Tornister af og sæt-
ter den ved sin Fod. Hvad er det som rangler? Min
Meisel! Et Minde om min Billedhugger-Duelighed.

Ja, var det ikke lykkedes Hyperboræren bedre at blive Improvisator end Billedhugger, saa havde jeg kun slet været i Italien. Læger Meiselen frem og betragter den. Kan jeg imidlertid ikke blive Billedhugger, saa kan jeg blive Steenhugger, det er dog altid noget, og føder sin Mand bedre. Freya! Jeg vil udhugge dit Navn i denne gamle Steen, som sikkert skulder din Guddom sin Tilværelse, og naar jeg har gjort det, saa vil jeg bortkaste min Meisel.

Spjænger og hugger.

I Kierligheds Lund

Hugger jeg her, o du Elsktes Gudinde!

I trofaste Grund

Dit hellige Navn; det skal Blomster omvinde. —

Guldlokkede Freya, salig og skion!

Her hilser dig atter din Son.

En grusom Moe

Saa red hans Hierte,

Foragted hans kierlige Smerte,

Da stormed han vild over Hav, over Søe,

For at glemme sin Moe

Eller døe.

Af Guitarren stemmes og bliver forstemt,

Men Pigen, man elsker, blier aldrig glemt. —

Ei Europas Riger
 Selv ey Italiens blussende Riger
 Bragte den Længsel til at døe,
 Der var tændt af en nordisk smægtende Møe.

O Elfsøvs Gudinde!

Beskyt din Son, lad ham atter finde
 Sit Hjertes Veninde.
 Væg hendes Varm til Elfsøvs Lyst,
 Væg hendes Øre til Guitarrens Tone;
 Da skal han her med sin Møe ved sit Bryll
 Dit Altar med Roser bekrone.

Der staaer det! J. K. E. M. A. Nu lidt Jod i Ud-
 hugningen at det kan see brav gammelt ud. — Dette
 Muld mine gode Bogstaver skal sætte Eder en atten,
 nitten hundrede Aar tilbage i Tiden. See saa! hvor
 ærværdigt det ikke staaer der. Og nu Meiselen bort.
 Kaster den Dette Navn var dit skønneste Værk,
 og det er en herlig Ting naar en Kunstner forstaaer
 den Kunst, at holde op i Tide.

Beate

Kommer med en stor Papirsætte under Armen.

Guilielmo.

Hvad er det? En Pige! En smuk Pige!

Beate.

Hvilken underlig Tyr er ikke det! Hvor besynder-
 lig han seer ud.

Guilielmo.

God Middag, mit smukke Barn!

Beate.

Tienerinde! Vil gaae

Guilielmo.

Aa — tillad at jeg opholder Dem et Øjeblik. Da jeg nylig er kommen i Erfarenhed om at dette er Kierlighedens Lund, og da jeg seer Dem gaae her igiennem saa ganske huusvandt, saa risikerer jeg intet ved at antage Dem for hendes Sendebud! Hendes lille Nymphé.

Beate lide stødt.

De tager Feil, min Herre! Jeg er ingen Nymphé.

Guilielmo.

Freya selv altsaa? Desbedre. Hil være Dig skionne Freya! Vil omfavne hende

Beate

Jeg er heller ikke Freya. Vilker sig løs

Guilielmo.

Heller ikke Freya? Ih men hvem er du da? Ah! nu kommer jeg paa Spor. Disse sorte Haar og brune Dine vidne heller ikke om nogen nordisk Guddom. Udentviøl er du Venus selv, eller en Charite, eller Najade, som har forvildet sig i disse nordlige Enemærker.

Beate.

Forvildet mig? Nei jeg har saamæn slet ikke

forvildet mig. Denne Skov tilhører Hr. Oberst Hielm, min Fædres Gader, og jeg kommer fra næste Kiøbsted, med Stads, som han vil forære hende paa hendes Fødselsdag i Morgen.

Guilielmo.

Jh det træffer sig jo excellent; det er jo der jeg skal op og spille og synge.

Beate *neier.*

Guitarrespilleren Herr Guilielmo, altsaa!

Guilielmo.

Der tre Aar har opholdt sig i Italien, for at lære at spille og synge for smukke Piger, og som til den Ende nu drager hele det musikalske Sielland igiennem, for at enflamere det, ved sit Talent.

Beate.

Enflamere Sielland? Gud bevares!

Guilielmo.

Nu, nu! Jeg mener det ikke saa flent, du lille Eucharis hos den mig endnu ubekiendte Kalypso.

Beate.

Min Herre! jeg forstaaer ikke Italiensk.

Guilielmo.

Mit Barn du forstaaer et Sprog, som man har lagt sig efter allevegne, og meest i Italien.

Beate.

Er det Kragemaal.

Guilielmo.

Ja, mit Varn. Aragemaalet med Vinene.

Beate.

Nu maa jeg rigtig gaae.

Guilielmo.

Bie dog og viis først en stakkels forvildet Italiener paa rette Wei. Gaaer jeg den Wei op til Baron Rosenfiolds?

Beate.

Skal De derop og synge?

Guilielmo.

Nei, jeg skal op og spise til Middag hos ham, fordi jeg gjorde hans Bekiendtskab sidst, ved at synge lidt for hans smukke Kone.

Beate.

For hans smukke Kone?

Guilielmo.

Ja. Jeg synger aldrig uden for smukke Folk, og saa maa det endda være Fruentimmer til. Et Par Rynker og et gustent Ansigt saaer mig strax til at hyle som en Porthund. Det er en Naturfeil jeg har, fiere Beate!

Beate.

Jeg har ikke længer Tid at bie. Vil De følge mig hen til Bakken, saa skal jeg vise Dem hvad Wei De i Morgen gaaer til Oberstens.

Guilielmo.

Jeg følger Dig lige hiem.

Beate.

Nei, kun til Bassen.

Guilielmo.

Nu vel da. Men—førend vi kommer ud af denne
svale Eenfomhed — : Kiære Pige! du har et Par Ro-
senlæber, som besidder en forførdelig Attraction-
kraft. Hvad hedder Du?

Beate.

Beate!

Guilielmo.

Beate! Et meget lykkelig Navn.

Smukke Beate et Kys mig giv.

Beate.

Hvor kan De dog sligt begiere.

Guilielmo fabner hende

O hvor du har et smekfert Liv.

Beate.

Herr Spillemand lad mig være.

Guilielmo.

Hvilken Arm!

Beate.

Gaae Deres Bei!

Guilielmo.

Hvilken Barm!

Beate.

Slip siger jeg!

Guilielmo kysser hende
 Herligt smager i Elskovs Lund
 Et Kys paa en blussende Rosenmund.

Beate tærrer Munden
 Hæsligt smager paa Alfærven
 Et Kys som kun tages, men gives en.

Guilielmo.

O det vilde ikke smagt halv saa sødt, om
 du havde givet mig det ganske frivillig. See saa
 nu gaaer vi da, og i Aften kommer jeg og synger
 en smuk Serenade uden for dine Vinduer.

Beate.

Det skal De smukt lade være. Det er ikke Brug
 her til Lands.

Guilielmo.

Hvad der ikke er, kan blive. Det er Brug i
 Italien, og i Musikken maa I Siellandsfarere
 smukt lade Eder sige af os Italianere.

De gaae.

Skoleholderen kommer med en Flok Skolebørn
 og et Virkeris i Haanden.

Skoleholderen.

Forsyrer mig ikke i mine Betragtninger ved
 Eders Sniksnak, forsyrer Eder ikke selv, Børn!
 Bærer Eder ad som gamle Folk, der have staaet til
 Confirmation, og rytter Børnene ud af Armerne.

Choret, som har mig til Forsatter, og som fylde den naadige Trokens Geburtsdags Celebation sin Tilværelse er endnu ikke rigtig indstuderet. I have Behørets Mangel, og rober ikke de musikalske Indsigters Forraad. Imidlertid skal det dog nok gaae, haaber jeg; thi den gode Villie er dog i alle skionne Kunstes det Fornemste. — Men hvad seer jeg? Her er jo en Plads i Lunden, hvis Bequemmelighed er endnu større, til Festens Holdelse, end den vi nylig vare paa. Besynderligt! Remarcabelt! Her har jeg aldrig været før, i dette Liv. Hvad seer jeg? En Steen. En stor Steen med et Navn paa. Læser Briller paa Næsen og læser snævlende F.R.E.N. Heureka, Børn! Ved I hvad Børn? Dette er et gammelt Altar, som jeg har opdaget. I seer selv allesammen, at jeg har opdaget det.

Børnene raabe

Ja det see vi allesammen.

Skoleholderen.

Derved vil Hofernes Grønhed opnaaes, hos den naadige Herre. Han er en stor Ven af gamle antiquitetiske Oldsager, og søger næsten altid forgive. — Golder nu Eders Hænder smukt, Børn! saa skal Eders Kundskabers Formerelse udvides, ved Forskyndelsen om denne Steen, og dens Hensigt. Børnene folde Hænderne Seer I nu vel, Børnlille! I gamle Dage — Hm — I Christian den Siettes Tid —

hm — og før, Børn, før! — For den Oldenborgiske
 Stammes Tid — var her — i Norden — efter den
 Tids brugelig Maade — og Overtroe — en Gudinde,
 som — hm — Ja! — He — Det kommer sig nok ikke,
 at jeg siger Eder det Børn. Thi, I er Børn,
 Børn! — Og — æ — med Børn maa man ikke tale
 om saadanne Ting..... Altsaa, Børn — hm —
 vil vi bide, til I blive Store, Børn! Forstaaer I
 mig, Børn?

Børnene i Munden paa hinanden.

Jo..... o!

Skoleholderen.

Nu, saa veed I da min Mening, Børn. Og
 paa den Maade kom vi ud af det. Saa vil vi da
 nu gaa videre, Børn. — Men — jeg faaer et Ind-
 fald! Inden vi gaa videre saa lader os engang først
 probere hvorledes Geburtsdagscarmenet flinger her.
 Begynder Børn, saa over I Eder ogsaa med det
 samme. Jeg skal føre Eder an.

Børnene synge, Skoleholderen fører dem an og
 slaer Takt med Nisef.

Den Naadige,

Den Graadige,

Paa hele Sognets Hyldest,

Med Flittighed

Og Vittighed

Gjør hver en Fordring fyldest.

Hun takker saa
 Og snakker saa
 Med hver en Mand paa Gaden;
 O gid i Aar
 Alt Godt hun faaer
 Af Drikken og af Maden.

Hun smidder en
 Og hvidsker ei,
 Men glæder sine Gæster,
 Hun er os kær.
 Det ønskes her
 Af Byens Skolemester.

Skoleholderen.

Bravum! Børn. Visen tager sig godt ud i
 det Grønne. Barestens I kunde holde Takt. Og
 saa er der ogsaa Nogle iblandt Eder, som er saa
 ufornuftig, og synger "Af Byens Skoleholder." I
 maa synge: "Af Byens Skolemester," Børn; ellers
 rimet det sig jo ikke paa "men glæder sine Gæster,"
 Børn. Har I ikke mere Dre for Prosadien i Poe-
 sien? Naa, nu kan I da gaae hjem for idag; men
 tages ikke paa Veien.

De gaar.

E n B o n d e s t u e.

Herr von Wilbo

i gammeldags Dragt med Allongeparry.

Det er ingen Under! Jeg bander ellers aldrig, men det er Fanden bygge Neder i min syndige Siel ingen Under. Hvor man dog kan være dum, enfoldig, et Bæst, om jeg maa tale saa grovt. Piger er Piger, og ungerske Støvler er ungerske Støvler. Kierlighed er Kierlighed og Farykker a la Caracalla, og a la Brutus staaer ligefrem over Allongeparryer; ligesaa høit som Borgermesterne i Rom stode over Borgermesterne i Raadstuen. Jeg har aldrig vidst hvori det egentlig stak: Jeg er en riig Mand, jeg er en moralsk rigtig Mand, jeg er en Adelsmand, jeg er en Mand i mine bedste Aar. Men som sagt: Støvler er Støvler og Ørenhaar er Ørenhaar. Kort Vest, lange Buxer. Nu omstunder har Cavaliererne i Venene hvad de for havde i Bryttet; man maa have Hiertet i Buxerne naar man nu vil være Damerne tilpas. Hei Henrik! Henrik! Kan den Karl ikke høre? mig synes, jeg brøler høit nok. Henrik! Det er for Gud tungt for en gammel Cavaleer at have en Domestique som er døv paa Hørelsen. Henrik da!

H e n r i k Kommer ind med en Byls Klæder

Bilbo.

Jeg trækker dig Hemtedelen af din Pøn, Efel! for den defekte Sands. Lad mig see, 5 i 30, det kan jeg ikke, saa laaner jeg een som er 10. Hm — det er forbandet med Regnekunsten at man altid skal huske hvad man har in mente. Hvad har du der?

Henrik.

Klæder Herre som nylig er kommen fra Skrædderen.

Bilbo.

Fra Skrædderen?

Henrik.

Jeg lod ham ingen Roe have, Herre! førend han skyndte sig.

Bilbo.

Henrik! du er dog en Gandens Karl, en Dievels Karl, ret hvad man saadan kalder en Allerhelvedes Karl i god Bemærkelse, Henrik. Er de der alt? Og det har du saadan faaet Skrædderen til at skynde sig med; den langsomste af alle Insekter paa Guds brolagte Jord. Henrik, du er min Ven! Min Alderdoms Støtteskab. Seer du, nu er jeg god igien Henrik.

Henrik.

Herren er lidt opfarende, men forresten den bedste Mand Siel kan ligge i. Herren er en Engel

i Diebleffikkelse, om jeg ellers maa betiene mig af denne noget dristige Metaphor.

Bilbo.

Matador, vil du sige, Matador. Havde du lært noget, som du har Hoved til. Var du ikke saa gammel som du er, saa skulde jeg sende dig til Pistolotfisk Institut i Snebbendal, sær da du ikke godt kan høre, Henrik!

Henrik.

Det maatte da være paa et af de Steder hvor man ingen Prygl faaer, men bliver straffet med Fornuftsgrunde. — Men skal vi nu ikke fløde Herren paa.

Bilbo.

Jo min Ven.

Henrik.

Her er alting, Buxer har jeg ingen nye bestilt af, thi mig syntes Herrens gamle vare vide nok.

Bilbo.

Velgiort. Du est en Dannemand, Henrik!
Du est en Dannemand.

Henrik.

Du først Støvlerne paa.

Bilbo.

Gierne, Henrik! gierne.

Henrik.

Na! hvor nu Herren strax sik Lægge.

Bilbo.

Det næste Par Støvler maa du lade Skoemageren sætte nogle forlorne Smalbeen i, thi du veed at jeg er noget tyk af Naturen over Anklærne.

Henrik.

Skal ikke mankere. — Manschetkiorten er ogsaa god nok. Nu Parykken.

Bilbo.

Ja det er Hovedsagen. Er den a la Caracalla eller a la Brutus?

Henrik.

A la Brutus, Herre.

Bilbo.

Got, jeg har aldrig kunnet lide Caracalla siden han gjorde mig det Oprør, mod Ciesene paa Capitulatum i Rom.

Henrik.

Ja det maa have svedet forbandet til Mortens- og Mikselsaften. Var ellers ikke hans Døbenavn Catilina, Herre?

Bilbo.

Nok mueligt. At han ikke fik sit Forsæt udført, derfor maa vi da takke den Guds Mand Cicero.

Henrik.

Herren vil nok sige Kikero.

Wilbo.

Nei jeg vil sige Cicero, Henrik, med Tilnavn de
Officiis. Hielp mig nu Parykken paa.

Henrik hielper ham.

Saadan er det at have havt en god Opdragelse.
Hvad man i Ungdommen næmmer, man ej i Alder-
dommen glemmer. Jeg Stakkel fik en engang Tid
til at løbe Latinskolen heelt igiennem.

Wilbo.

Hvordan klæder Parykken mig, Henrik?

Henrik.

Uimabelt! Herren seer saa brutal ud, som om
han strax vilde hen og stikke Cæsar ihjel.

Wilbo.

Nu det er mig hiertelig kiert.

Nu jeg haaber at den Skionne

Dog engang vil stryge Seil,

Disse Klæder er saa kionne

At det det aldrig kan slaa feil.

Hendes pene Jomfruentykker

Nu vil komme smukt tilkort;

Ved at see den Slags Parykker

Flygter hver en Nykke bort.

Naar det Ydre man behøvler

Stiger Venus venligt ned.

Støvlerne som sagt er Støvler,

Kierlighed er Kierlighed.

Henrik.

Jeg veed ikke hvem Herren ligner meest, enten den atticanske Vapol, eller den vedicæiske Menus.

Bilbo.

Den atticanske Vapol? Ham husker jeg ikke længer hvad det var for en Karl.

Henrik.

Han kaldtes ogsaa Vapol fra Bellevue, og var saa smuk, at der kom to Slanger op af Havet og kvalte ham af Misundelse.

Bilbo.

Du har Ret, Bellevue ligger tæt ved Havet. Du est en Dannemand Henrik, det er mig kiert at have en Tjener, som dog intet reent Kisdhoved er. Farvel, nu iler jeg paa Kierlighedens Vinger; jeg tager Lars med mig. Farvel. Gaaer.

Henrik.

Lars er en undersætsig Karl, han maa ikke være god at føre tilveirs, paa Kierlighedens Vinger. — Naa — nu skulde vi da til at revidere de gamle Klæder, med hvad derudi befindes, thi dem tænker han da ikke mere paa. Rager i Lommerne. Fire Rixdaler og nogle Smaapenge? Hm! Krummer er Brod. Mange Bække smaae gjør en stor Aae. Min Herre husker ikke got hvad han har in mente, derfor laaner han tit Een af mig som er Ti. Du est en Dannemand Henrik, du est en Dannemand. Putter Pengene i Lommen og gaaer

Bærelse hos Oberstens.

Obersten. Clausine kommer ind.

Obersten.

En mit Barn, min egen Clausine, der har du
saaet dig en smuk Krands af Violer. Den klæder
dig varhaftig godt om dine brune Loffer.

Clausine.

Jeg fik den ude i Haven, af en Gartnerpige.

Obersten.

Nu, er Haven ikke ret kommen i Orden?
Er den ikke bleven ret net?

Clausine.

Overmaade net, fiere Fader!

Obersten.

Alt dette har jeg ladet gjøre, for at den kan see
en Smule maneerlig ud, paa din Geburtsdag i
Morgen.

Clausine.

Fader er saa god.

Obersten venlig.

Hør, Clausine! Vær du nu ogsaa god! Ikke
sandt? Du tager Vilbo, du gifter dig med ham for
min Skyld, du gjør mig den Gefall? Ikke sandt?

Claufine.

Men hvor kan dog nu min gode Fader tale videre om den Ting. Have vi ikke vidtløstigt nok afhandlet den hele Sag, og har De ikke givet mig Ret?

Obersten.

Jo, mit Barn! Guldkommen Ret. Du — handler efter Grunde! du er consequent! Og det kan jeg lide. Der er ingen Ting i Verden, som jeg har mere Agtelse for end Karakter og Fasthed. Men — jeg tænkte kun saa — — Om du maaſkee ikke ſkulde have ſaaet andre Tanker ſiden i Gaar? God gammel Ven! — Lidt gammeldags! — Rorrig Mand — ſtærk af ſin Alder — Eh bien! Du vil ikke, du handler consequent; men jeg vilde kun giøre dig opmærksom paa, at man finder ikke ſlige Mænd paa Gaden, Clauſine! de vover ikke paa Træer.

Claufine.

Paa Træer vore de rigtig nok ikke, men paa Gaden kunde man dog vel finde dem, om man ſøgte lidt. Jeg beder, fiere Fader! Lad ikke mere derom. Herr von Bilbo er gammel og ſær, jeg er ung og munter, og lige Børn lege bedſt.

Obersten.

Bravo, Barn! Du taler ſom en Cicero. Kong Salomons Ordſprog er ikke klogere, end det du der ſagde. Lad den gamle Nar løbe. Det ſkader ham ikke. Hvad vilde min Søn paa den Gallei? Jeg admi-

rerer din Absigt. Men — jeg tænkte kun saa — brav Mand — gammel Ven! — Man vilde gierne giøre Alle det tilpas — Det kommer altsammen an paa dig. Det er dig som skal have ham, og ikke mig. Var det m i g, jeg siger dig det reent ud, Clausine, jeg tog ham med Kyshaand.

Clausine.

Men da det nu er mig —

Obersten.

Saa taer jeg ham ikke. Ikke meer om den Ting. Han kommer ellers herhen i Estermiddag. Han er her snart, maaskee strax. — Jeg vil gaae bort, thi jeg skammer mig som en Hund over at jeg skal sige ham Nej. Jeg lader Eder være allene. Du gior hvad du vil! Punktum.

Clausine.

Vel, min Fader!

Obersten

gaaer, men kommer tilbage igien.

Du gior hvad du vil!

Clausine.

Ja, min Fader!

Obersten venligt overtsalende.

Og hvad jeg vil?

Clausine.

Efter hvad der er talet, stemme vi jo overeens.

Obersten hurtig.

Du tager ham altsaa —

Elausine falder bestemt ind.

Ikke.

Obersten langsom.

Du tager ham altsaa ikke! Rigtig, saadan var det, saadan bør det være. Consequent! Consequent! Afledes i det han gaaer Naar hun seer ham selv, saa bliver hun nok bevæget. — Godt Hierte! Men lidt egensindig! paastaaende! — Hun tager ham nok, tænker jeg. Gaaer

Elausine.

Naar Hiertet høit for en Ungling slaar,
Med funklende Pine, og sortbrune Haar,
Da er der kun lidet tilovers for den,
Som gammel og graae
Kan neppe gaae,
Om end han var Faderens kiereste Ven!
Af skal jeg da evig sukke!
Evig kun græde og klage?
Kan du dit Øre tillukke!
Kommer du aldrig tilbage?
O hvis med Dig, mig Skiebnen foreente!
Hadde jeg Wilhelm dig i min Favn —

W i l h o,

som er kommen ind og har hørt de to sidste Linier,

Stelber af Glæde, sniger sig bag paa hende og
omfavner hende.

Her er jeg! Var det en mig du meente?

Clausine

forvirret, i det hun gior sig løs.

Nei....!

Bilbo.

Og Wilhelm er dog mit Navn!

Clausine.

Herr Bilbo, min Gud!

Hvordan seer De ud?

Bilbo.

See hvad Kierlighed formaaer!

Nye Klæder, nye Haar!

Solen smelter Biergets Sne,

Blomsten er igien at see.

Gode Clausine! Vær nu mild.

Elskov gior Is til Ild!

Elskov gior ung af gammel.

Clausine.

Elskov gior Elskov vammel!

Bilbo.

Haabets Blomst af Elskov voxer.

Clausine.

Og paa hver en Alfør Dei.

Bilbo.

Kom dog ei med Paradoxer.

Clausine.

Kom med Elskov heller en!

Bilbo.

Lad min brændende Bøn Dem røre,
Kynk dog ikke de skionne Bryn.

Clausine.

Hav Medlidenhed med mit Dre,
Hav Medlidenhed med mit Syn.

affides.

Jeg seer nok at jeg paa ingen anden Maade
skiller mig ved den gamle Nar, end ved at sætte i
Værk hvad jeg har besluttet.

Bilbo.

Tænk paa mine tre Herregaarde, kiereste Sine-
moer! paa mine gode Egenkaber, og min Paryk a la
Brutus; paa at jeg som en troe Hyrde har opholdt
mig tiorten Dage her ude paa Landet, for at have
Dem i Nærheden, for Comoditetens Skyld. Jeg
bander ellers aldrig, sær om Hverdagen, men fanden
rafle Effen eller Ueffen med mig om en Glaske syden-
de Beg, om jeg ikke er saa forliebt —

Clausine undseelig.

Herr von Bilbo, siden De da trænger ind paa
mig med saa megen ungdommelig Hefstighed, saa
nødes jeg til at giøre Dem en Tilstaælse.

Bilbo.

Det saa, kiereste Clausine! Det saa.

Clausine.

Men da min Undseelse —

Bilbo.

Na hvad! Lad Undseelsen ryge ad Helvede til. Det er en Fordom, en Levning af den barbariske Middelalder.

Clausine.

De ønsker en endelig Erklæring, Herr von Bilbo, og jeg har længe været betænkt paa at give Dem den; men — da Læben nægter mig sin Tjeneste, saa maa et Tegns erstatte, hvad Ordet ikke formaaer.

Bilbo affdes.

Hun vil give mig et Tegn? Det er et godt Tegn. Heit Kom med Tegnet, Barn; kom med Tegnet.

Clausine.

De erindrer at vi en Aften, i smukt Maaneskín, gik igiennem Skoven sammen.

Bilbo.

Åk ja! Det var en deilig Aften. Dengang var jeg endnu gammeldags klædt. Maanen blandte sit hvide Skín med Pudderet paa min Paryk og straaede saa sørmerisk ned, giennem de tykke Løv, paa mine velbørstede Solv- Skoespænder.

Clausine.

Vi kom til en Plads i Skoven, hvor der laae nogle store Kampestenene oven paa hinanden.

Bilbo.

Der sank jeg paa mine Knæ, og gjorde Dem en formelig Kierligheds-Erklæring.

Clausine.

Men blev forhindret midt i Taler —

Bilbo.

Da mine sorte Emfelses Buxer i det samme brast for Knæerne, saa at Uldstrømpen foer ud, som den blege Maane giennem Skyens Rist paa Himlen. O jeg erindrer det altsammen.

Clausine.

Nu vel, Herr von Bilbo! Ved dette gamle Altar, som De selv kaldte Kierlighedens, er der en stor tyk Bux. Dersom De vil umage Dem derhen, saa vil De bag denne Bux finde en Gave, som vil sige Dem mit Hjertes endelige Mening. Min barbariske Undseelse tillader mig, som sagt, ikke at sige Dem den selv. Lev vel saalænge kiere Herr von Bilbo!

Rejer og gaaer.

Bilbo fuld af Glæde.

Gode Clausine! Først et Ord. — Hun er alt fløiten. Begeistret Hun forsvandt, som Jagerens Hund, paa Maagnens Horn, i Nattens Blæst — som Klopstok siger i sin Dschade. Ulyksalige Bilbo! Hvad

Kan det være? Et brændende Hierte! Et Par Duer
som nebbes. En Vergifmeinnicht! Bore Navne i
Dræk, i Træk, vilde jeg sige. Amor ridende skrævs
over en Lønde! Nei det er sandt det er Bachus, Gud
for Wiinhandelen. Jeg iler, trods min Podagra, trods
mit Sting i Siden, trods mine Pigtorne. Kierlig-
hed overvinder alt! Den udretter alt! Den har giort
Markerne flade og Steilerne bakkede, hvad vilde jeg
sige, Bakkerne steilede. Den brøler giennem Ratter-
galens Stemme og piber igiennem Ukrudtet paa
Marken. Jeg iler efter Legnet. Jeg iler.

Obersten. En Tiener.

De komme hurtig ind af den anden Der.

Obersten.

Saae den fremmede Gartner mig?

Tieneren.

Nei, Herr Oberst!

Obersten.

Du lader dem ogsaa altid rende lige ind, kan du
ikke passe paa? Havde han seet mig, saa havde han
ikke sluppet mig før jeg havde taget ham i Tjeneste;
det er jeg vis paa. Lad ham gaae, sig jeg er ikke
hiemme. Jeg har arvet nogle Penge, det er sandt,
men Rigdom kan saa Ende, og om det saa var den
hovedrige Mand Atapaliba, saa kunde han dog ikke
fylde Salen med Guld, skönt det gieldte hans Liv.

Tieneren.

Han bad mig slye Obersten sit Skudsmaal.

Obersten.

Naar jeg ingen Gartner bruger, saa bruger jeg heller ikke hans Skudsmaal. Kan du ikke begribe det, Karl? Tieneren vil gaae Hvor skal du hen?

Tieneren.

Jeg vilde bringe ham det tilbage.

Obersten.

Vie lidt — Jeg kan dog sagtens fikke deri, for Poiers Skyld. Slye mig det. Læser Hm! Gode Skudsmaal. Tilfreds Et Genie! Gior nye Anlæg. Der Teufel! — Jen anden Tone Hm! Projektmager! Nar! Lydf Windbeutel! Lad ham rende. Tieneren vil gaae Hei Kaspar! Du er ogsaa saa forbandet geivindt. Lad ham komme ind. — Gee paa ham kan jeg dog uden Penge. Tieneren gaaer. Nei, nei, nei! Kaspar!

Tieneren.

Herre!

Obersten.

Lad ham komme ind, Caspar! Tieneren gaaer Er dog furios for at see den Karl.

Gartneren

Kommer ind med en stor Havesag under Arment og gior mange Complimenter.

Untertånigster Diener, min Hr. Obrist!

Obersten.

Servitor! Han søger Tjeneste hos mig?

Gartneren.

Getroffen, gnådiger Herr! getroffen.

Obersten.

Hvad duer han egentlig til?

Gartneren.

Til alting, Herr Obrist.

Al min Skudsmaal De kiender mich schon.

Gartner bin ich von Profession,
 Hæffer jeg planter i krumme Gange,
 Graver Kanalen ut som en Schlange,
 Krandsjer den rundt mit Blümelein;
 Pächeln so lieblich in Sonnenschein!
 Erinder kan jeg til Byen gaae;
 Tiden med Indfald Dem forsklæaa;
 Um zu stellen mein Hunger und Durst
 Spiller jeg Dem en god Hans Wurst,
 Klipper med Særen, singer med Munden,
 Drickfer paa Oberstens Sundhed und Liv
 Gierne Pokalen ud til Bunden.
 Alles zu Nutzen und Lidsfordriv!

Obersten.

Ja det er altsammen ganske godt, min fiere Ven! Men jeg har ikke Raad til at holde saa mange Folk.

Gartneren.

No Ponnen ansees ikke Herr Oberst, men kun paa en honet Dmgang.

Obersten.

Kan han klippe Historier ud i Hæffer, Gartner?

Gartneren.

Ja grausam, Herr Oberst. Jeg har een Sted faaet en Bræmie, hvor jeg udklippede Jerikos Beleiring, mit Maurenes Instirtelse, und Basunernes Lid.

Obersten.

Der Tausend. Det var store Ting. Thi sæt ogsaa at det er en Helvedes Lagn, hvorom jeg ikke tvivler, saa er allene Lagnen Pengene værd. — Nu det er mig kiert. Jeg trænger just til en Karl som kunde klippe mig godt Gestalter ud i Hæffer. Jeg har mange af dem i min Have, og ønskede gierne at gaae noget en gros i denne Kunst.

Gartneren.

Darin thuen Sie sehr wohl, hochzuverehrender Herr! At handle en gros er for nærværende Did den Kunst af alle Kunster, som fedet sin Mand bedst.

Obersten.

Disse Kanaler og Dievlsfaber kan jeg ikke lide, derimod en smuk Buxbomfugl i en net, tæt, og velreven Hæfpegang — det giver en Hauge et vist ærverdigt Udseende.

Gartneren.

Rigtig Herr Oberst, om saadan en Hauge kan man sige, dat det er en Hauge som baade har Neb und Kleer.

Obersten.

Hør nu Gartner! Jeg har en stor Hæffe henne ved Parken, der har jeg tænkt paa at faae Historien udklippet om Laban og Jakob, og Saarene, og Vandet med Kieppene. Jeg har en Kaffelovnsplade derinde, som han gierne kan tage til Monster, da det er Sommer og vi ingen Stuevarme behøve i denne Tid.

Gartneren.

Herr Obersten vilde also have den Stikke in Basrelief?

Obersten.

Ja!

Gartneren.

Ha! ha! ha! Nu veed jeg hvad Obersten vil prøve.

Obersten.

Nu da?

Gartneren.

Obersten vil prøve om jeg er en Vindbeutel.

Obersten.

Er han dog saa klog?

Gartneren.

Men i saadan en Snare kunde jeg ikke falde, uden jeg havde en Haarbeutel. Mein, Herr Oberst! Egyptische Obelisker, Pyramider, und andre solche Kleinigkeiten, Damer mit Poscher paa, Zugle und andre flirbenede Dair, so vidt strækker sig min Kunst, Herr Oberst! Aber weiter nicht!

Obersten.

Der har han da Fæstepenge; og gaae saa ned i Kioffenet, og faae sig Noget at bide paa. Har jeg saa mange Folk, kan jeg sagtens have ham med.

Gartneren.

Ergebenster Knecht, Herr Oberst! Ergebenster Knecht. Will ihnen ein sehr nützlicher und uneigennützigter Diener sein. Aber, um nicht das eine ins andre zu reden — Hvor er Veien til Kioffenet?

Obersten.

Der!

Gartneren.

Allerunterthänichster Diener, Ihre Gnaden! Will sogleich meinen Dienst anfangen. Gaaer

Obersten.

Det er en Uglspil! Vittig Canaille! — Du gode

Gud! Bare det nu ikke er en Spitsbube. — Det var en dum Streg af mig. Jeg lader altid mit gode Hierte trække af med mig. Nu! — Det faaer at komme derpaa an.

Skoleholderen og Jakob;

den sidste med en stor Sæk paa Halsen.

Skoleholderen.

Tilgiv, hebaagne Herr Oberst, at jeg kommer uden at lade mig anmeldte. Tjeneren var ikke tilstæde. — Bliv tilbage Jakob, siger jeg!

Jakob.

Bliv selv tilbage, siger jeg; og lad mig komme frem med min Pose.

Skoleholderen.

Jeg har Ting af Vigtighed at forebringe.

Jakob.

Ja jeg ikke desto mindre. Dersom han kunde see igiennem Sækkelærred, saa vilde han forundre sig.

Obersten.

Jakob, er du gal? Har du ikke mere Respekt?

Skoleholderen.

Skylde du mig ikke din intellectuelle og moraliske Dannelse, Knægt?

Jakob.

Har I ikke faaet fir Skilling ugentlig, i rette

Lid? Saa veed jeg baade den intægtuelle og bore-
 alſke Dannelse er betalt. Af naadige Herre! Lad
 Skolemeſteren gaae at jeg kan faae Audients.

Oberſten.

Jakob! Du veed at du er et Fæ.

Jakob.

Ja, naadige Herre, det veed jeg.

Oberſten.

Jeg kan ikke bruge dig til nogenting, og ſender
 dig derfor af Medlidenhed ud, at opgrave mig Urner
 og Steenknive, og ſaadan noget Skrafsammen, til
 mit Naturaliekabinet.

Jakob.

Ja, naadige Herre! Der er ikke et Ord Løgn i
 hvad han endnu har ſagt.

Oberſten.

Og har du ikke ſelv tilſtaaet mig, at du ikke due-
 de til at opdage det Bitterſte?

Jakob.

Jo, men nu tager jeg mine Ord i mig igien,
 thi det er Løgn i min Hals.

Oberſten.

Hvad har du da der i din Poſe?

Jakob.

En Kiempe, Huſbond.

Oberſten.

Hvad for noget?

Jakob.

En Kiempe, siger jeg. Heel og holden som han er kommen af Moders Liv. Af Veien, Skolemester! at jeg kan lasse ham af. Han er tung som en Ulykke, efter sin Død.

Obersten.

En Kiempe?

Jakob.

Ja, ja! En Kiempe, en Jette, en Rife, som her vrimlede af i gamle Dage, indtil Syndfloden kom og druknede de Hunde allesammen.

Obersten.

Jeg kan ikke blive flog paa den Snak.

Jakob.

Ja saadan er det at see sig om i Verden. Havde jeg nu aldrig været i Husbonds Neutraliekabinet, og seet alt det Dievelskab, saa havde jeg ikke forstaaet mig paa'et. Det er Magen til den døde Karl, der har kostet Husbond saa mange Penge, og som er faldet ned fra Maanen; hvorfor han ogsaa hedder Maaneden, eller hvad det er.

Obersten.

Mumien?

Jakob.

Ja rigtig. Den, Husbond han har givet tusind Daler for. Men min koster ingenting, og dersom det

nu er en Han og en Hun — men det er da endelig sandt, de ere døde!

Obersten.

En Mumie! Men saa stig dog —

Jakob.

Jeg grov, som Husbond befalede mig, nede i Høien ved Elmosen. Der er forkræffelig megen Jord i saadanne gamle hedske Gravhøie. Endelig fandt jeg denne Karl, som jeg nok troer skal være ægte, saa at Husbond kan have Ære af ham, i sit Neutraliekabinet.

Skoleholderen.

O lad os see, Jakob.

Jakob.

Ja det troer jeg nok, nu vil han see, før var han saa stor paa det, og lod mig høre jeg havde Dannelsse.

Obersten.

Naa, ingen Glidderfladder! Luf op.

Jakob

aabner Sækken og tager en gammel trostet Portstolpe ud, med en Knap for Enden.

Giften en Karl! Det var anderledes Folk end nu omstunder.

Obersten.

Dit Væst! Det er jo Enden af en gammel Portstolpe.

Jakob.

Af en Portstolpe? Ja saa vil jeg alle mine livs-
fødte Dage gielde for en Porthund. Lad sig sige,
Husbond, af Folk der har bedre Forstand. Det er en
Mumie! Kan han ikke see, der sidder Hovedet jo
endnu.

Skoleholderen.

Ha ha ha ha!

Jakob.

Grin af Satan, Skoleholder! og ikke af den sa-
lig Siel. Han har kanske været en bedre Christen
end I.

Obersten.

Det er en Portstolpe, siger jeg dig Karl!

Jakob.

Jo nu skal man nok see at man gjør Portstol-
perne den Ære og begraver dem i gamle hedenske
Gravhøie. See, naadig Herre! Karlen har været
sine fulde tre Alen lang.

Obersten.

Gaae, Døsmer! Jeg kan ikke bruge dig til no-
gen Ting.

Jakob grædende.

Kan Husbond heller ikke bruge Mumien i Neu-
traliekammeret?

Obersten.

Gaae, siger jeg. Paa Diebliffet ud af Værelset med det Snabs. .

Jakob

J det han stopper Stolpen i Posen og kommer den paa Ryggen, ved sig selv.

Det kan gierne være, at det er Kong Pharao i Egypten, som druknede i det røde Hav. Men saadan gaaer det: "Naar Døren er lukket og Løset er lukket, da er den glemt som ude er lukket." Det er ikke værd at nøde Godt i Dødt. Lad os gaae Deres keiserlige Majestæt. — Jakob gaaer. Obersten gaaer fortrædelig frem og tilbage.

Skoleholderen.

Jeg beder Herr Obersten ikke at tænke længer paa den Daare; men at række et naadigt Øre til mine Ord. Begge Hændernes Guldskab, i Anledning af den kiere Frokens Geburtsdags Celebration, ere noksom bekiendte, og trænger ikke til nogen nøiere Analyse. Jeg har slæbt som et Bæst.

Obersten.

Jeg veed, min gode Mand, at han gjør sig megen Umage for min Skyld. Den unge Spillemand kommer dog?

Skoleholderen.

Postets Givelse frembyde et sikkert Haab. Men Characterens Besynderlighed hos den unge Apollo

er stelden. Han spiller ikke for Penges, men Hres Erhvervelse. Ikke for Mandfolks Tornadoelse, men Fruentimmers; ikke for skygge Fruentimmers Tornadoelse, men Smukkes.

Obersten.

Kiere Mand, baresten han vilde vænne sig af med den forunderlige Stiil.

Skoleholderen.

Hjelpordenes Kyldekalk, i de levende Sprog, søger jeg saa meget som mueligt at dræbe, naadige Herre. Ordenes Ciceronianke Kraftecompacthed. —

Obersten.

Nu godt! Han vil slaae Sproget ihjel. — Saa altsaa Spillemanden er saa løierlig?

Skoleholderen.

Mien komme gjør han; thi han sagde — jeg taler hans Ord og ikke mine: Om end Troskenen var saa hæslig, som den sovende Venus i et Vorkabinet, sagde han, saa skulde han dog komme, da Kammerjomfruens, Beates, Skionhed var befunden tilfredsstillende.

Obersten.

Sagde han det?

Skoleholderen.

Ord til andet; undtagen at jeg sætter det i noget bedre Stiil; thi ved Italiens Giennemreise har Modersmaalets Forglemmelse havt en bestandig Formerelse.

Obersten.

Gid Tanden havde ham med alle hans Elser.

Skoleholderen rørt.

Band ikke Elsenavnet, naadige Herre! Det var min salig Hustrues Nomen Proprium.

Obersten.

Det er altsaa en ægtefabelig Kierlighed, han bær til alle Sprogets hyppige Elser?

Skoleholderen.

Det er jo en uskyldig Fornøielse.

Obersten.

Fornøi han Else uskyldigt længe nok.

Skoleholderen.

Men nu kommer Forsyndelsens Bedsthed: Som jeg gaaer igiennem Skoven i Dag, med mine Skolebørn, som havde indstuderet det af mig forfattede Carmen, i Anledning af den høie Fødselsdag, og som jeg kommer paa en Plads, falder mine Pines Direktion pludselig paa nogle Kampestenene, hvis Størrelse ere af en usædvanlig Storhed; og ved den end ydermere nøjere Beskuelse, finder jeg Navnet Freyas Udbyggelse derpaa, med store latinske Bogstaver; hvoraf jeg gior den Slutning, at man i gamle Dage har benyttet sig af dette Altars Brug, til den gamle Forelskelsesgudindes Tilbedelse.

Obersten.

Hvad siger han, Skoleholder! Et Altar med
Frenas Navn paa?

Skoleholderen.

Som efter Udseendet at domme i det mindste er
hugget et Par tusind Aar før Verdens Skabelse.

Obersten.

Den skal i Naturaliekabinettet.

Skoleholderen.

Jeg er forvissat om, at Menighedens ikke ube-
tydelige Antal Hesse vilde giøre et frugtesløst For-
søg paa dens Forttrækkelse. Men jeg har en an-
den Plan, naadige Herre! Hvad om Høitiden i
Morgen blev bestemt til at holdes der?

Obersten.

Fortræffeligt! Byen jeg skal samle;

Unge Folk og Gamle.

Der er Rum til et Springom,

Deideridom! og Deideridom!

Der med Lyst og Sang og Brag

I hædre hendes Fødselsdag.

Skoleholderen.

Og hun skal staae

Med Blomsterkrandser og Bielder paa;

Udskædt som Fortliebessens Gudinde,

Og alle de Karle og Piger forblinde,
Som Obersten har bestemt til Forening
Paa denne Dag, efter min Formening.

Obersten.

Er han gal?

Skoleholderen.

Gud bevare!

Obersten.

Er han fuld?

Skoleholderen.

Ikke heller.

Obersten.

Min Datter med Viesler?

Skoleholderen.

Maa dem kan man jo spare.

Naadigste Herre, bliv ikke vred,

Hvis jeg har talt i Enfoldighed.

Jeg vil ej fornærme Respekten,

Men ikkun formere Effekten,

Til Hoitidens bedre Opnaaelse.

See det er min Sandheds Tilskaaelse!

Obersten.

Alt godt min Ven.

Skoleholderen.

Saa maa vi da tænke om igien,

Paa noget, som Groenen mere kan høre —

Og som flæ'er hende bedre!

Obersten.

Gør det, saa skal jeg hans Viisdom klatte.

Skoleholderen spekulerende.

Harde vi bare to dygtige Klatte.

Dog de maa vel findes i hele vort Sogn.

Obersten.

Hvad skal de?

Skoleholderen.

De skal trække Frøkenens Vogn.

Obersten.

Min ærlige Mand!

Tilfældt han det mager,

At jeg maa troe hans Vid og Forstand

Maa findes blandt bortkomne Sager.

Skoleholderen.

Eya! fiere Herr Oberst, Eya!

Frøkenen skal jo agere Freya.

Og Mythologien siger forsand:

Hun havde af Klatte et kosteligt Spand.

Obersten.

Min Datter skal ei være Gudinde!

Skoleholderen.

Ikke det? Ja pyt!

Saa faaer vi at tænke paa noget Nyt. —

Hvad siger Herr Oberst om: Freyas Præstinde!

Obersten.

Præstinde? det er mere devot.

Det Indfald er kosteligt Schwerenoth!

Skoleholderen.

Al hvad der er seet

Herr Oberst har seet,

Herr Oberst maa mærke:

Opdagelse

Opdragelse

Og Pligtens Jagttagelse

Hos mig er lige stærke.

Obersten.

Nu er jeg ham bevaagen

Det Indfald var en slet.

Skoleholderen.

Men kommer der en nogen?

Obersten.

Følg i mit Kabinet.

Skoleholderen.

Nu er mit Hierte let.

De gaar.

Lunden om Frenas Altar.

Herr von Bilbo, en Tiener.

Bilbo ved Indgangen.

Du bliver staaende der, Lars!

Lars.

Ja Herre!

Bilbo kommer længer frem.

Dine Fødder ere ikke værdige til at betræde dette hellige Sted. — Ha det banker i mit Hierte, som i en Smeddeesse. — Det er Vulkanus som banker mit Hierte, fordi jeg er forliebt i hans Kone. Jeg har altid før holdet Kierlighedens søde Besvimmelser for Indbildning, og noget som kun fandt Sted i den justinianiske Corpus juris, og den Altonaer Merkur og andre saadanne Rester af en glødende og overspændt Phantasie; men nu mærker jeg det er noget ganske andet. — Salig Giertrud tog jeg for Pengenes Skyld; derfor kom ogsaa Himmelen's Straf over mig med den forbandede Dreng, der løb bort. — Her er Stenen. Af den vil velte en tungere Steen fra mit Hierte, end den er selv. — Hvad er det? Der staaer noget skrevet derpaa, med latinske Bogstaver? For første Gang i mit Liv fortryder jeg, at jeg ikke har lært Latin. Lad mig see: Een, To, Tre, Fire, Fem. W, J, L, B, — Wo! Det er mit Navn, det bander jeg paa. Men det

ene B er ikke ganske som det andet. Og jeg har jo to B'er i mit Navn. Lad see: B, det er strax eet B; J, det er en Vokal, L, det er ogsaa en Vokal, og B er nok et B, og D er en Consonant — Al det er sandt, jeg har jo en Diener med. Det Dødsmerkbæst kan sige mig hvad der staaer. Hey Lars! Kom hid og læs hvad her staaer. Jeg kan ikke see uden Briller.

Lars.

Der staaer Freya, Herre!

Bilbo.

Freya! Hvad er det? Er det noget man kan spise?

Lars.

Det var en Afgud for Kierligheden i Mexico eller Algier, jeg kan ikke huske det. Det er længe siden jeg læste Hübners bibelske Historie.

Bilbo.

Ha ha! Nu husker jeg det. Det var ham, som blev brændt af Capitain Rof, da han opdagede Amerika. Det har jeg læst i Camper Robinson, førend du blev født. Gaae du kun hen paa din Plads igien. Dieneren gaar. Freya! Kierlighedsafguden i Algier! O du lykkelige Bilbo. Det har hun selv udhugget, den lille Staffel, for at overraske mig. Hurtig nu til Bussen. Der skinner noget guust. Det er Gaven. Den er i en stor Kurv.

Hey Lars! kom og hjælp mig denne Kurv ud af Bu-
ksen. Lars kommer og hjælper. Der er den. Victo-
ria. Riger begierlig deri. Hvad nu! Der er jo in-
genting deri.

Lars.

Ikke andet end et lille Brev.

Bilbo.

Et lille Brev? Et lille Brev? Hør mig det,
om det er nok saa lille. Lars siger ham det. Salvo
Titulo Herr von Bilbo! Salvo Titulo! Det er
mig. Brækker og læser

Den tørre Green indfletter sine Arme
Fast om sin Naboes Liv, forbrændt af heden Soel;
Paa Elskov uden Kraft og uden Varme
Et passeligt Symbol.
Tag denne Kurv, og lad dig Kurven sige
Alt Lige favner Lige!

Bilbo vender sig om og slaaer Lars paa Snuden.

Lars.

Au! hvorfor slaaer Herren mig?

Bilbo.

Kiøter! Spørger du om hvorfor jeg slaaer
dig? Er det Foræringer at byde Folk?

Lars.

Jeg har jo aldrig foræret Herren det Bitterste.

W ilbo.

Hvem siger at du har foræret mig Noget, dit Bæst? Brokenen har foræret mig Noget, det er værre. Ha for Satan! Efter lang troe Opvartning og nye Klæder! Mig! Men Guden giøre mig til en Springgaas, om du ikke skal saae det betalt Mamsel. At give mig Kurven! Kurven! Gribet Lars i Brostet. Hør Karl! Hvad vil det sige at give en ærlig Mand Kurven?

Lars.

Herren er altid saa urimelig naar han er hidsig.

W ilbo.

Har jeg ikke Marsag til at blive urimelig over saadanne Niim? Men det er et dumt, toffet, miserabelt Indfald. En Klædefurb! som fornuftige Folk bringer Løi ud paa Blegdammen i — at giøre den til et S y m b o l! — Du havde fortient din Æsel at jeg skulde hugge Hovedet i Stykker paa dig.

H e n r i k kommer løbende.

Alf Herre! Jeg har gjort en stor Opdagelse.

W ilbo.

Jeg ogsaa.

H en r i k.

Jeg har seet Herrens Herr Son! Den unge Junker Vilhelm.

Bilbo.

Den Landstryger! Som jeg i tre Aar ikke har
hørt det Mindste til?

Henrik.

Han gaaer herude omkring, og agerer Guitar=
spiller.

Bilbo.

Nei det har ieg endnu ei oplevet!

Jeg er næsten kvalt.

Det gaaer over Skævet!

Nei det er for galt.

Synker fortvivlet ned i Kurben.

Tienerne.

Kiere Herre reis sig dog.

Bilbo.

Lad mig ligge, dumme Drog.

Tienerne.

Af vi høre nogen gaae.

Bilbo.

Vær mig hen da i en Braa.

Tienerne.

Wil ei Herren gaae den Vej?

Bilbo.

Nei! Nei! Nei! Nei!

Tienerne.

Du min Gud, hvad vil det sige?
Han har faaet et Gands Stød.

Wilbo.

Nedrig Søn og utro Pige!
Ha det blier min visse Død.

Tienerne bære ham ud af Skuepladsen i Klæde-
kurven.

A n d e n A k t.

Bærelse.

Clausine spiller paa sin Harpe og synger. **Beate**
spæler omkring.

Clausine.

Alf Elkov! du fryder det unge Bryst.

Hvo kan vel lægge paa Hjertet Skiul?

Hvad Lyst er salig som Elkovs Lyst?

Men Elkov du ligner en Sommerfugl.

Du sidder saa nær, paa de Lillier nær,

Men sidder der kun saa kort, saa kort.

Din Vinge blaaner i Purpurfier;

Men griber jeg til — o da flyer du bort.

Alf smut kun igiennem de spæde Løv;

De purpurne flagrende Vinger hæv;

Ehi fanger jeg dig — da gaaer af dit Støv,

Og du blier graae som en Spindelvæv.

Beate.

Det er dog rigtig Skade, kiere Frosken, at man
ikke kan fange Elkov, førend Farven strax skal gaae
af ham.

Clausine.

Ja vist er det Skade.

Beate.

Det kan dog aldrig være den sande Elskov. Det maa være saadanne Elskover, som de unge Herrer altid have nok af. Som nu, for Exempel, denne Herr Guilielmo.

Clausine.

Ja, der har du jo gjort en Erobring.

Beate ængstelig.

Åh, kiere Frøken! Han sagde at han vilde komme og synge en Iliade, eller en Henriade, uden for mine Vinduer i Nat, som det er Brug i Italien. Hvad skal der blive af, kiere Frøken?

Clausine.

Åh nu! Intet videre end at du hører paa ham, takker ham, og gaaer til Sengs.

Beate.

Ja, men det kan jo give Opsigt. Og hvad vil Folk tænke?

Clausine.

De vil tænke, at Guitarspilleren er lidt forelsket i dig, og at du ikke græmmer dig tildøde derover.

Beate.

Nei, kiere Frøken! Det maa Folk for Guds Skyld ikke tænke.

Clausine.

Th men hvad Ondt er der da i det? Du har jo ingen Elsker, hvis Jalousie du kan opvække.—

Beate.

Åh, kiere Broken — Men De maa for Himmelens Skyld ikke sladdre af Skole.

Clausine

Nei, det lover jeg dig.

Beate med nedslagne Øine.

Åh jo! Jeg har en Elsker.

Clausine.

Og det er?

Beate.

Det er den nye tydske Gartner, med den store Sax!

Clausine.

Beate! Er du fra Forstanden? Den Daarekistelem!

Beate.

Daarekistelem? Ja gid Daarekisten var fuld af saadanne Medlemmer. Seer De, kiere Broken, jeg maa fortælle Dem den hele Sag. Det er en ung smuk Gartner, fra Naboegodset, som længe har havt et godt Nie til mig. Da han nu vidste at Deres Herr Fader var en munter og spøgfuld Mand, saa købte han sig den store Sax, for sine Sparebøssepenge, og gav sig til at agere saadan

en Karl, for at komme i Oberstens Tjeneste; thi almindelige Gartnere havde han nok af, og vilde ikke have fleer.

Clausine.

Er det sandt hvad du siger?

Beate.

Kiere Broken, hvert Ord er desværre alt for sandt. Thi hvad vil Folgen blive? Deres Herr Fader bliver fortørnet og jager ham bort, og jeg tager min Død derover; saa har han det saa godt.

Clausine.

Nei, du kiere gode Pige! Det skal aldrig skee. Han spiller altsaa denne Rolle af Kierlighed til dig?

Beate.

Ja det maa jeg rigtig nok sige til hans Udskyldning. Det er af den rene pure Kierlighed til mig.

Han elsker varmt og uden Skramt,
Han er saa smuk og rask tillige.
Han savner mig saa ømt, saa ømt,
Og kalder mig sin søde Pige.

Først var jeg lidt mut,
Først var jeg lidt but,
Man maatte sig vel til lidt Kulde tvinge.
Da, tænkt! Da trued den raske Gut,
At ud i Kieret han vilde springe.

Han elsker varmt og uden Skæmt,
 Han er saa smuk og raff tillige.
 Han favner mig saa ømt, saa ømt,
 Og kalder mig sin søde Pige.

Nu vidste vel jeg,
 At Kieret just en
 Saa dybt var, at rigtig han drukne kunde;
 Men at han for min Skyld blev vaad? O nei!
 Nei det tillod jeg ham ingensunde.

Han elsker varmt og uden Skæmt
 Han er saa smuk og raff tillige.
 Han favner mig saa ømt, saa ømt,
 Og kalder mig sin søde Pige.

Clauline.

Min gode Beate! Siden det hænger saaledes
 sammen, saa lover jeg dig, at du skal blive lykkelig.
 Du skal faae din Gartner, og han et Levebrød paa
 min Faders Gods. Det er en Bøn, som han ikke
 vil nægte mig, paa min Fødselsdag, i Morgen.

Beate.

Kiere, kiere Frøken! Hvor De gjør mig lykkelig!
 Hvor De gjør mig usigelig lykkelig.

Clauline.

Din Lykke glæder mig, som det var min egen.

Beate bekymret.

O kiære Froken! Gid jeg ogsaa kunde glæde mig over Deres Lykke.

Clausine.

Glaae ikke paa den Streng. Da du nu elsker, saa veed du hvad det vil sige at have mistet sin Elskede, især naar man selv har bortstødt ham.

Beate.

Arme Froken!

Clausine.

Beflaag mig ikke! og tael ikke mere derom. — See saa! Naar jeg saaledes et Nieblik har været tungsindig, saa bliver jeg let om Hjertet igien. Jeg gjør mig al Umage for at neddykke min daarlige Kierlighed. Thi han har dog aldrig kunnet elske mig oprigtig, ellers kunde han ikke blive borte for bestandig. Maaskee han er død. Dog nei, det er han ikke. Saa havde det sikkert ahnet mig. Der til var han ogsaa alt for sund, og ung, og stærk. Kom Beate! Mændene ere haarde imod os, vi bør være det samme imod dem. Jeg følger med dig paa dit Kammer, for at høre den fremmede Guitarspiller. Naar han har sunget dig noget forelsket Tøierie for, saa skal du svare ham igien, og jeg skal selv akkompagnere dig ved min Harpe.

Beate.

Nei, fiere Frøken! svare ham kan jeg nu slet ikke!

Clausine.

Saa skal jeg gjøre det for dig.

Beate.

Men min Gartner? fiere Frøken.

Clausine.

Han sover. Og kommer han og lurar, og hører det, saa er det lige godt. Piin ham kun lidt. Det siger slet intet.

Beate.

Men... fiere Frøken....

Clausine.

Kom. — Gåst til vore Smaashysterier.

De gaar.

En Ende af Skoven, hvortil Sidebygningen af Herregaarden, paa den ene Side, vender ud. Nat, men maanelyst.

Guilielmo kommer med sin Guitarre. En gammel Bonde viser ham Vej.

Guilielmo.

Ja her maa det være! Tager jeg ikke feil saa

er det ganske rigtig her. Eller — skulde det være omme paa den anden Sloy? Jeg vil conferere efter den Beskrivelse, som den lille, nydelige Beate har givet mig. Wie lidt, Landsmand! saa skal du faae Drickpenge naar jeg kommer tilbage. Gaaer om Hiørnet.

W i l b o ,

som er den forklædte Bonde, bryder ud:

Naar jeg bander aldrig! Men Guden forvandle mig til salig Keiser Gale Frederik, høilovlig Husommelse, om nogen Fader er loben saaledes gal efter sin Søn, siden Methusalems Tider. Forbandede Satans Dreng! Er det ikke nok at jeg i tre Aar har maattet sende dig Penge, uden at du har takket mig derfor een eneste Gang? Og da han nu endelig er kommen fra Italien, hvor han har tilbragt tre Aar af sin bedste Ungdom, for at lære at digte og spille paa Lire, for at blive Kunstner, som han kalder det, det Alffum! O du Dgleunge! Havde jeg fundet seet paa dig, mens du var lille, at du vilde blevet Kunstner, jeg skulde vredet Halsen om paa dig, med koldt Blod, som en god Fader, der forudsaae han havde sat en Vanskabning i Verden. — Men da han nu kommer hjem, og da jeg tænker: Nu gaaer han i sig selv, som den rige Mand, som den forlorne Søn, vilde jeg sige, og order med Svinnene, og beder om Naade — saa maa jeg midt i min ulykkelige Kierlighed høre, at han løber herude

som en Landstryger, og synger for Folk. Og da jeg nu endelig klæder mig ud som en gemeen Bonde, og støver efter ham, for at komme efter hans skjulte Bøye, saa træffer det sig saadan af den Satans Skiebne, at han møder mig, og beder mig vise sig Vey til sin Kiselinse. Og jeg maa gjøre det, da jeg endnu ikke vil være bekiendt, og da jeg vil vide hvordan det spænder af, og da jeg let kunde blive opdaget af min gamle Ven, Oberst Hielm, for hvem jeg dog ikke kan være bekiendt at rende omkring i Bondeskotte, som en Nar. Han har lovet at besøge mig i mit Skovhuus. Naar jeg har ham der, saa vil jeg give mig tilkiende, saa er Knægten i Buret. — Jeg har, for dog at hævne mig lidt, ført den Æsel giennem de dybeste Moser og skarpeste Hækker af Skoven; men det hjalp ikke mere, end man slaar Vand paa en Gaas, og jeg har selv været af det. Gader. Vaad er jeg, og kold er Matten, og sov mig er jeg — Jeg troer jeg gaaer hen og lægger mig.

Guilielmo kommer tilbage.

Jo her er det rigtig nok. I dette Vindue er det. Nu min gode ærlige Landsmand! Nu skal du saamænd ogsaa have dig en god Driftestilling, for din Uleilighed.

Bilbo.

Jeg siger tusind Tak, gunstige Herre!

Guilielmo.

Du seer mig saa betænkelig ud. Du anseer det vel for en stor Synd, at jeg synger og spiller lidt uden for denne smukke Piges Vindue?

Bilbo.

Hm — hvorfor det? Naar der dog skal spilles og synges, saa synes mig det er bedre at gøre det udenfor Vinduerne end indensfor. Men — med Forlov, gode Herre! Han er jo en Spillemand af sin Profession?

Guilielmo.

Ja, min Ven!

Bilbo.

Det maa bringe en god Skilling ind, mellem Nat og Dag.

Guilielmo.

Ikke synderlig, imidlertid dog nok til at betale dig anstændigt med, for din Umage. See her har du en Krone. Den fik jeg sidst ved et Bønderbryllup.

Bilbo

med neppre underdungen Harm.

Ved et Bønderbryllup? Seer paa Kronen, affides. Det er Kronedød Pogn. Jeg kender Kronen. Den var i den Pung hele Penge, som jeg sendte ham i Arv, efter sin salig Grantante. Heit. Det maa være et Herrelevnet, at fortiene saadanne rage

Penge. Men gode Herre seer mig saa velholden ud. Leger jeg ikke feil, saa har han nok gode Forældre, der spæde lidt til, mellem Aar og Dag.

Guilielmo.

Det kunde nok hænde sig.

Bilbo sukker.

Af ja, naar man har Børn, som skifter sig vel, saa maa det være en Hjertens Glæde at hielpe dem frem.

Guilielmo.

Det troer jeg. Min Fader glæder sig ogsaa ret af Hjertet over mig.

Bilbo sukker dybt.

Ja det er vel ingen Under.

Guilielmo.

Hvorfor sukker du, Landsmand?

Bilbo.

Af, gode Herre! Fordi jeg tænker paa min Son. Det er en Æsel, en Dagdriver, et Bæst! som sætter mig graae Haar i Hovedet. Han støver omkring og fortærer mine Penge, og siger mig knap saameget som Tak engang.

Guilielmo.

En den Knægt burde straffes.

Bilbo.

Af jeg arme Mand, jeg arme Mand! Ja vist burde han straffes. Af! Af! Han vridder sine Hænder

og kommer ved Uembæggelserne til at staae Guilielmo paa Øret. At gunstige Herre! Tilgiv mig min Forseelse. Det skede af Vanvare.

Guilielmo.

Alt tilgivet. Men veed du hvad, gamle Faer? Nu skal du gaae hjem og lægge dig; thi min Tid er knap.

Bilbo.

Glem da ikke at komme til mig i Morgen, som han har lovet.

Guilielmo.

Jeg kommer vist.

Bilbo.

God Nat da, gode Herre! God Nat.

Guilielmo.

God Nat, sov vel!

Bilbo i det han gaaer.

At! At! Din vanartige liderlige Skielm.

Guilielmo.

Ja det maa du sige to Gange. Den Gamle gaaer. Det maa virkelig ogsaa være tungt for en stakels gammel Mand at have saadan en snavs Dreng til Son. Men nu er her ikke Tid til Medlidenhed. Mon hun ikke Fulde være kommen paa sit Kammer endnu? Jeg seer rigtig nok intet Lys. Midlertid vil jeg dog stemme min Guitarre og synge

lidt, for at lade mig høre. Søde Vaarnat! I din
 Tavn maa jeg sagtens kunne improvisere. Synger.

Saa dugbesprængte staae de Roser her.
 De lukte Urner huldt i Skyggen smile,
 Mens Solvermaanens kolde Straaler ile
 Og blande sig med deres Purpurfier.

De dufter under skyggesfulde Træer,
 I dem forgifter Eros sine Pile.
 De nyde blussende en venlig Hvile,
 I Søvn selv, fortrylle de enhver.

Og dog i Lundens lykkelige Bolig,
 Her under disse stille, svale Tage
 En Rose blusser endnu mere skion.

Sov, søde Rosenknop! sov sødt og rolig!
 Du maatte mit Sorvel et Kys ledsage
 Da var jeg Dattens lykkeligste Søn.

Kys! Der rører sig noget mellem Busskene. Det
 nærmer sig hid. Skulde det være hende?

J a k o b

Kommer med sin Gæl paa Ryggen.

Ha ha! Gaavidt kom vi om ikke længer. Trist
 Mod, Jakob! er halv Fortæring. Den kommer ogsaa

frem, som fører med Stude. Vil ikke de Enge, saa vil de Gunde. Hvad der falder fra Næsen til Munden, er ikke spildt.

Guilielmo.

Hvad Dievlen er det? Jeg troer Sancho Pansa gaaer heromkring, i Skoven, og spoger efter sin Død.

Jakob.

Eys! Det raslede! Her skulde dog vel aldrig være Røvere i denne Skov?

Guilielmo.

Hvad vil den Karl? Han lader til at være mægtig dum, og taler om Røvere. Ham skal jeg snart kysse bort. Med høy og huul Røst. Hvem der?

Jakob.

Å du milde Fader! jeg er om en Hals. Hvad skal jeg sige? Na gid nu Kiempen var levende, saa kunde han forsvare mig.

Guilielmo.

Hvem der?

Jakob.

Tommeni! Tommeni! Jeg fattige Karl! Jeg fattige Karl! Hvad skal jeg hitte paa?

Guilielmo med tordnende Røst,
Hvem der — !

Jakob forsviblet.

Kun d!

Guilielmo.

Rund forbi!

Jakob.

Ja gierne. Vil rende bort, men gier i Forstræffelsen et Evingom, hvorved han kommer til at rende, med Hovedet, lige imod Guilielmo. Af om Forladelse, allerunderdanigste Herr Røver!

Guilielmo som før.

Jeg er ingen Røver!

Jakob.

Af hvem er han da?

Guilielmo.

Cartouche!

Jakob.

Af! Foldet sine Hænder.

Guilielmo.

Mandrin!

Jakob.

Jeg er om en Hals! Det er en chineesisk Mandarin.

Guilielmo.

Rinaldo Rinaldini!

Jakob.

Aa der lettede det lidt igien.

Guilielmo stærkere.

Veer Mikkelsen!

Jakob paa Knæ.

Af jeg er alt død. Han behøver ikke at slaae mig ihjel.

Guilielmo

paa eengang med en mild Stemme.

Du tager Feil min Ven. Tager Jakob under Hagen. Jeg er Robert, oder der Mann wie er sein sollte!

Jakob.

Åh, Herr Mand hvi er sein sollte! Spar mit Liv.

Guilielmo.

Stat op min Son! Der skal dig intet Ondt vederfares.

Jakob.

Åh Herr Virendreier! Er det ham?

Guilielmo.

Kiender du mig?

Jakob.

Jh ja vist. Jeg var jo sidst oppe med Kartofler, til Baron Rosenfiolds, da han spillede der; kan han ikke huske det? Jeg gjorde endda saadan et Spektakkel, at han ikke kunde synge.

Guilielmo.

Jo, det er sandt! Nu husker jeg det. Men hvad er det du har i din Sæk? Det er vel atter Kartofler?

Jakob

ganske ligegyldig, i det han lætter Posen høiere op paa Ryggen.

Nei det er en Kiempe, gode Herre!

Guilielmo.

En Kiempe?

Jakob.

Ja! ja! En Kiempe. Er det saa forunderligt? Har han aldrig seet Folk med Kiemper paa Ryggen, førend i Dag, og har dog nu været saa vidt omkring? Det er mit Levebrød, skal jeg sige ham. Jeg lever af at grave Kiemper op, til den naadige Herre, i gamle Gravhøie, til hans Neutraliekabinet. I Dag fandt jeg denne Mumie, og jeg tør svære paa den er ægte. Men saa vrager den naadige Herre Mummien, og siger det er en gammel Portstolpe, hvorvel jeg tør sværge paa at den er ligesaa god, som dem, der komme ude fra Egypten. — Men hvad der er indenlandsk, det duer nu aldrig. Ligesom vi ikke kunde have Mumier, ligesaa godt som andre Potentater!

Guilielmo.

Men hvad vil du da nu med den her?

Jakob.

Ja see det vil jeg nok sige ham, dersom han kan tie.

Guilielmo.

O ja.

Jakob.

Jeg vil forære den til Beate.

Guilielmo.

Hvilken Beate?

Jakob.

Jh den naadige Frokens Pige! Et grumme deiligt Møebarn, der unter uns gesagt, som Sven-
 sten siger, har et godt Horn i Siden til mig.
 Og rigtig nok er jeg kun en fattig Bondekarl, men
 saa gaaer jeg hver Søndag i Kirken, og horer Præ-
 sten præke om at Gudselsen adler Fortienester, og at
 Hytten paa Marken er affurat ligesaa god, som Hyr-
 den ved Tronens Gud — og saa har jeg faaet Hjerte
 i Livet! Og da nu den naadige Herre ikke vilde
 have Mumien, saa tænkte jeg: Hvad der falder fra
 Næsen til Munden er ikke spildt; og saa fik jeg ifinde
 at forære Jomfrue Beat'en i Bæstensgave, inden
 hun lægger sig.

Guilielmo med en comist Ironi.

Hør min gode Jakob! Du lader til at være et
 smukt skikkelig Menneske, ret hvad man saadan kal-
 der en haabefuld Ungling! Men, tillad at jeg siger
 dig det, du har ingen Menneskekundskab.

Jakob.

See!

Guilielmo.

Menneskekundskab mangler dig, troe mit Ord;
 hvilket er Aarsag i, at du overlader dig lidt for me-
 get til din brændende Phantasse, som bringer dig til
 at søge Idealer i den virkelige Verden.

Jakob hurtig.

En Daler?

Guilielmo.

See! Atter Phantasiespil! Idealer siger jeg. Troe du mine Ord, jeg kiender Menneskene, og iblandt dem især Pigerne, og veed med Visshed at af alting i Verden hade de intet mere under Solen, end Mumier!

Jakob

Er det ogsaa sandt?

Guilielmo.

Der har du en Tomark. For den kan du k  be din Si  ls Elskede en bedre G  stengave. Men gaae nu hen og l  g dig med samt din Ki  mpe; thi som sagt, den g  r ingen Lykke.

Jakob glad.

Tusind Tak, velbaarne Herr Virendreier! Nu saa vil jeg da ogsaa heller det. God Nat saal  nge.

Guilielmo.

God Nat!

Jakob gaaer, men kommer tilbage.

God Nat! Herr Virendreier.

Guilielmo.

God Nat! God Nat! Jakob gaaer. Saa! V  k med dig. I Geng med dig, du varme Elsker. Der er ikke Lys endnu! Hun skulde dog vel aldrig fl  de sig af i

Maanffin? Jeg maa lade mig høre lidt igien.
 Klimperer paa Guitarren, men standser strax. Atter No-
 gen? Jeg troer Tanden har sit Spil i Nat.

S k o l e h o l d e r e n

Kommer snigende ind, med en Cællepibe under Armen.

Læusheden hersker! Folkemængden er, paa mig
 nær, ubetydelig. Naanen mankerer ikke at straaale
 Hypokondrie ned, igiennem Buskenes Lykkelse, og
 Bækkens Rislen kildrer det lyttende Øre. Et saa-
 dant Dieblif risikerer man vel intet ved at kalde
 Kierlighedens! — O Beate! Beatissime! Dine Di-
 nes Salamander-Element har foraarsaget saadan
 et Loeveir, i mit Enkemandshiertes Nordkap, at det
 nu ligner en Conditoriis, der har staaet saalænge
 i Koppen, at den har mere Forvandtskab med Belling
 end Is. — Derfor har jeg ogsaa expectoreret mig,
 for at tale poetice, og digtet dig en Ode, hvis
 Gødhed ligner din Gødhed, kiereste Beate! I en
 Colloqvium, med den unge Herr Guilielmo, i Mid-
 dagslavet, betroede han mig at man i Italien, for-
 hen Rom kaldet, pleier at ampligere Serenaders
 Gang, med Affkompagnementets Ledfagelse. Da nu
 min Næmhed er dievels stor, (Gud forlade mig jeg
 burde ikke tale saa) saa har jeg, da jeg gierne pro-
 ver en Ting, faaet ifinde at probere, om vel en
 saadan Serenade kunde slaae an, i vort nordlige

Elima. Har derfor medtaget nærværende Sække-
pibe, for at akkompagnere mig selv. Synger.

Beate, Beatissime!

Jeg elsker dig til Døden.

Blæser i Sækkepiben.

Det skal du snart tilvisse see.

Hør mine Suk i Nøden!

Blæser stærkt i Sækkepiben.

Hør mine Suk,

Hør mine Kluk,

Vig Nattergalens Klukke.

Blæser.

See mine Suk,

Du smukke Dukk'!

Dit Hierte en du lukke.

Bulker, og blæser en lang sørgelig Tone i Sæk-
kepiben.

Det er forbandet med de blæsende Instrumenter, at
man skal bruge Munden til dem, og saa har man
i det Dieblik intet tilovers at synge med. Man
kan ikke være mere end eet Sted, ad Gangen. Et
Menneske har kun to Hænder, og halv saa mange
Munde. Det er et indskrænket Væsen! Imidler-

tid er det saamænd gaaet ret smukt. Hendes Gien-
elskov drages ikke i Tvivl; men Stielmsmesterffen
fiuler Tilkiendegivelsen. I Morgen vil jeg aabne
mig for hende, og jeg haaber at Aabningen skal
have de fordeelagtigste Følger; thi som sagt: Hen-
des rosenlæbed Munds Smil har forbandlet mit
Eufemandschiertes Nordkap, til Kapo de bone Expe-
riance! Saaer bort; blæsende lidet paa Veien udi Sæl-
lepiben.

Guilielmo kommer frem.

Hese Gaardens Besætning troer jeg, Gud for-
lade mig min Synd, er forliebt i Kammerpigen.
Jeg vilde ønske de øvrige Stude og Heste vilde skynde
sig at komme, inden hun kommer. — Hvad nu?
Jeg hører nogen gaae! Saa gid da ogsaa Fanden
havde dig! Hvem er det da? Ah det er jo den nar-
agtige tydske Gartner, jeg talde med i Dag.
Hvad vil den Vindbeutel her? Dog, ham behøver
jeg da ikke at frygte for, fra den Kant. Han elsker
kun Projekter og ingen Kammerpiger! Men seer han
mig, saa slipper jeg ham ikke i den første Time. Jeg
vil fiule mig i denne Buss, til han er gaaet bort.
Kryber ind i Bussen.

G a r t n e r e n

kommer med sin store Sag og synger.

Endelig fik jeg min Lykke sat,

Jeg er i Nærheden af min Pige,

Diet er mildt og Panden er glat,
 Kynferne vige.
 Luun og fiolig er denne Nat,
 Skion uden Vige!
 Sagte med mig giennem Buss og Krat
 Skal hun sig snige.
 Siig mig, hvo eyer saa stor en Skat,
 Jeg er den Rigeste blandt de Rige.
 Endelig fik jeg min Lykke fat,
 Havde jeg nu kun fat min Vige!

Ja Gud give jeg havde! Ulykken er at hun ven-
 ter mig ikke i Aften, thi jeg skulde først komme i
 Morgen Aften. Men den Elsker som kunde bide til
 i Morgen Aften, fortiente at hange i Morgen tid-
 lig, inden Solens Opgang. Hvad hjælper det nu
 at jeg gjør det aftalte Tegn, med at flippe med Saren
 i een af Bussene? Hun hører det ikke, thi hun er
 der ikke; eller ogsaa hun sover. Men prøve det kan
 jeg dog sagtens. Jeg vil af al Magt flippe i denne
 Hæk. Gud give det maatte gjøre sin forønskte Virk-
 ning. Gaaer hen og klipper af alle Kræfter i Hækken hvor
 Guilielmo staar.

Guilielmo. raaber og springer frem.

Au, for Satan! Gartner! Er han gal? Riber
 Fanden ham?

Gartneren bestyrtset.

Ach — hoch — hochedelgeborner Herr Guilielmo!
Guilielmo.

Hvad Ganden skal det betyde? Snider sin Arm,
Gartneren.

Hab ich der Herr blesst?
Guilielmo.

Hvorfor klipper han i Hæffen?
Gartneren.

Hvorfor — staaer Herr Guilielmo i Hæffen?
Guilielmo.

Jeg gaaer omkring og — botaniserer.

Gartneren.

I Morke?

Guilielmo.

Jeg leder efter St. Hans Orme, og dem kan
man ikke see ved Lys. Men hvad gjør han her?

Gartneren.

Ach jeg gaaer ogsaa sodan omkring, paa Kon-
stens Vegne, und ever mig i at klippe lidt, efter das
bloße Handelav.

Guilielmo.

Formodentlig engageret her, siden jeg seer ham
saa silde i disse Enemærker?

Gartneren.

Ja! Und Herr Guilielmo ogsaa?

Guilielmo.

Nei, min Ven! Jeg drager fra det ene Sted til det andet, og kan for min Død ikke lide, at man holder sig længe op paa een Plet.

Gartneren.

Nun das ist mir sehr lieb. Angenehmer Reise, Herr Guilielmo!

Guilielmo.

Hvad vil han sige med det?

Gartneren.

Der Herr sagte, dat han ikke holdt sig længe op paa een Blæt, und so dachte jeg dat han ogsaa vilde denne Blæt snart forlade.

Guilielmo.

Hvorfor det? Er det ham om at giøre?

Gartneren.

O behüte Gott! Ich dachte nur so.

Guilielmo.

Hør min Ven! Dersom det ikke er ubeskedent at spørge, saa sig mig: Hvad er egentlig hans Erinde her?

Gartneren.

Min Erinde?..... Ich hab's ja der Herr gesagt.

Guilielmo fides.

Nu min Ven! Dersom det ikke er andet, saa gjør han mig den Tjeneste at gaae hen og klippe et

andet Sted, thi sandt at sige: Han generer mig her.

Gartneren.

Jå geniere Sie? Suchen Sie St. Hans Würmer in Gottes Nahmen; lassen Sie sich nicht genieren.

Guilielmo.

De St. Hans Orme ieg søger, taale ligesaa lidet tredie Mand som Dagen. Reent ud sagt min gode Ven, jeg har en lille Amourette for, en Rendezvous!

Gartneren ængstelig.

En Rendezvous!

Guilielmo.

Nu ja! Er det saa forfærdeligt? Seer han det er Frokenens Kammerpige, den lille Beate. Hun holder af mig, mellem os sagt. Et Kys har jeg allerede faaet, men det er kun en Mundsmag, ieg venter mere. Jeg har lovet at komme og spille lidt uden for hendes Vinduer i Nat; for intet kan hun naturligviis ikke forlange saadanne Artigheder; ieg venter en passende Douceur; og altsaa seer han selv, min fiere Gartner, at hans Nærværelse maa genere.

Gartneren paa dansk.

Ja det seer jeg.

Guilielmo.

Nu ja, er det da saa besynderligt? Som sagt,
hvis han kiendte Pigen vilde han ikke forundre sig.

Gartneren opbragt.

Just fordi jeg kiender Pigen undrer det mig,
min Herre!

Guilielmo.

Hvad Dievlen! Nu taler han jo reent dansk.

Gartneren.

Herre! Det er min Brud!

Pak sig derfor af Lunden ud.

Guilielmo.

Er det saaledes fat? Ha ha!

Men seer han — Jeg gaaer en endda.

Gartneren.

En?

Guilielmo.

Nei!

Gartneren.

Herre! Det koster hans Hjerteblood.

Pigen er min, det koster ham Livet.

Guilielmo.

El at spille hun Lov mig har givet,

Altsaa flytter jeg ikke en Tod.

Gartneren.

Snart jeg hans Mod skal knække,

Hører jeg endnu et Mus.

Guilielmo.

Fugle fra Kirsebær kan du skræffe,
Men ey mig fra en Møe som er smuk.

Gartneren.

Glaa han sin Streng og paa han sig.

Guilielmo.

Praler du meer, slaaer jeg dig.

Gartneren kaster Sagen,

Roman!

Guilielmo.

Velan!

Men først et Ord:

Den som slaaer den anden til Jord,

Ham skal Pladsen tilhøre.

Den som faldt ned,

Gaaer bort i Fred,

Og klør sig bag sit Øre.

Gartneren.

Det la'er jeg gielde.

Guilielmo.

Din Haand! See der,

Der er min.

Gartneren.

Og min er her.

Musikken bliver ved, Under Musikken høres de saas-
længe til Gartneren falder, som reiser sig, stirrer
op til Vinduet, og gaaer bort i Forbittrelse.

Guilielmo.

Saa dan slap jeg den Vindbeutel. Hvad Diev-
 len er dog alt dette for Optoier? Skulde Beate
 virkelig — Dog den Nar! Hvem kan troe ham.
 Stille! Der er Lys! Der er Lys! Sætter Haanden
 paa Hiertet. Brand! Brand! Naa staae mig nu bi
 Erato! Euterpe! Terpsichore! Og alle I Muser,
 hvad I hedder, for Musik og Sang. Og du, Skieb-
 ne! Skal jeg ikke tabe de gode Tanker, jeg har om
 din Godlidenhed, saa lad mig nu være i Roe, for
 flere Optoier! Han præ luderer. Vinduet bliver oplukket.
 Guilielmo synger.

O bærer sødt, I Toner!

I giennem Nattens Lunde;

O bærer sødt, og smelter i min Stemme.

Hen giennem Skovens Kroner

I strømme fra den Wunde,

Et Smil mig gav, som jeg kan aldrig glemme.

Lad ingen Varm dig hemme,

Forsøgte Sang! som stiger;

Ton sødt den søde Smerte,

Der giennemfoer mit Hierte,

Ved Synet af den skønneste blandt Piger.

Det Saar hun mig har givet,

Skiont dødeligt, er mere kiert end Livet.

Et Sværd kan ikke saare,
 Og ey en hærdeet Vandse,
 Og ingen Gift saa skult og langsomt dræber,
 Som en Hyrdindes Taare
 Og Smil i Glædens Dandse,
 Og som et Kys af hendes Rosenlæber.
 Min Gang forgieves stræber
 At tolke dig den Lue,
 Der sødt mig giennembræved,
 Da mig forbi du svæved,
 Ved dig saa huld at stue.
 Dit Kys, den søde Gave,
 Gjør Frihedens Yndling til en evig Slave.

Clausine

spiller paa Harpe og synger fra Vindue,

Gak bort, du fielse Hyrde!
 Som ifkun arme Pigers Noe vil myrde.
 Som taler sødt om Kieder,
 Og er dog vist en tøileløs Forræder.
 En Vie, som Honning kræver
 Af hvert et Blomst, og bort med Byttet svæver.
 Jeg lukker kold mit Øre;
 Din fædste Smiger kan mig ikke røre.

Guilielmo.

Hun spiller? Digter? Synger? Uforligneligt!

O Improvisatrice!

Hvi kan jeg kun med Sang min Hyldest vise?
 Din Vid nu fylder Pile,
 Som før dit søde Kys og dine Smile.
 O lad mig her dig ksee!
 Foren din Vælde i en samlet Lue.
 Lad Vid og Sang og Kysse
 I salig Ruus den glade Sanger dyse!

Claudine.

Kys er en farlig Gave;
 En Kundskabsfrugt i Edens skionne Have.
 Min Sang du der kan høre;
 Min Vid vil ikke kildre i dit Øre.
 Min Vid mig sindrigt siger:
 Dit Hierte er en Samlingsplads for Piger.
 Stort Selskab jeg forsager,
 Og derfor ligt et Hiem mig en behager.

Guiljelmo.

Af! Jeg tilstaaer med Smerte,
 At jeg er uforsigtig med mit Hierte;
 Jeg kan det en forsvare,
 For Smil og Suk og Kys det staaer i Fare.
 Dog siden sidst i Lunden,
 Er alle der, kun ikke du forsvunden.
 Hør mine kielne Sukke!
 Og kun for dig det skal sig aldrig luffe.

Clausine.

Jeg leer ad dine Sukke,

Vil gaac tilsengs, og vil mit Vindue lukke.

Vinduet bliver lukk.

Guilielmo

staar et Dieblig maalles,

Forbandede Gartner! Jeg gjør min Fed paa,
at det dog er hans Skyld. Gaar.

Lunden om Freyas Altar.

Jakob

med sin Pose paa Ryggen, samlende.

Hvor blev Maanen af? Jeg troer den er ikke rigtig i Hovedet. Er det at lyse? Mig synes naar man ikke har andet at gjøre, end at skinne fra Morgen til Aften, saa kunde man gierne passe sit Embede. Her er saa mørkt som i en Snustobaksdaase, naar Laaget er lukket. Disse forsmudgede Træer løber Een paa Armen i et Bæk. Hvad ogsaa disse Skyer skal til? De duer nu ikke til andet, end til at gjøre Natten sort, og Folk vaade med! Jo det er en Regiering vi har!—Jemmen! Jemmen! Jeg fattige Karl! Jeg er faret vild. Jeg kommer aldrig mere hjem i dette Liv, jeg kommer ikke i Seng hese

Natten. Tys! Hvad er det som brummer? Nu skal vi have Tak! — Af det er Klokken oppe i Kirke-taarnet. Klokken slaaer tolv; Jakob tæller Elagene. Af det er ude med mig, Klokken slaaer tolv. Hu! hu! hu! Jeg er saa bange for at Mumien skal begynde at spøge paa min Ryg. Tøler frygtssom med Haanden tilbage paa Posen. Nei, han ligger ganske stille; han er nok falden i Sovn. Gud være lovet, det er endda en Trost.

S k o l e h o l d e r e n

kommer med sin Søllepibe.

Elkov pleier at giøre blind, siger Ordsproget! Det er sandt! Mit Syn har slaaet mig feil hele Natten. Siden jeg forlod min Herkerindes Vindue er det gaaet mig ligesom Ulysses von Don Quixote! Eller hvad han heed den gamle Mand, som foer vild, og blev forvandlet til et Sviin paa sine gamle Dage. Jeg er ofte for gaaet denne Vej, uden Vanskelighed, men i Nat — Jeg veed ikke hvad det kan være. — Jeg vil ellers kalde alle mine Skolebørn til Vidne paa, om de nogentid har seet mig være bange paa Skolen, men i denne mørke sorte Skov faaer man en Ahnelse, en Beklemmelse! Det er en Fordom, man har inddruffet med Modermælken, at man altid har Respekt for disse gamle, alvorlige Bøgetræer, der dog i Grunden er lutter ufornuftige Væsner. Gid jeg havde mig et Compas, at jeg kunde lede mig ud, at jeg ved et

Bestik lykkeligen kunde faae at vide disse Egenes sydlige eller nordlige Bredde.

Jakob.

Eys! Mig syntes jeg hørte en menneskelig Stemme. — Her vrimler af Røvere i denne Skov, som af Gluer i Juleaftens Brød. Det er en Røver, det gi'er jeg min Hals paa, — det kan jeg mærke paa min Forfrækkelse — At hvorfor hænger man dog ikke flige Karle op. Jeg vil lade ligesom jeg brød mig om ingenting; jeg vil synge, for at sætte Mod i mig selv. Synger ganske sagte.

Munken gaaer i Enge

Den lange Sommerdag,
Hvad gior han der saa længe?

O ja! O ja! O ja!

Han plukker af de Roser,

Han plukker af de Bær,

Dertil de Krusemynter —

Bryder af; men continuerer dog i en svingende ængstelig Tone.

Jeg tør ikke blive her!

Skoleholderen.

Silentium! Hvad er det? Mit Blod koger i mit Liv. Jeg hørte noget grynte! Som et Wildsvin, som et Marsvin, som en Bjørn! Hvis det

var et glubende Dyr, som agtede at fortære mig. Af hvad hjælper mig nu alle mine Capaciteter! Gid jeg havde mig en Lygte! — Stille! Jeg faaer et Indfald! Jeg har hørt at slige Dyr skal imponeres ved stærke Instrumenters Lyd. Blæser i Sællepiben,

Jakob.

O vee! O vee! Det hvæser! Det hvæser! Det er ikke engang en Røver. Det er sikkert en Gienganger! Eller en Kat! Eller en Busetrolld! Hvad skal jeg nu gjøre? Skal jeg flygte bort eller blive her? Skal jeg gaae? Støder jeg mod Freyas Altar. Nej jeg skal staae.

Skoleholderen.

Buffens Raslen bliver ved! Af jeg staaer paa Gravens Bredde. Skal noget redde mit Liv saa er det en hurtig Retirade. Han tager Flugten hen mod Altaret, og omsabner Jakob. Nu er det ude med mig!

Jakob.

Ja med mig ogsaa!

Skoleholderen.

Jakob! Jakob! Er det dig?

Jakob.

Skolemester! Er det ikke andre end ham? Jeg meente det var en Røver, eller i det mindste en Gienganger.

Skoleholderen.

Siig mig Jakobus, Hvad vil du her?

Jakob.

Her? Her vil jeg sku ingenting! Kunde jeg bare slippe bort.

Skoleholderen.

Gaaer du da omkring i Laaget?

Jakob.

Næstendeels. Men hvad vil Magisteren her? —
Ak der rasler det jo igien.

Skoleholderen.

Mit Hierte isner i mit Liv.

Jakob.

Ak Magister!

Skoleholderen.

Ak min Ven!

De staae forstenede i hinandens Arme.

Gartneren kommer.

Fordømte Nat! Som saa lumskelig har berøvet mig al min Glæde, gjort mig til en Nar, til et ulykkeligt Menneske! Leder du mig nu ogsaa vild? Ha! Leed mig kun vild, langt bort herfra, fra den troløse, falske Glæde! — O men hvis han dog elskte mig alligevel? Hvis denne Snægt kun vilde narre mig, fordi jeg forstyrrede ham i hans Piruntlarum? Men — tager jeg ikke feil, saa horer jeg noget røre sig henne mellem Stenene. Det er et gammelt Offersted, hvor man maa skee for nogle hundrede Aar siden har berøvet mange Mennesker Livet.

Hu! — Jeg gys! Det rører sig igien? Det er Menne-
sker. Grijsk Mod! Jeg maa vide hvem det er. Grijsk Mod!
Han støder mod Stenene og omfavner Jakob og Skolehold.
Ha for Dievlen! Hvem er der?

Skoleholderen.

Af naadige Herr Kover, spar mit Liv! Jeg sid-
der med Kone og mange smaae uforsørgede Børn,
som ikke engang have Raad til at frabede sig al
Condolence i Aviserne, hvis jeg ved Døden afgaaer.

Jakob.

Af naadige Herr Kover spar ogsaa mit Liv, jeg
sidder ogsaa med smaa Børn, ligesom Skolemesteren.

Gartneren affides.

Det er Skolemesteren og Jakob. Hvis de nu
skulde kiende mig? Jeg gidder ikke talt tyvst, og er
slet ikke stemt til at spille min Rolle.

Jakob pegende paa Skoleholderen.

Jeg skulde ikke rose min Prosepter i hans Pine,
men han har flere Penge i sin lille Finger, end
jeg i min hele Krop.

Skoleholderen.

Af kiere Herr Kover! Mærker han ikke nok, at
Knægten er bange for den Pose, han har paa Natten?

Gartneren.

Kiere Børn! Jeg er ingen Tyv, eller Kover.
Lad de Griller fare.

Skoleholderen.

Uf saa ræd os da fra Lyve og Røvere; thi der
er flere endnu! See der. De staae stille.

G u i l i e l m o

Kommer med en lille Seddel i Haanden.

Gode, nydelige Pige!

Utsaa er jeg dog dig kjær.

Denne lille Seddel her

Lærer sødt mit Hierte stige.

Jeg af Glæde neppe veed

Hvor jeg Guden hen har flyttet,

Til min Sang hun sødt har lyttet,

Hun har hørt min Kierlighed.

Men hvis jeg kan troe mit Blik,

Er jeg i den samme Lund,

Hvor af rosenrøde Mund

Første søde Kys jeg fik.

Her hvor jeg i Morges sukked,

Medens Freyas skionne Navn

I min elskte Fødestavn

Jeg paa disse Stene hugged.

Endnu, Elskte! en for dig

Mine glade Pine tindre,

O men for min Sorg at lindre

Troste skal Beate mig.

Gjunken for dit Altar hen!
 Freya, i din skionne Have,
 Tak da for den første Gave,
 Som du skienkte huld din Ven!

Han gaaer hen for Alteret, breder sine Arme ud,
 og omfavner alle de andre Tre. En Skye gaaer
 fra Maanen og han bliver dem vaer,

Skoleholderen.

Er det ham, Herr Spillemand?

Jakob.

Er det ham Herr Lurendreier?

Gartneren.

Er det ham, Herr Lurendreier?

Guilielmo.

Ha! ha! ha! Kun lee jeg kan. —

Om Freyas Alter I alle staae,

I arme Krabater!

Og anklager Skiebnen, som skabte saa saae
 Beater.

Hvi var hun dog ogsaa saa sær?

Hvi gav hun ei Een til hver?

Jakob.

Den Mær!

Guilielmo.

Net skield! Saa kommer hun straxen,

Men synt en paa Snæerne hen,

I værdige Riddersmænd

Af Kiempen, af Gællepiben, og Særen!

Skoleholderen.

Vi taaler en at vor Fæderes.

Guilielmo.

Fæderes den, naar I nobliseres?

Jakob.

Vi vil ikke blesseres!

Guilielmo.

Velan da, jeg gaaer,

Og medens I staaer

Om Kierligheds Alter

Og sukker og doe!

Jeg synger min Psalter

Og favner min Døe.

Gaaer.

Skoleholderen og Jakob.

Af vi arme forelskede Mænd.

Gartneren.

Gaae du er hende værd.

Skoleholderen og Jakob.

Hvad skal vi gjøre? Hvor flyr vi hen?

Gartneren.

Hie kun! Hævnen er nær!

Alle Tre.

Hævnen er nær.

Gartneren.

Ha! Den fordomte Knægt! Herr Magister!
Jeg faaer strax et Indfald om hvordan vi for det
første kan hævne os. Vil de række Haand dertil?

Skoleholderen.

Med Fornøielse! Jeg gjør gierne mine Uvenner
al den optænkkelige Skade der staaer i min Magt.

Jakob.

Jeg ogsaa. Det var jo Synd andet!

Gartneren.

Han kommer i Morgen til den naadige Herre,
for at forskionne Festen med sit Syngerads, som det
hedder. Men istedet for at blive den Musikanter-
svend han er, saa har han altid for Skik at regne
sig med, som et Lem af den herskabelige Familie.
Denne Impertinence maa gøres indlysende, hos den
naadige Herre, at han modtager ham foldt og til-
bagestødende. Jeg er vis paa at Knægten, ved den
Leilighed, selv render sig en Kniv i Livet.

Skoleholderen.

Bene, min bedste Ven. Og jeg tager mig selv
paa, at stemme den naadige Herr Oberst mod Gui-
tarspilleren.

Gartneren.

Saa vil alting gaae godt.

Skoleholderen.

Men sig mig hvordan De paa eengang er ble-
ven det danske Sprog saa mægtig, min Ven! Thi
Bansfelighedens Superlativitet, for en Fremmed, er
bekiendt nok.

Gartneren.

En anden Gang, Herr Magister! En anden
Gang. Nu ville vi kun tænke paa vor fælles Havn.
Han rækker dem hver sin Haand, derpaa synge de

Alle Tre.

Haand i Haand

Ved Havnens Baand

Forenede vi staae.

Havn vi vil,

Den maa der til

Hvordan det end vil gaae.

Enten hævne

Eller revne

Ville vi af Havn.

Alle Tre,

I Vel og Vee,

Trosfast Arm i Arm.

De gaar bort,

Tredie Akt.

Bærelse.

Obersten. Skoleholderen.

Kaspar.

Obersten.

Alt nok, min gode Skolemester!

Vær han forsikkret at jeg veed

Paa hvilken Maade, med hvad Beskeed

Man skal modtage slige Gæster;

Først et Par Ord, en buldrende Stemme,

Dernæst et Blik, hvoraf han seer

At man er en Mand med en fast Carakteen.

Tro kun mig, jeg skal intet glemme.

Til Tjeneren Lad Monsieur Guilielmo vente lidt
endnu. Det er mig ikke beleiligt. Tjeneren gaar.

Skoleholderen.

Jeg haaber Herr Oberst, at denne Advarsel tilgives mig, som stødte af Fyngt for Impertinensens Uttvælse.

Obersten.

Smal Sag! Smal Sag, Skoleholder. Gaae kun ind i Kabinettet saalange. Skoleholderen gaaer. Nu gielder det at holde Dreene stive! Jeg er saa god, jeg lader mig strax formilde. — Hvilke forbandede Dptsier horer jeg ikke han har havt med Beate! Hvem skulde sagt det om den pige? Nu skaer han derude og ærgrer sig over at han maa vente. — Lad ham kun vente. — Er dog nysgierrig for at see ham. — Men han maa vente lidt endnu. Sætter sig ned. Han kan gierne taale at vente. Springer op. Men Ulykken er, jeg kan ikke taale det! Hei Kaspar! Tjeneren kommer. Lad ham komme ind. Tjeneren gaaer. Obersten sætter sig.

Guilielmo kommer.

Ærbødige Tjener, Herr Oberst!

Obersten.

Servitor! Hvad vil han?

Guilielmo vender sig om.

Hvem? Tjeneren? Han er allerede gaaet, Herr Oberst.

Obersten hid sig.

Troer han ikke jeg har Mine i Hovedet at see med?

Guilielmo.

Det er altsaa mig De mener?

Obersten.

Hvem skulde jeg ellers mene?

Guilielmo.

Min Herre! — Dog, jeg erindrede ikke at det er Brug hos enkelte gamle Folk at betiene sig af den tredie Person.

Obersten.

Person mig hid og Person mig did. Jeg veed nok hvad Person jeg skal bruge. Jeg kender nok Personen. Altsaa, hvem er han?

Guilielmo.

Jeg er den Sanger, som nylig er kommen fra Italien, som De har sendt Bud efter, og som nu kommer for at more Deres smukke Datter lidt, med sin Sang, paa hendes Fødselsdag.

Obersten.

Min smukke Datter? Han betiener sig af nogle egne Udtryk, min Kiære!

Guilielmo.

Er hun ikke smuk, beder jeg om Forladelse. Mig er sagt at hun var smuk, ellers var jeg ikke kommen.

Obersten hurtig.

Jo gu er hun smuk, jo! — Men man tiltaler

i Almindelighed ikke fornemme Folk saaledes a la
hon compagnon, min kiære Spillemand!

Guilielmo.

Er jeg Dem virkelig kær, Herr Oberst, saa gjør
mig den Tjeneste at tiltale mig lidt blidere. Jeg er
vant til at omgaaes Folk du hon ton, og det støder
mit musikalske Øre at høre uharmoniske Afforder.

Obersten.

Folk du hon ton? Folk du hon ton? Er jeg
ingen Mand du hon ton?

Guilielmo.

Den ton, De betiener Dem af, imod mig, er i
det mindste ikke hon, Herr Oberst!

Obersten.

Kort og got: Han er Spillemanden?

Guilielmo.

Jeg forstaaer at spille paa Guitarre.

Obersten.

Altsaa: Han spiller! Han synger! Han vraaler
af fuld Hals! Han gjør saamange Trimulanter og
Rullader som han vil; han faaer sin Betaling!
Men ingen Inpertinencer! Det siger jeg ham. Og
ingen Passiar eller Raisonnement. Han spiser med
de andre Tjenestefolk. Og ingen Familiarisering.
Hører han? Jeg veed nok at Baron Rosenfeld

har været saadan en Nar, men hos mig gaaer det anderledes til. Naar man er Hund, maa man tage tiltakke med at gnave Been!

Guilielmo.

Hvad Satan er det for en Snak? Veed De vel min Herre, at hvis De endnu et Dieblis bliver ved, som De har begyndt, saa knækker jeg Deres Hals?

Obersten.

Dreng! Spillemand! Cujon!

Guilielmo forbittret.

Dreng? Cujon?..... Springer hen i en Krog hvor der hænger en Sabel, griber den og kommer tilbage. Det vil komme an derpaa, hvem af os to der fortjener Cujonsnavnet!

Obersten.

Du vil slaaes med mig?

Guilielmo.

Hvis Deres Hæ tillader Dem at slaaes med en slet og ret Kunstner; hvis ikke, binder jeg Dem et Tørflæde for Munden, da jeg ikke vil høre flere Grovheder, og fortæller hele Verden hvad De er for en Karl.

Obersten trækker.

Du modløse Praler,

Min Sabel er hvad.

Guilielmo træffer.

Herr Oberst, nu taler

De først mig tilpas.

Obersten stiller sig en garde.

Vist Ingen meer henter

Med Liren dig hen.

Guilielmo gier det samme.

Paa fleer Instrumenter

Jeg spiller end dem.

Obersten.

Gaa kom kun nu da. Falder ud.

Ha!

Guilielmo.

Ha!

Obersten.

Ha!

Guilielmo.

Ha!

Obersten.

Du skal føle min Harm.

Guilielmo.

Jeg har saaret Der' Arm!

Obersten.

Det er Løgn!

Guilielmo

Planer ham Gabelen af Haanden.

Det er sandt.

Obersten.

Jeg tabte.

Guilielmo.

Jeg vandt!

Sætter Kaarden hen.

Jeg haaber, Herr Oberst! at de ikke oftere kalder mig Ejon, hvis jeg flere Gange skulde have den Fornoielse at træffe Dem i mit Liv. For nærværende Tid rekommanderer jeg mig, i Deres Bevaagenhed. Vælter og gaar.

Obersten.

Ha for Satan! Den Knægt hugger godt. Holder sig om Armen og kalder Hm! Hm! Er der da ingen?—Skolemester!

Skoleholderen kommer.

Herr O—! Af forbarmende Gud, Herr Oberst! Hvordan er De tilredet?

Obersten.

Hold sin Mund og skaf mig et Vind.

Skoleholderen.

Af det har Spillemanden gjort. Hen Gevalt! Hielp!

Obersten slaaer ham paa Øret.

Hold Kiest. Præceptor! Prostituer mig ikke, med sin Dumhed. Skaf mig noget at binde om Armen.

Skoleholderen.

Åk, Herr Oberst! Var det ikke bedst at Armen blev sat af, inden der gaaer Koldfyrr i hele Kroppen?

Obersten.

Er han da reent ravrussende gal? Søg mig Noget op, siger jeg! Følg mig. Gaaer.

Skoleholderen ude af sig selv.

Søg mig noget op! Følg mig! Hvordan kan jeg følge ham, naar jeg skal søge ham Noget op? Åk Stuen dreier sig rundt, for mine Pine. Saa fuld har jeg endnu aldrig været, uden i Forveien at have druffet Brændevin. Der ligger en Stovlemanshæt! Nei den er for god! — Åk den forbandede Gartner! Det er en Slange, Obersten har faaet i sin Have, som berøver hans troe Tienere Ufskyldighedens dyrebare Klenodie. — Der ligger et skident Biskeklæde! Nei det er ikke godt nok. Standser midt paa Gulvet. Her ligger Blod! Slaaer Hænderne sammen. Naa, nu har jeg Dievlen forlade mig min stemme Synd aldrig seet Mage. Det maa have været her, Slaget stod! — Jo det var en net smal Sag! — Der ligger en Bomuldsstrømpe, som Frøkenen har begyndt at strikke paa. Den er god. River Pindene ud. Nei den duer dog nok ikke! — Den hidser! Jo det var en net Kniv, Spillemanden rendte sig selv i Livet. — Åk du ulysksalige Kierlighed! Du fordærvelige Profession! Passion vilde jeg sige. Obersten raaber inden-

for: "Skolemester!" Jeg — vil baade tage Støvle-
manschetten, — og Biskeklædet, — og Bomuldsstrøm-
pen med, saa kan den naadige Herr Oberst selv
vælge.

Gaaer.

Lunden om Fregas Altar.

Clausine

i Beates Klæder, med en Rosenkrands og et Glor' om Hals-
ten; kommer urolig ind.

Det frygtsomme Dyr

Alf Jægeren jages;

Eil Skoven det flyer,

For ei at opdages.

Nu staaer det i Træ,

Bag skjulende Træ,

Hvor Grenene hvælver,

Og ryfter og skjelver

Med vaklende Knæ!

Hvor mit Hierte slaaer! Jeg saae et Glimt af ham
henne i Skoven. — Jeg tvivler ikke længer. Det er
ham! Det er Vilhelm — som min barnagtige Stolt-
hed forskjød — som nu er kommen tilbage. O gid

han aldrig var kommen. Den Vetsindige! Hans Nærværelse har oprevet det halvslagne Saar, og finder jeg ham troeløs, saa er jeg ulukkelig for evig. O Beate! Beate! Hun sætter sig paa Altarstenen, slaaer Eløret over Øinene og støtter Hovedet til sin Haand.

Guilielmo kommer.

Der sidder hun alt! Paa sit Altar! Freya, paa sit Altar! O du kiære, søde Pige! Lad mig nu sige dig et ømt Farvel.

Claudine.

Et ømt Farvel?

Guilielmo.

Jaa! Jeg reiser i dette Øieblik bort, Tilfældet forbyder mig at blive her længer, som jeg først havde besluttet. Du faaer mig altsaa formodentlig aldrig mere at see. Jeg er reisefærdig, og trænger ikke til nogen anden Hjertestyrkning paa Veien, end et Kys af en smuk Pige. Det gjør mig munter og oprømt, i den meest taagede Glud, hvormeget mere i dette smukke Foraarsveir.

Claudine.

Herr Guilielmo, jeg har stævnet Dem hid, for at bede Dem holde inde, med Deres Opmærksomhed for mig. Jeg maa sige Dem, at jeg har en Kiæreste, og at jeg elsker ham for høit, til at blive ham utro.

Guilielmo.

Altsaa har du dog en Kiereste? Men er du ham da utro, fordi du giver mig det lille Kys? Kiere Beate! Den ene Fortrolighed er den anden værd, jeg vil tilstaae dig, at der lever en Pige etsteds i Verden, som jeg kanstke elsker ligesaa høit, som du elsker din Kiereste, og dog betænker jeg mig ikke et Øieblik paa at kysse dig.

Clausine.

Deres Opmærksomhed for mig, rober just ikke megen Varme, for den anden stakkels Pige. Hvad mener De hun vilde sige, hvis hun var her?

Guilielmo.

Hun vilde tilgive mig. Kiere Beate! Tag nu dit Øloer fra Ansigtet.

Clausine.

Nei!

Guilielmo.

Jeg vil endogsaa tilstaae dig, Marsagen hvorfor jeg holder saameget af dig, er at du i alting virkelig er hende meget liig. Jeg drager hele Landet om for at finde hende. Jeg elsker hende høit, kan du troe. Undertiden naar jeg gaaer giennem Skoven, om Natten, lober jeg hen og savner et Bræ, i den Tanke, at det er hende. Hvor meget fierere maa det nu altsaa være mig, at savne dig? Vil du da nægte mig det eneste Kys, inden vi skilles ad?

Clausine

Fortæl mig Deres Kierligheds Historie.

Guilielmo.

Vil du saa kysse mig?

Clausine.

Hvis De fortjener det.

Guilielmo.

Af den Historie er snart fortalt. Et Menneske kan længe være om at opleve det, som lader sig sige i to Ord. Seer du, det var en deilig Pige i Kiel, som jeg lærte at kiende, mens jeg laae der, ved Universitetet. Jeg elskede hende, saasnart jeg saae hende, troede ogsaa at hun elskede mig, men tog feil.

Clausine.

Det var tungt!

Guilielmo.

At jeg fortvivlede kan du sagtens begribe. Jeg besluttede at reise udenlands, for at glemme hende, reiste ogsaa i tre Aar, kom tilbage, og har endnu ikke glemt hende. Du leer mig vist ud, kiere Beate!

Clausine.

Skulde jeg lee ad det?

Guilielmo.

At hun nu var i Kiøbenhavn, seer du, det ahned mig; thi Lanten hun havde været hos, i Kiel, var død. Ingen kiendte hende, thi hun levede meget affondret. Hos sin Fader, som boede i Kiøben-

havn, maatte hun være. Men jeg vidste kuap hans Navn. Hvad han var vidste jeg ikke. Det var aldrig faldet mig ind at tænke paa Faderen; thi jeg tænkte kun paa Datteren. Du anseer mig vist for en Phantast, fiere Beate!

Clausine.

Jh men hvad for Tanker har De da ogsaa om mig, Herr Guilielmo?

Guilielmo.

Da jeg nu hele Vinteren havde opholdt mig incognito i Byen, for ikke at falde min Fader i Hænderne, der vilde koble mig sammen med en rig Enke, og endnu ikke fandt hende, saa begyndte jeg at blive bedrøvet. Men du veed nok hvordan det gaaer, naar Foraaret kommer, naar Blomsterne titte frem, og Fuglene synge, saa faaer man Mod, enten man vil eller ey. En Ahnelse sagde mig, at jeg skulde træffe hende herude, paa Landet et Sted. Og derfor spiller jeg egentlig denne Sanger-Rolle, som skaffer mig Adgang i ethvert Huus.

Clausine.

Og Deres Petsindighed?

Guilielmo.

Bedligeholdet mit Liv. I Førstningen smægtede jeg hen, lod Glæden gaae mig forbi, og svandt ind som en Skygge. Nu er jeg munter, nyden den, og trives. Hvad mener du hun bifalder meest?

Clausine.

Og Deres Elskovshandler?

Guilielmo.

O du med dine Elskovshandler! Enhver smuk Pige er mig det samme som en Blomst. Jeg elsker Eder alle! Husvæler mig i Eders Duft, og væger mig i Eders Skier! Enhver smuk Pige opfrisker mere eller mindre Billedet, i min Phantasie, om min Clausine. Hende troer jeg at favne og kysse, naar jeg favner og kysser jer andre. — Seer saa, min lille Skriftemoer. Troer du nu at du, uden at være din Kiereste utro, kan give mig et Kys?

Clausine.

Ja! Na troer jeg det. Hun slaaer Eløret tilbage og kaster sig i hans Arme.

Guilielmo.

Gode Gud i Himlen! Clausine! Clausine! Er det — er det dig! Er det dig selv?

Clausine.

Ja det er mig! Og jeg har i tre Aar begravet min Letsindighed, min daarlige Stoltthed, thi jeg elsker dig. Jeg elsker dig!

Guilielmo

stirrer paa hende, i høieste Henrøkkelse.

Ja det er hende! Ja det er hende!

Clausine.

Det er mig.

Guilielmo.

Naar — hvordan — paa hvad Maade — Svar
 mig — O nej, svar mig ikke. — Lad mig synke til
 dit Bryst; lad mit Hjerte, som saalænge har stormet
 ene og forladt, hvile ved dit skønne Bryst. Men
 ikke her! — For Freyas Altar! Hvor jeg i Morges
 huggede dit Navn! Hendes Navn! Og besvoer hende
 — og hun har hørt min Bøn — tre Skridt der-
 fra — O kom Clausine! Giv mig din Rosenfrands.
 Han tager Arandsen af hendes Hat og lægger den paa Al-
 taret. De synke begge ned derfor.

Begge.

Freya i det Høne!

Lad dit lyse Dik

Smile til os ned.

For dit Altar vi os bøye,

Kierlighed!

Clausine

Kiv ham aldrig fra min Varm!

Guilielmo

Hegn om Elskov, huld og varm!

Begge.

O da skal vi hver en Vaar,

Naar Mark og Skov i Blomster staar,

Af Villier og af Epheu grøn,

Af Narzis og Tusindfien,

Negliser, Violer blaae,
 Roser og Aurikler smaae,
 Slynge her dit elskte Navn!
 Sønke begge Favn mod Favn!
 Løfte dig Bryst imod Bryst,
 For din søde, søde Lyst.

Guilielmo.

Elskte, velsignede Pige! Men siig mig nu —
 forklar mig nu —

Clausine pludselig angst.

Af Gud! Det falder paa mit Hierte som Blye!
 Ulyskelige Overgivenhed. Vilhelm! Vilhelm! Du
 bliver aldrig min. Din Fader giver aldrig sit Sam-
 tykke.

Guilielmo.

Hvorfor? Hvi bliver du saa angst, kiere Pige!

Clausine.

Han er her! Han har friet til mig, og jeg har
 givet ham Kurven, paa en Maade, som har opbragt
 ham til Raserie.

Guilielmo.

Min Fader her? Og friet til dig? Besynderlig-
 hed paa Besynderlighed! O men hvad bryder jeg
 mig om hans Samtykke, naar du kun elsker mig.

Clausine.

Kiereste Vilhelm!

Guilielmo.

Men sig mig dog, hvordan kommer du her?
Hvor er din Fader? Er han her i Besøg hos Oberst
Hielm?

Clausine.

Oberst Hielm er jo min Fader!

Guilielmo.

Hielm? Din Fader hedder jo Ringborg.

Clausine.

Veed du ikke endnu at han maatte forandre sit
Navn, efter den rige Onkel han arvede.

Guilielmo forfærdet.

Ak, nu falder det paa mit Hjerte som Blye.

Clausine.

Hvorfor?

Guilielmo.

Jeg har nylig duelleret med din Fader, og stukket ham i Armen.

Clausine.

Jesus!

Guilielmo.

Saaet er ligesaa ubetydeligt for ham, som
farligt for mig.

Clausine.

Gode Gud hvordan —

Guilielmo.

Jeg kiente ham ikke, og han fornærmede mig.

Clausine

flaager Hænderne sammen.

Hvad skal vi gjøre!

Guilielmo.

Vil du atter skilles fra mig paa nye, og for
skedse?

Clausine.

O nei, nei! Det har jeg svoret ved Freyas
Altar.

Guilielmo.

Saa maa vi flye.

Clausine.

Hvorhen?

Guilielmo.

For det første til en gammel Bonde, her i Nær-
heden, paa hiin Side Skoven; han skal skjule os.

Clausine.

Men min arme Fader! Hans Ængstelse! Og
paa min Fødselsdag.

Guilielmo.

Din Fødselsdag! Gode Pige, hvor forunderligt dog
alting træffer sammen. Omskabner hende, Vær ro-
lig. Pas paa at der ingen kommer og overrumpler os.
Clausine passer paa, Guilielmo tager et Stykke Pergament
ud af sin Tegnebog, skriver nogle Linier derpaa, spalter en
Green, stiller Pergamentet i Spalten og planter Greenen
ved Freyas Altar. See saa! Denne Budstikke skal
betage ham al Ængstelse.

Clausine.

Gud, der kommer min Fader!

Guilielmo.

Slnger sin Arm om hendes Liv.

Afsked! Afsked! Vi have offret til Freya. Hun
ledsager os! De sige.

Obersten. Skoleholderen.

Skoleholderen.

Al Herre Gud!

Du milde Fader!

Obersten.

Til Pladsen ud!

Mig intet Fader.

Sten ei som en Hest.

Skoleholderen.

Queller jeg hader

Som Hedder og Pest.

Obersten.

En gammel Soldat,

En frygtsom Krabat,

Kun lidt Sympathie.

Skoleholderen.

Naar Vaabnene stralder,

Da strax jeg forfalder

Til Melancholie.

Obersten.

Den Mand jeg ei kan have tier,
Som ei er dristig og forvoven.

Skoleholderen.

Omgaes forsigtig med Gevær,
Fornuften byder os, og Loven.

Begge.

Hver følger sin Natur,
I Modgang og i Fare.

Obersten.

Jeg stander som en Muur.

Skoleholderen.

Jeg render som en Hare.

Obersten.

Hør nu, Skoleholder! Ikke et Ord meer om den
Ting. Og snak mig ikke et Ord meer om den
unge Guitarspiller. Rast Gyr! Forbandet Brus-
hoved. Ambition! Ikke et Ord. Hører han?

Skoleholderen.

Oberstens Villies Tilkiendegivelse, er min Mund
et uafriaveligt Begplaster.

Obersten.

Det gjør mig ondt, han er løbet sin Vey. Jeg
var istand til at lade ham opsoge.

Skoleholderen.

Formodentlig er Flugtens Iværksættelse begyndt,
af Frygt for Straffens Udvøelse.

Obersten.

Ikke et Ord, siger jeg. Hører han?

Skoleholderen.

Med Orernes Begghed, naadige Herre!

Obersten.

Herlig Karl!

Skoleholderen.

Bene!

Obersten.

Smuk Karl!

Skoleholderen.

Ita!

Obersten.

Karl med Hiertet paa det rette Sted.

Skoleholderen.

Recte!

Obersten.

Karl med Talenter.

Skoleholderen.

Intet er vissere, naadige Herre!

Obersten.

Her er altsaa Lunden? Smuk! Ret smuk!

Skoleholderen.

Og der staar Altaret.

Obersten.

Skal det være et Altar? Det er jo en gammel Kampesteen! Den har jeg tit seet før.

Skoleholderen.

Gaa var Moden i den Tid, naadige Herre! Nu bygge vi dem af Fyrebænder.

Obersten.

Rigtig! Der staaer Freyas Navn. Det kan jeg selv læse. Det har jeg ikke lagt Mærke til før. Hvad er det for en Rosenfrands?

Skoleholderen.

Den er formodentlig lagt der, for at pynte paa Geburtsdagen.

Obersten.

Hvad er det? Her staaer en gammel visnen Pind, med et Stykke Pergament i. Har den ogsaa staaet der, siden Stenen blev lagt?

Skoleholderen.

Jeg lagde ikke Mærke dertil, i min Glædes Besippelse igaar. Formodentlig, naadige Herre!

Obersten.

Er dog curios for at faae noget at vide! Gam-melt Manuscript — Jeg vil sende det til Kongens Bibliothek. Nye Opdagelser maaskee, — om Longobardernes og Teutonernes Udvandringer af Aiget.

Skolemesteren.

Nysgierrigheden, hos mig, er steget til et betydeligt Maximum.

Obersten.

Sikkert en Folkevandring! Sikkert en Folkevandring! Det staaer meget utydeligt, og halv udsettet.

Skoleholderen.

Åh ja! Tidens Tand er edax rerum, siger gamle Fader Homer, i sin Peder Paars, eller hvad den hedder.

Obersten læser.

"Jeg Underskrevne er i dette Lieblif flygtet bort, med Herr Oberst Hiels Datter, til et Sted, hvor han ikke vil finde os. Vi elske hinanden. Naar vi komme tilbage ere vi Mand og Kone. Han vil aldeles intet have imod vor Forbindelse, naar hans første Vrede er forsvunden, og han faaer den nødvendige Oplysning. Guilielmo."

Skoleholderen.

Åh Gud forbarme sig, naadige Herr Oberst! Det var en bedrøvelig Folkevandring.

Obersten.

Den Slynge!

Skoleholderen oprigtig.

Bene!

Obersten.

Den Xjel!

Skoleholderen.

Ita!

Obersten.

Den nederdrægtige Spidsbube!

Skoleholderen.

Recte!

Obersten.

Den Landstryger!

Skoleholderen.

Intet er vissere, naadige Herre!

Obersten.

Følg mig! Følg mig! Der skal ledes, der skal søges, der skal findes.

Skoleholderen.

Jeg løber paa Hænder og Fodder!

Obersten.

Gjør Ansøgning!

Skoleholderen.

Jeg skriger!

De gaar,

Bondehuset i Skoven.

Herr von Bilbo endnu i Bønderklæder, han
kommer ind med et Brev i Haanden, **Henrik**
kommer slæbende ind med den store Klædekuro.

Bilbo.

Stil den op der! At jeg bestandig kan have den
for Dine, som et Billede paa den menneskelige
Elendighed.

Henrik.

Herren har frevet! Han er blækket om Fingrene.

Bilbo.

Ja! Det er et sørmerisk rørende Brev til min
forlorne Son.

Henrik.

Aa, maa jeg høre?

Bilbo.

Ja! Jeg skal saa have det giennemlæst, for at
eftersee, om det ikke indeholder nogle dramatiske Feil.
Læser. "Jeg er kommen i Erfaring om, at din
Hundsvot støver omkring herude, som en Nar og en
Landstryger. Kommer du ikke hjem, og gaaer i dig
selv, og givter dig med den rige Enke, saa gjør jeg
dig, Ganden maltraktere mig, arveløs."

Henrik.

At Herre, læs ikke meer. Jeg kan mærke paa

mine Taarer, at De have isinde at sige op inden Flyttetid.

Bilbo.

See om der ikke sidder en Taare i mit venstre Øye. Jeg kan ikke godt selv see uden Biller.

Henrik.

Det er desuden en vanskelig æquilibrisk Øvelse at see sig selv i Øynene. Lad mig see. Jo det seer rigtig nok ud som om Herrens ene Øye var forfaldet til Melancholie.

Bilbo.

Af ja! Jeg er en tungsindig, en tungsindig, melancholisk Mand. Det banker. Hvad er det? Det banker paa Døren. Ha, det er vist min Son. Han lovede at besøge mig her i Dag. Det ahner mig, at det er ham. Hielm kan det ikke være, han veed ikke, at jeg boer her, thi han gjør altid Nar af min indskrænkede Oekonomie. Gaae din Vej, at dit Liberie ikke forraader mig. Henrik gaaer. Der staaer en gammel Rive. Jeg vil lade som jeg arbejdede paa den og synge noget — noget — Idyllisk! Hvad det nu kan være. Arbejder og synger.

Vi Bønder vi ere saa glade i Hu,

Og Høsten den er vor Ven.

Naar vore Riber de gaaer itu,

Saa — gjør vi dem hele igien!

Guilielmo og Clausine

træder ind, den Sidste med Cløret over Ansigtet.

Guilielmo.

Guds Fred Fader!

Bilbo

lader som ingenting, og vedbliver.

En Land nu saa let af en Rive gaaer,

Der føres med den i Ring. —

Dit er det herligt, naar man forstaaer

At sætte en Pind for en Ting!

Guilielmo.

God Morgen, Landsmand!

Bilbo.

Jh see god Morgen! god Morgen Herr Spillemand. Naar Tak skal han have, fordi han smukt holdt sit Ord, og gjorde mit ringe Huus den Ære. — Men hvad er det for en rar Dame, han har med sig der?

Guilielmo.

Det er min Kiereste. Seer han nu, fiere Ven! Her er ikke Tid til mange Omsvøb. Han tilbød mig igaar sin Tieneste, i Dag kan han bevise mig en meget stor Tieneste.

Bilbo.

Jh med Hiertens Glæde.

Guilielmo.

Han maa fiule os her, paa nogle Dage, til vi have havt Bryllup. Vi ere flygtede herhid sammen; — nogle Smaating nøder os —

Bilbo.

Smaating? Jeg kan tænke det. Som per Exempel: Forældrene, kan jeg troe.

Guilielmo.

Rigtig, min Fader er gammel, urimelig —

Clausine

som imidlertid opmærksom giennem Eleret har betragtet Bilbo og Kurben, trækker Guilielmo angst til en Side.

Wilhelm! Vi ere forraadte, vi ere forraadte! Det er din Fader! Det er din Fader!

Guilielmo smilende.

Min Fader? Det er jo en god gammel, ærlig Bønde.

Bilbo udbrydende.

Ja men du skal ikke ssee Hund paa Haarene, din Ravneunge! For det kunde være, Løsen havde Ret alligevel.

Guilielmo bestrøffet.

Min Fader!

Bilbo.

Ja din Fader! I det mindste er jeg din Mo-

ders Mand, du Hedning! Du Renegat! Du Mahomedaner! Du... du... du!

Guilielmo.

Min Fader! Ivre Dem ikke. Hvordan har De levet saalænge!

Bilbo.

Levet? Som et Bæst! Som en uslykkelig Mand. Ivre mig ikke? Jo Ganden opfige mig Huldskab og Trofask om jeg ikke vil; jeg vil ivre mig en Galdefeber paa Halsen, du Landstryger! Du Døgenicht. Du — du — du — du — du — Kunstner!

Guilielmo.

Her os.

Bilbo.

Oh jeg behøver intet at høre. Jeg kiender meget godt den Kammerkissen, der staaer, med hvem du agter at træde ind i den hellige Egtestand, efter at du først har lagt og stunget for hende, om Natten.

Guilielmo.

Min Fader! De tager feil.

Bilbo.

Nei Ganden imfam cassere mig, om jeg gjør. Har jeg ikke selv ledet dig hen til hendes Vinduer i Nat? Hæ?

Guilielmo.

Uheldige Skiebne!

Bilbo.

Jo jeg kiender dine Streger. Jeg har en lille
Fugl, som siger mig alt. Jeg har en Finger paa
hvert Øye. — O jeg seer ret godt hvor besippet hun
er, Mamsel! Jeg mærkede strax, at Kurven gjorde
hende betuttet. Hun har sikkert havt en Haand med i
Spillet. Tag hun kun Gløret fra Øynene. Vær ikke
undseelig. Riber hende Gløret fra Ansigtet. Hvad
hvad hvad seer jeg? Gier halv ærbedig og halv ironisk
en dyb Rebereng. Min naadige Frefen!

Guilielmo.

De seer, at De har taget fejl?

Bilbo

fatter sig; med fladestø Glæde:

Det er altsaa Jer to, der ere flygtede hen til
mig, af Forsigtighed, indtil Brylluppet var forbi.

Guilielmo.

Misbrug ikke den Magt, som Skiebneen giver
Dem over os.

Bilbo ude af sig selv.

Neppe jeg formaaer at tale,

I min Harmes vilde Ruus.

Intet kan min Glæde male,

Nu jeg har jer i mit Huus.

Der staaer Kurven, som jeg tænkte
 Skulde aabnet Lyffens Vey!
 Der staaer Damen, som den stienkte,
 Der staaer Knægten! Her staaer jeg!

Clausine og Guilielmo.
 Kiere Fader, o tilgiv!

Bilbo.
 Aldrig, aldrig i mit Liv!

Clausine.
 Han var revet fra mit Hierte,
 O! minummer var for svar.
 Tilgiv Pigen, i sin Smerte,
 At hun Dem fornærmet har.

Bilbo.
 Nu de henrykt er i Anden,
 Taaren rinder fryds og qver.
 Ingen Tugsteen er ved Haanden —
 For den af paa Kurven der!

Clausine og Guilielmo.
 Kiere Fader, o tilgiv!

Bilbo.
 Aldrig, aldrig i mit Liv.
 Guilielmo.
 For min evig elskte Pige
 Har jeg tumlet Verden om,

Skal Farvel jeg atter sige?
 Nu velan, du Elſkte kom!
 Let var Veien mig at træde,
 Da dit Minde fulgte mig,
 Den vil være riig paa Glæde,
 Naar du følger virkelig.

Begge.

Lykken ſvigter, til en Bedre,
 Vinker driffig Kierlighed.
 Bort fra tvende haarde Fædre,
 Elſkov ſtyrre vore Fied.

Bilbo.

Bort fra Ederſ rige Fædre,
 I beſlutte faſt og fuldt?
 Af Gud bedre det, Gud bedre!
 Kierlighed vil døe af Gult!

Guilielmo.

Endnu engang, min Fader! Inden vi forlade
 Dem, lad Dem bevæge!

Bilbo.

Inden I forlade mig? I forlade mig ikke.
 De fire Dagdrivere, ſom du i din opluſte Ungdom
 kaldte mine fire Domeſtiqver, har jeg endnu, og
 de ere mig horige og lydige paa første Vink, at
 udrette alle mine Befalinger, jeg haaber alſaa,
 min Herr Søn! at du bruger Conduite.

Causine griber hans Haand.

Herr von Bilbo! Har De nogenfinde elsket mig, som De saa ofte, med de allerforunderligste Eeder, har forstfret, saa lad Dem bevæge, ved min Bøn om Tilgivelse, og lad denne Ydmygelse være Dem Hævn nok.

Bilbo.

Hævn nok? Hvad for noget? Forst give ærlige Folk en Kurv, saa stor at den knap kan faae Rum i denne Stue — en Kurv, som jeg maa indrette mit Logie efter, som jeg maa leie Værelser til — og saa tale om Hævn nok? Nei Tanden —

H e n r i k

kommer ind med et Brev.

Bilbo.

Henrik! Har du hørt eller seet Magen!

H e n r i k.

Jo jeg har hørt og seet det altsammen giennem Nøglehullet. — Her er et Brev fra Byen.

Bilbo hurtig.

Fra Enken? Seer paa Brevet. Ja det er hendes egen Haand. Vender det om. Brevet er forseglet med sort Lak? Gud bevares! Konen skulde dog vel aldrig være død? Jeg brænder af Begierlighed! Jeg staaer paa Naale. — Min naadige Frosen, min Herr Son! For jeg umage dem et Øyeblik ind i Sidsværelset? Der vil min Diener opvarte dem med

hvad Huset formaaer. Til Henrik. Paa paa dem, siger
 jeg dig! Du skal svare mig til dem, levende eller
 døde. De gaae Nu kan jeg læse i Roe. — Mine
 Briller. — Brækker Brevet og læser. "Min bedste
 Ven!" — Na nei, Gud ske Lov! Hun lever endnu.
 "Da jeg hører at Deres Herr Son just ikke skal
 være af de fatteste unge Menneſker, og da jeg gierne
 vilde have en Mand, som er sat, da jeg selv er sat, —
 Bilbo terrer Svenden af Panden. Ha! Det tager paa
 Kræfterne, at læse ſlige Breve ſtaaende. — Tager en
 Stol og sætter ſig paa. "Da jeg selv er sat, — ſaa
 gjør jeg Dem den Præpoſition, da De ogſaa er sat,
 om det ikke var beſt, vi to Gamle ſatte os ned ſam-
 men? Hav den Godhed, jo for jo hellere, at ſætte
 Pen til Papiret, at jeg kan blive ſat ud af den Uro-
 lighed, hvori Forventningen ſætter mig. P. S! Da
 jeg er en ſat og ſædelig Kone, ſaa har De vel in-
 tet imod at jeg bliver ved at gaae med Sæt; thi
 til diſſe nymodens Solhatte kan jeg ikke vende mig.
 Sidſe Birgitte ſal. Geldſchlingels." Et deiligt
 Brev! Det har bevæget mig til Taarer! Du vil
 gaae med Sæt? O du Engel! det var Synd at
 nægte dig den Glæde. Hvad kan Folk vel ſige andet
 end: See der gaaer en Engel med Sæt paa! —
 Det er en hoveddriig Kone. Hun eyer meget meer
 end Hielm; — oh Kaars! Frokenen vil med al Magt
 have min Slynge! Eh bien! Jeg tager Enken,

vælger den bedre Deel og giver mit faderlige Samtykke. Men saadan at lade Sagen gaae hen, uden Hævn, det vil jeg Tanden spænde mig ud imellem runde og blaae Taarn dog heller ikke. Betragter Kurven. Tuntus! Nu har jeg det. Med denne Kurb har hun gjort mig til Nar — med denne Kurb vil jeg gjøre hende til det samme. Kalder. Min naadige Frosen! Min Herr Son! De komme. Min Brede har lagt sig. Mit Temperament ligner en Flaske Ol, som er godt proppet. I Forstningen bruser det, men siden bliver det dovent. Jeg vil ingen Optoier gjøre. For mig kan I tage hverandre saameget I vil. Paa een Condition!

Guilielmo.

Og den er?

Bilbo.

I sætter Jer smukt i Kurven. Mine Tienere bære Jer hen i Lunden, hvor Stadsen skal være; tildækket, det forstaaer sig. Saa lader I mig sørge for Resten.

Guilielmo.

O hiertelig gierne!

Clausine.

Kiere Herr von Bilbo!

Bilbo.

Ellers bliver der, Tanden gjøre mig til en gammel Nathue, intet af, min naadige Frosen!

Guilielmo

har taget Kurven ned, og sat sig deri.

Kom Clausine! Vær ikke bange. Jeg sidder
alderede.

Clausine.

Lad Dem bevæge af mine Taarer!

Bilbo.

Maa jeg bide Frokenen min Arm? Han leder
hende hen i Kurven, gaaer derpaa hen til en Kuffert og ta-
ger tvende Lagen ud, hvori han indsvøber dem, hver for sig;
raaber derpaa Henrik! Lars! Pøiter! Claus!

Tienerne komme.

Bilbo.

J følger mig, og bærer mig denne Kurb hen i
Stoven, hvor Froken Clausines Geburtsdag skal
celebereres. Det er en lille Present, til hende.

Tienerne løste.

Den lille Present er forbandet tung.

Bilbo.

March, Karle. Det er Gips-Figurer. Gaaer
forsigtig med dem.

De gaar.

Lunden om Freyas Altar.

Beate og Gartneren komme Arm i Arm.

Beate.

Saa gaaer du da ikke din Vej,
Men bliver smukt hos mig herhiemme?

Gartneren.

Jeg gaae, o du Elskede? Nei!
Men kan du min Harne forglemme?

Beate.

Vær altid nu kjerlig dig ad,
Og hold kun din Vildskab i Ave!

Gartneren.

Da blier jeg først Gartner og glad,
Naar du er min deilige Have.

Begge.

Bort Liv skal hensvinde med Tryd,
Dhi Kjerligheds Timer er søde.
Hjst tone Fiolernes Lyd.
Kom lad os gaae Mængden imøde.

De gaae til den modsatte Side, af hvilken de kom ind. Man herer Musik noget borte. Bønderfolkene komme derpaa, i et Slags Optog. Pigerne med Blomsterkurve og Krands. Ungkarlene med Instrumenter.

Obersten og Skoleholderen

Komme ind. De holde sig i Forgrunden.

Obersten halv fortbiblet.

Jeg veed, Gud fordømme mig! ikke hvad jeg skal gribe til. Jeg har aldrig været i piinligere Forsatning mit hele Liv. Alle Menneſker komme hid, for at celeberere Frokenens Fødselsdag, og Frokenen er Tanden i Bold. Jeg arme Mand, jeg arme Gaader! Duel! Jomfrurov —

Skoleholderen.

Frokenrov, vilde Obersten sige!

Obersten.

Prostitution! Den fasteste Karakter maatte vel bukke under, for saa megen Ulykke.

Skoleholderen.

Jeg veed ikke bedre at troste Obersten, end med følgende smukke didaktiske Vers:

Taalmodighed din store Værd —

Obersten.

Aa hold sin didaktiske Kiest!

Skoleholderen.

Glaa Dem til Taals, bedste Herr Oberst. De udsendte Betienteres Glid vil uden Tvivl blive belønnet, med Ginding. Her gielder det at have Aan

dens Nærværelse. Tillader De mig at holde en Tale til Folket, saa skal jeg — uden at forglemme Naadens Giinhed — saa Sværmen til at stille sig ad, og gaae hjem.

Obersten.

Åh ja, gjør det da. Men vær sig fornuftig ad.

Skoleholderen.

Lad mig kun raade. Til Skoledrengene: I synge det første Vers af Geburtsdagscarmenet, medens jeg bestiger Talerstolen. Han kryber op paa Altaret.

Børnene.

Den Naadige,

Den Graadige,

Paa hele Sognets —

Obersten.

Hold Mund Dreng! Hvad skal de dumme Streger til?

Skoleholderen

løberst oppe paa Altaret til Forsamlingen:

Mine Venner! — Kiere Bøndermænd, og — Bønderkoner, og — Bønderkarle, og — Bønderpiger, og — Bønderdrenge! — Hm! — Agtværdige Bønderstand! — Da det har behaget Forsynet, ved en rolig og sagte Død — hvad siger jeg — da det har tildraget sig — hændet sig — at en dumdriftig Lys

har giort Indbrud og bortstiaalet Oberstens — Da en forunderlig Casus er indtruffen, kiere Menighed! som jeg ikke veed, om den bør henføres til Ulykkelige Hændelser, Udpasserede, Seilsfærdige Skippere, Bopælsforandringer, Undvigte eller bortkomne Sager — saa — saa — da man ikke kan quæde en god Vise for tit — vil vi begynde for fra igien.

O b e r s t e n stamper.

S k o l e h o l d e r e n .

Dannemænd og Dannekvinder! I ere her forsamlede for, i den Hensigt at — celeberere — evavava — høitideligholde — evavava — hellige — Herr Oberstens Frue Datters — hvad siger jeg, Herr Frøken Hielm's Datter — hvad siger jeg — Herr Datter Hielm's Oberst — hendes Fødselsdag! Terror Svøden af Panden. Men — da — hun — formedelst Elffovs Hestighed — Obersten stamper. Af overilet Betutnings Tagelse, ikke er her; Seer paa Obersten, han nikker. Saa skulde jeg ikke undlade at bekiendtgjøre Eder, at — at — hun er her ikke!

O b e r s t e n utaalmodig.

Aa saa gjør det kort og godt.

S k o l e h o l d e r e n .

Men løbet bort med Lirendreieren, kiere Menighed!

O b e r s t e n .

Plager da Satan ham skindbarlig, Karl?

Bilbo

Kommer med sine Tienere. De bære Kurven ind for
Altaret.

Bilbo.

Tilgiv mig, fiere Broder Hielm! at jeg for et
Øieblik forstyrrer din Glæde.

Obersten.

Min Glæde? Jo jeg har nok Anledning til at glæde
dig. Men hvordan seer du ud?

Bilbo.

Aa bryd dig ikke om disse Kælder. Til Bønder-
folkene: Det er af Nederdrægtighed, Børn! Jeg
kommer her med en lille Foræring til dig, paa din
Datters Geburtsdag.

Obersten.

Bring mig min Datter selv, saa skal jeg takke
dig.

Bilbo.

Ja det er mig en let Sag. Til Tienere: Tag
ham hans Datter ud af Kurven, men slaar hende
ikke i Stykker!

Clausine

Kaster sig i Faderens Arme.

O min gode Fader! Tilgiv mig.

Obersten.

Clausine! Du er her! Det var altsammen

Spog altsaa? — Du bedrøver ikke din Fader paa din
 Geburtsdag? — Du lægger ham ikke i Graven?

Clausine.

O nej! nei!

Obersten.

Saa er jeg ligesaa fornøiet nu, som jeg før
 var bedrøvet.

Bilbo.

Det kan du takke mig for.

Obersten.

Dig? Naa du er og bliver dog altid min gamle,
 sande Ven. Seer du, Clausine! hvad det er for en
 Mand? Han skaffer Forældrene deres Børn igien.
 O Clausine, der mangler nu kun een Ting, saa
 gjør du mig til det gladeste Menneske paa Jorden.

Clausine.

Og det er?

Obersten bønlig.

At du tager Bilbo, mit Børn!

Bilbo smilende.

Ja, ja! Hun tager Bilbo. Det har hun lovet
 mig.

Obersten.

Du tager ham?

Bilbo vittig.

Men Bilbo junior, tager hun!

Obersten.

Din Son?

Bilbo.

Ja!

Obersten.

Han er jo borte?

Bilbo.

Ja, men jeg har fundet ham igien; og jeg maa sige dig, at jeg har taget feil af ham. Det er saamænd et vakkert, ungt Menneske. Hør Hielm! Drengen faaer en god Skilling efter mig, for — jeg tager selv den rige Enke. Seer du, Blodet er nu aldrig saa tykt, det er dog tyndere end Vand. Giv altsaa dit Samtykke.

Obersten.

Ih det gjør jeg med Glæde. Kan jeg give min Datter til dig, saa kan jeg ogsaa give hende til din Son, hvis han er et skikkelig Menneske, som du selv siger.

Bilbo.

Det er baade et skikkelig Menneske, og et skikkelig Mand's Barn! Til Dienerne Tag mig min Dreng ud af Kurven.

Obersten.

Jh men jeg troer du har Kurven fuld af Mennesker?

Wilbo.

Ha ha ha ha! Nei, nu er der ingen Glere.

Guilielmo siger ud.

Obersten.

Kreuz tausend Battaillon! Er det din Son?

Guilielmo

griber hans Haand.

Som af Frygt, for den rige Enke, skulde sig, og som spillede denne Sanger-Rolle, for ubehindret at søge sin Clausine, som han har elsket i tre Aar.

Obersten.

Hænger det saaledes sammen? Ha ha! Nu kan jeg forklare mig Alting. Blinker med Øinene. Ikke et Ord om det Andet, Kammerat! Du er min gamle Vens Son, og skal nu ogsaa være min. Kommer hen med, for Freyas Altar, Børn! De gaar derhen. Skoleholderen staar endnu oppe paa Altaret og gaber. Ned med sig Proceptor, for Sanden!

Skoleholderen.

Til Lykke og Velsignelse, fiere Ægtefolk. Han falder ned af Altaret, man hjælper ham op.

Obersten.

Kom nu, Wilbo! og lad os to Gamle bede Gud om vore Børns Velsignelse.

Bilbo pludselig forfærdet.

Kiere Broder Hielm! Der overfalder mig en
panisk Skræk.

Obersten.

Hvorover?

Bilbo.

Farvel Broder! Farvel Børn! For mig kan Gud
velstgne Jer saameget han vil. Jeg skal intet have der-
imod, fra min Side. Men jeg maae afsted. Min elskede
Gidsse Birgitte er halvsiertidsindstybe Aar, syv Maane-
der, og nogle Dage, hvis Antal jeg ikke ganske noie
erindrer. Jeg sqaer en Beklemmelse. Jeg maa af-
sted. Hun er af en svagelig Helbred. Naar jeg
skynner mig noget, kan hun maaskee blive berettet
og giwt paa eengang. Ellers er jeg Fanden stiele
mig Pengene ud af Lommen, ilde snydt. Farvel.

Han gaaer bort med Tjenerne.

Obersten lægger Guilielmus og Clausens Hænder i hin-
anden; derpaa synge Bønderfolkene:

C h o r.

Du himmelblaa Luft!

Du venlige Skygge!

Du liflige Duft!

Hvor Fuglene bygge,

Vag hvælvede Grene,

Saa muntre, laa ene,

Saa jublende, trygge;

Du Lund! med de spraglede Lag,
 Du smiler med haabefuld Mine.
 Vi h dred din sk nneste Blomst idag:
 Din Clausne!

Pigerne ombille det unge Par med Blomster; derpaa
 danses der lidt, medens man synger f lgende Frag-
 ment af en gammel H jtesang:

Ind treen Offere,
 Og ind treen  dle,
 Og ind treen G ymands- dle,
 Og ind treen Kongens B nder alle.

Og hvad vil Offere?
 Og hvad vil  dle?
 Og hvad vil G ymands- dle?
 Og hvad vil Kongens B nder alle?

Beyle vil Offere!
 Og beyle vil  dle!
 Og beyle vil G ymands- dle!
 Og beyle vil Kongens B nder alle!

Guilielmo.

Lyksalige Dag!
 Hver Elsker omfavne sin Pige!

Alle Ungkarlene.
 Hver Elsker omfavne sin Pige!

Vigerne.

Sødt er Kierligheds Savnetag.

Alle de Unge.

Ingen svige!

De Gamle.

Ligesledes til en gammel Folkelmelodie.

Vakker Karl og deilig Brud!

Hør det som vi bede!

Giv dem Lykke, fiere Gud!

Vær os alle naadig med din Glæde!

C h o r.

Du himmelblaa Luft!

Du venlige Skygge!

Du liflige Duft!

Hvor Fuglene bygge,

Bag hvælvede Grene,

Saa muntre, saa ene,

Saa jublende trygge;

Du Sund! med de spraglede Lag,

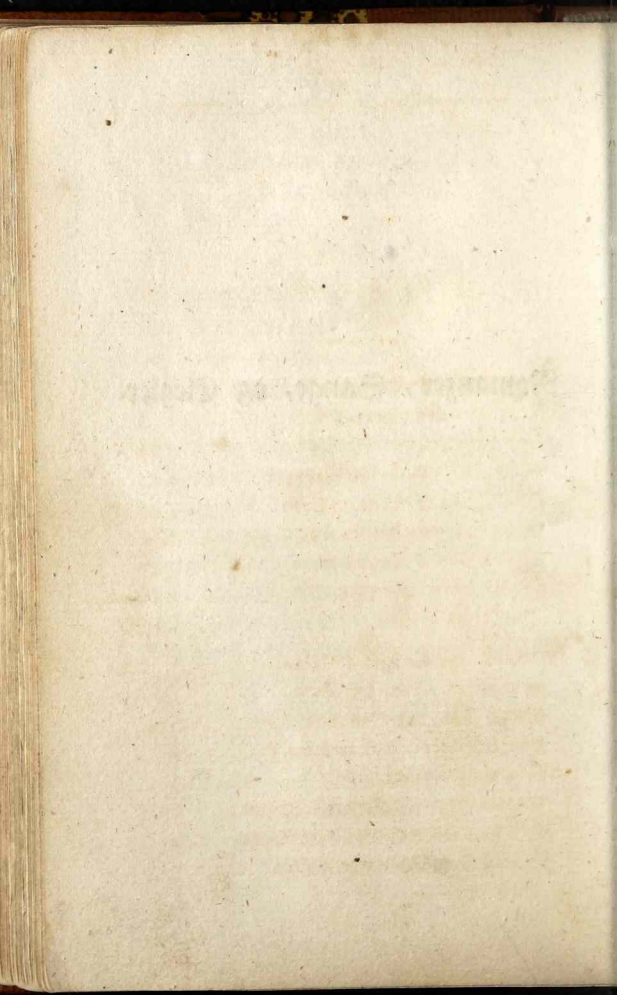
Du smiler med haabefuld Mine.

Vi hædre din skønneste Blomst idag:

Din Clausine!

Romanzer, Sange, og Elegier.

Uffe hin Spage.

Bermund gammel var og graae;
Træt af mange svære Krige
Sad han hjemme i sit Rige,
Blind, med Purpurkaaben paa.
Skialden monne Harpen slaae;
Naar han sang om sundne Dage,
Vendte Mindet flux tilbage,
Og det blinde Øie saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
Liftig for sin Magt lod sørge,
Sendte Bud, lod Bermund spørge:
Kan Den herse, som er blind?
En Herold i Salen ind
Traadde frem for Kongens Throne,
Hvor han sad med Spiir og Krone
Og med Haanden under Kind.

Fred med Danmarks gamle Drot!
 Hid til dig mig Sverting sender.
 Uden Sværd ved dine Lænder
 Taus du sidder paa dit Slot.
 Mon det er for Riget godt
 At en kraftløs Olding bukker
 Under Kronens Vægt, og sukker?
 Gjør da Navnet Kongen blot?

Dette er min Herres Bøn,
 At du flux ham Thronen rømmer,
 Som det sig en Olding sømmer,
 Lever hen din Tid i Løn,
 Eller ogsaa at din Søn
 Mod min Konnings Søn uddrager;
 Hvo da Seiersfrandsen tager,
 Læger ogsaa Kronen Fion.

Uffe, saa var Sønnens Navn,
 Giorde Kongen tit bedrøvet;
 Mælet var ham plat berøvet.
 Lunge, smertelige Savn!
 Hiemme, Arm med Arm i Savn
 Stille sad han, ey sig rørte;
 Stor han var, men aldrig førte
 Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Taarer brast.

Maa jeg Sligt mig lade sige?

At i fordums Kamp og Krige

Slog jeg drabelig og fast.

Hvi er svundet nu med Hast,

Livets Kraft som Dagens Straale?

Magtesløs jeg nu maa taale

Mine Fienders Overlast.

Gulldoel snilde Sverting veed

At mig mine Kræfter stulle,

At min Søn er skum, at Uffe

Er min Ulyksalighed.

Odin seer fra Hlidskialf ned!

Blind jeg vil i Marken møde.

Den som Niding er skal bløde.

Bring din Husbond den Bækked!

Herre! lod Heroldens Svar,

Sommer det sig Svertings Vælde,

Kraftesløse Gubber fælde?

Slig en Geir var vundet snar.

Send den Arving, som du har.

Lad ham ud i Kampen drage,

Lad ham efter Sværdet tage,

Før han efter Spiret taer. —

Alle Kongens gode Mænd,
 Støtted til de brede Sværde,
 Monne moren sig forfærde,
 Stirred taus til Sønnen hen.
 Odin før var Landets Ven,
 Værned om vor gamle Ære,
 Skal nu denne Skifting være
 Morderen som qvæler den?

Som nu Blikket hen i Løn,
 Med Fortrydelse og Lede,
 Med Forbittrelse og Vrede,
 Vendte sig til Kongens Søn,
 Soer en Rosenfarve skion
 I hans Ansigt op, og malte
 Kinden rød, og Læben talte
 Forstegang, ved Folkets Bøn.

Sikkert Sverting skal fortryde,
 Al den Haan han viste mig.
 Sandelig jeg siger dig!
 Ei min Stang hans Søn skal bryde;
 Men vil han mit Hierte fryde,
 Lad ham end til dette Værk
 Bringe med en Kæmpe stærk.
 Begges Hierteblod skal flyde.

Høist forbauset ingen Mand
 Kunde sin Forundring hemme,
 Da de hørte Uffes Stemme,
 At han tale var istand;
 Thi fra første Ungdom han
 Mægted ey et Ord at sige,
 Og nu talde han tillige
 Kieft og sagert for sit Land.

Særen i Skiegget loe
 Over den forvorne Tale;
 Men i alle Kongens Sale
 Blev man lystelig og froe.
 Han vil stride Een mod To!
 Han, hver ærlig Kiempes Kummer,
 Han er vaagnet af sin Slummer!
 Skaffer Kongens Arne Ro!

Bort fra Dannerkongens Hal
 Gik Herolden med sit Følge.
 Kongen kunde ikke følge
 Egen Fryd, blandt Glædens Giald.
 Du, som led dit tappre Kald,
 Du, som ender Vermunds Dvide,
 Du, som Een mod To vil stride,
 Dig besynge skal min Skiald!

Min uløffelige Søn,
 Stum af Fødsel, svag af Evne,
 Som sin Fader ei kan hævne,
 Leve skal sin Tid i Løn.
 Du bønberte Svertings Bøn,
 Du skal arve Bermunds Throne,
 Bære denne gyldne Krone,
 Denne Purpurfaabe Skion.

Da, nu i det gyldne Noer,
 Kongen saa at tale hørtes,
 Hver en Kiempes Hierte røstes.
 At den blinde Gubbe troer,
 At ey sligt i Sønnen boer!
 At det er en Andens Stemme!
 Lad os da hans Smerte hemme,
 Flur med glade Trossensord.

Det er Eders egen Ret,
 Herre! led i Kongens Sale;
 Han er viis og han kan tale,
 Han har Æren ey forgiet.
 Han sin Fader skaffer Ret.
 Det var ham, som Ordet sagde.
 Ilden, det i Diet bragde,
 Vidner han vil holde det.

Da Kong Vermunds Taare randt;
 Knæet vakled, Læben bæved,
 Did han sine Hænder hæved —
 Ak! I fare vel med Tant?
 Men hvo ey sig grum forbandt
 Med min Fiende, den ey nøle;
 Bring ham hid at jeg kan føle,
 Om I ogsaa taler sandt.

Da nu Uffe rolig stod,
 Stor og stærk og søer af Lemmer,
 Og iblandt de andre Stemmer
 Heit sin Stemme klinge lod;
 Ravede til Thronens Fod
 Kongen ned, sin Haard han lagde
 Paa hans Skulder, græd, og sagde:
 Ja det er mit Kiød og Blod!

Siig mig, Elskte! uden Blu,
 Hvi fra dine Barndoms Dage,
 Uden Fryd og uden Klage,
 Om saa stille vandred du?
 Stod, min Søn, da ey din Hu
 Til den tause Noe at bryde?
 Til din Køst at lade lyde
 I Naturens Køst, før nu?

Fader! — saa var Sønnens Svar —
 Gielden ey min Tunges Lænker
 Dine Fienders Raad og Lænker
 Pludselig opdaget har.
 Mens i Kraft du Kronen bar,
 Var min Koft til ingen Nytte;
 Nu først kan den understøtte
 Haanden, som til Værge taer.

Bringer hid, I raske Helte!
 Flux et Harnisk og et Skjold;
 Og en Glavind, stærk og bold,
 Vinder hurtig ved mit Velte.
 Navnen skal ey længe svelte,
 Kommer Sverting for min Arm.
 Han skal føle Uffes Harm,
 I sit Blod han sig skal velte.

Dernæst du mig ogsaa sig,
 Vedblev Gubben i sin Tale,
 Hvi du her i disse Sale,
 Uforsøgt i Kamp og Krige,
 Væked Lo fra Sarens Rige?
 Hvis nu Begges Blod ey flød?
 Al, min Son! det blier min Død,
 Hvis du maa for Magten vige.

Hertil svared Uffe saa:

Jeg den Skam vil nu aftvette,
 Som os Viggo før og Kette
 Ubefindigt førte paa;
 Da de mon Atisle slaae,
 To mod Een, mod Kiempe-Troe.
 Jeg vil stride Een mod To,
 Saa skal Rygtet glemt forgaae.

Ind i Hallen nu med Hast

Man en prægtig Brynie bragde,
 Om det brede Bryst den lagde,
 Snørte den til Skuldren fast.
 Ringen sprang og Pladen brast!
 Thi den fulde Barm, i Trængsel,
 Taalte ey sit snevre Trængsel,
 Den uvante Vaabenlast.

Nu en Brynie gjort af nye,

Støbt af Jern, man om ham spændte.
 Men da Uffe Kroppen vendte —
 Bred han sønder den, som Blye!
 Kongen hørte dette Gny.
 Da ham Sagen kom for Øre,
 Lod han den af Galen føre
 Og sin Søn en Anden flye.

Men da den nu ogsaa snart
 Reved over bredden Skulder,
 Da hver Pandser-Ring med Bulder
 Brast, og intet Baand blev spart;
 Da det plat var aabenbart
 At han Intet kunde føre,
 Hvis han skulde Kroppen røre;
 Skion, men fast af Kiæmpe-Art;

Da blev Kongen heel bedrovet,
 Kaldte paa sin Kammersvend;
 Sagde: Gaf til Skabet hen!
 Hent mit Harnisk, ufortøvet,
 Og min Hielm med Egelovet.
 Og mit lange stærke Skiold,
 Til den kække Yngling, bold.
 Brøster det — er alt berøvet!

Og den gamle Kiæmpe gif;
 Aabnede den lukte Kiste.
 Og en Rustning flur sig viste
 For det videlystne Blik.
 Stærke Nagler, Prisk ved Prisk,
 Lyfte fra de gyldne Plader.
 Tykke Skæl sad tæt i Rader
 Og sin Glands af Solvet fik.

Hvælvet var det over Barm.
 Usa = Thor i Guldet lued,
 Bister han til Jorden skued,
 Høit fra Himlen, paa sin Karm.
 Med sin Hammer i sin Arm,
 Med sit dobbeltsnoede Belte
 Vinkte han de vrede Helte
 Flux til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank.
 Ey den mindste Rist og Skramme
 Giorde Vermunds Daad tilskamme.
 Smal den ned i Miden sank.
 Til en Kiæmpe søer og rank
 Var den giort, ved stærke Lænder
 Funkled steenbesatte Spænder;
 Til en Herre frie og frank!

Hielmen gylden, tung, og lukt,
 Var ey Dannished berøvet;
 Ovenfor i Egeløvet
 Ydun vandt sin skionne Frugt,
 Som saa herligt og saa smukt
 Vorer hist i Afers Have,
 Er Udødeligheds Gave,
 Lige sød af Smag og Lugt.

Skjolddet hvælvet, langt og stort,
 Tungt, selv for en Kiæmpe tapper,
 Var med stærke Kobber-Knapper
 Rundt besat, og kunstigt giort.
 Endnu aldrig giennemført
 Var det Sværdets Slag en Toile;
 Indenfor, den stærke Bøyle
 Blødt med Jøbelkindet for't.

Blev nu disse Vaaben bragt
 Frem for Dagens lyse Flammer,
 Efterat i mørken Kammer
 Mange Aar de havde lagt.
 Uffe tog den gyldne Pragt,
 Og hver Helt, som var tilfæde,
 Halv med Frygt og halv med Glæde,
 Gav nu paa hans Gierning Agt.

Og med Fryd Enhver da saae
 Alt de Hoser, sølverhvide,
 Gadde rummeligt og slide.
 Dernæst tog han Hielmen paa.
 Op han monne Nættet slaae,
 Og de gule Lokker rullede
 Rigt og deiligt ned fra Guldet.
 Det var skönt at see derpaa!

Men da nu det Harnisk blankt,
 Fast han vilde om sig spænde,
 Og sig derpaa vilde vende —
 Mærkte han — det var for trangt!
 Heller ikke noksom langt!
 Og i det han sig mon vride
 Brast det i den ene Side,
 Og han drog sin Aande ang.

Kongen herte Pladen briste,
 Lusten blev med Klage blandet!
 Ingen Bedre var i Landet.
 Denne Prøve var den sidste.
 Da nu Ingen længer vidste
 Mindste Raad, da sagde Uffe:
 Frygten skal mig ikke skuffe,
 Lykken bør man altid friste.

Kalder hurtig fra sin Esse
 Hid den sorte Smed i Hast,
 At han med sin Hammers Last
 Brynien her kan sammenpresse.
 Lad ham nogle Nagler hvæsse,
 Og dem rundt om Kloften slaae,
 Saa vil jeg i Kampen gaae.
 Lette Naaben ey belæsse.

Treen nu ind, med hurtig Gang,
 Efter Sønnens flogte Tale,
 Flux en Smed i Kongens Sale,
 Med sin Hammer og sin Tang.
 Jernet imod Guldets klang;
 Og den høie Hvælving's Brag
 Gientog lydt hvert Hammerslag,
 Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Nøye
 Halv igien var bragt istand,
 Sagde Kongens Son: En Mand
 Regner ikke Alt saa nøye.
 Jeg forsigtig nu maa bøye
 Over Skaden smidt mit Skjold.
 Giv et Sværd nu i min Vold,
 At min Fiende det kan døye.

Mangt et stærkt og fagert Sværd
 Bragtes nu, med fleben Klinge;
 Men naar han det vilde svinge —
 Sprang det i hans Hænder qver!
 Da nu Kongen denne Færd
 Sik af sine Mænd at vide.
 Drog han Sønnen til en Side,
 Hemmeligt, og talde der:

Elſkte Søn! For Sværdets Gavn
 Skal du ikke dig bedrøve.
 Flere her du en ſkal prøve,
 Eet jeg kiender, Skrep, ved Navn,
 Som i Jordens dybe Gavn
 Ligger langt fra Sol og Dag.
 Der jeg ſelv det glemte, ſvag,
 Da det var en meer til Gavn.

Koſtbar Klingen er og ſtor.
 Hiſt i hine ſierne Bierge
 Gav mig det to fløge Dverge,
 Smeddet under ſorten Jord.
 Udi ingen Kiæmpes Giord
 Stikker Sligt, thi lod jeg ſkiule
 Det i Jordens dybe Hule.
 Blomſter over Skatten groer.

Lod ſig dernæſt hemmelig
 Nu den gamle, blinde Gubbe
 Føre hen, hvor tør en Stubbe
 Over Jorden hæved ſig.
 Dette Træ er ſat af mig!
 Sagde Kongen, da hans God
 Stødte mod den viſne Rod.
 Her er Vaaben, Søn! for dig.

Lag du nu i Hast din Spade;

Grav saa med Forsigtighed,

Til den støder klangfuld ned

Mod den haarde blanke Plade.

Uffe giennem Jordens Glade

Grov nu, paa sin Faders Bøn.

Varsom var den stærke Søn,

For sit Vaaben ey at skade.

Op fra Markens kolde Skjød

Skarpen Spade Jorden flytted,

Uffe stirred, Kongen lytted?

Endnu intet Vaaben led.

Men dybt at grave bød

Gubben nu, og see en rusten

Glavind, udi Hialtet brusten

Frem sig giennem Muldet brød.

Kongen hæved fro sin Røst:

Nu du Vaaben har i Hænde,

Som du kan mod Fienden vende.

Dryfte Sønnen til sit Bryst.

Ham var det kun liden Lyst

Med sligt Sværd i Kamp at drage;

Laug dog, for ey bort at jage

Gubbens allersidste Trost.

Men da han tillige saae

At hans Glavind, løs af Ælde,

Let i Kampens stærke Vælde

Pod sin Tunge sønderlaae,

Vilde han dog prøve paa

Kraften, mod et Træ som ene

Stod, og strakte sine Grene

Grønt mod Himlens stille Blaa.

Da Kong Vermund nu fornam

Hvad hans Søn forsøge vilde,

Sagde han: Da var det ilde,

Om min Skrep mig gjorde Skam.

Jordum var den fielden tam.

Ikke troer jeg dette Gjemme

Mægtet har dens Kraft at hemme,

Og dens Egg at giøre lam.

Lad da fare sligt Forsøg.

Skiebnen kun derved du frister.

Thi hvis denne Glavind brister

Ikker vort sidste Haab som Røg.

Som en rovbegierlig Høg

Vist den styrter paa sit Bytte.

Lad da sligt, som hverken nytte

Kan, for Alvor eller Spøg.

Ynglingen betænksom stod.

Med en Brynie kort og brusten,

Med en Glavind løs og rusten

Ud han skulde gyde Blod. —

Dog forsvandt ey Heltens Mod!

Muntert sang den vevre Lærke;

Hiem fra Marken gif den Stærke,

Med sin Fader, God ved God.

Og en Hær blev sammenkaldet,

For at gaae mod Svertings Hær,

Hen til Eyderen, for der

Alt bedømme Naabenskraldet.

Piben lod og Luren gialded,

Standse ved den brede Flod.

Paa den anden Side stod

Svertings Mænd, alt vis paa Faldet.

Men ret som et enkelt Trøe,

Der paa Heden er at seue,

Boret til en eenlig Tue,

Stod i Elven midt en De.

Hverken Hustrue eller Moe,

Kiæmper ene den betraade,

Hvergang Sværdet skulde raade

Og en Bersærk skulde doe.

Hen til denne Holm nu foer
 Uffe, med sin gamle Fader,
 I de bruune Vandserplader
 Og med Sværdet i sin Giord.
 Sæerne ham Døden soer.
 Begge, fra den anden Side,
 Mon' de ham imøde skide,
 Paa den elv = omslydte Jord.

Vermund Kong, den gamle Mand,
 Var i Hiertet heel urolig:
 Ey med Vaabnene fortrolig
 Er min Son. Ak falder han!
 Sætter ved den bratte Strand
 Stolen, med sin Hynde blod.
 Mærker jeg min Uffes Død,
 Styrter jeg mig ned paa Stand.

Blev nu med et roligt Mod
 Sværdet flux fra Høften revet,
 Ind hvor Kredsen vidt var frevet
 Kæmperne man træde lod.
 Ilden i den Gamles Blod
 Selv den hvide Lok foryngte,
 Bildt den sig for Stormen sligte
 Hen, som Elven ved hans Tod.

Uffe, rolig, stærk og kold

Traade da saa trøst og froe

Mod de vrede Sager to;

Hver en Kiæmpe, stærk og bold.

Ind paa ham med megen Bold

Hug de nu, mens Diet brændte;

Da sin Skrep ey Uffe kiendte,

Bødte han kun med sit Skiold.

Kongen horte Fiendens Hug

Hart med Sonnens Baaben klinge,

Som med Skioldets haarde Ringe

Skiermed sig, og med sit Bux.

Bermund gav et ængstligt Suk.

Længer ud til vilden Strand

Traf sin Stol den gamle Mand.

Løsnede sin Krone smuk.

Men da Uffe mærkte snart,

I det raske Kiæmpeværk,

Bød sit Slag, alt mere stærk,

Sværdets gode Kraft og Art,

Hug han drabelig og svart

Brat den Ene let, som Sivet,

Med sin Glavind giennem Livet,

Alt han styrted ned, med Fart.

Bermund, som var Kampen nær,
 Monne Mandesaldet høre,
 Sagde med et henvendt Øre:
 Der fornam jeg Skrep, mit Sværd!
 Sonnens hæderlige Færd
 Folkets Fryderaaß udtrykte.
 Da sin Stol fra Vandet rykte
 Gubben, og fik Livet fier.

Frem med megen Vælde brød
 Svertings Søn nu, for at hevne
 I det frygtelige Stevne
 Sin Ledsagers bratte Død.
 Sank da ned mod Hielmen rød
 Uffes Glavind ufortøvet.
 Brat paa Længden blev han fløvet,
 Styrtes i sit Blod, som flød.

Bermund, i sit Purpurklæde,
 Sagde, vendt til Slaget hen:
 Der fornam jeg Skrep igien!
 Skal jeg smile eller græde?
 En Herold for Kongens Sæde
 Treen, og quod det muntre Vers:
 Een paa langs, og Een paa tvers!
 Da græd Gubben høit af Glæde.

Dg en vældig Vaabenlarm
 Løned fra de Danske Leir,
 Hiem de Danske drog med Geir,
 Svungen Særen gif i Harm.
 Uffes Pande, heed og varm,
 Frietes nu fra Hielmens Glands,
 Kiøstes med en Egefrands,
 Rakt ham af en Piges Arm.

Dg de Danske drog tilbage,
 Skialders høie Harper lod.
 Over Kong Atisles Død
 Hortes Ingen meer at klage.
 Froe var Vermunds sidste Dage.
 Uffe blev en Kiæmpe stærk.
 Altid findigt var hans Værk;
 Derfor kaldtes han den Spage.

Knud den Store

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne;
 En Herre, drabelig og stærk og huld.
 Den danske, brittiske, den norske Krone,
 Var smeltet sammen i hans Krones Guld.
 Hoit i hans høie Sal klang Harpens Tone;
 Thi Skjaldens Varm var af hans Idræt fuld;
 I Kirken selv lod Hymner til hans Ære,
 Thi han udbredte Jesu sande Lære.

Men Knud sad taus og tankesfuld i Sind,
 Ey blussed Læben, som hans Purpurklæde,
 Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,
 Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde,
 De soundne Dages Idræt saldt ham ind,
 Da monne bittre Taarer Diet væde.
 Af! sukked han, min Gud! kan du forgiette
 Min Synd? Kan du mit Regnebret udlette?

Min Ungdom svandt i Stolthed og Foragt,
 Kiek frem jeg gif; af! nu jeg modløs græder.
 For at forstærke min den stolte Magt
 Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.
 Den dierve Ulf i Kirken blev ombragt,
 Hans røde Blod end Altertavlen væder;
 Ey blot med Sværdet, tit med mørke Rænker
 Jeg vandred frem — nu det mit Hierte frænker!

Men oftest dog med Manddom og med Sværd
 Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte;
 At blive Danmarks gamle Krone værd,
 Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
 Og derfor stormed jeg i Herrefærd,
 Og derfor Heltens Gysfel, Kamp, jeg yndte;
 Da aabned sig mit Hierte for din Stemme.
 Af hulde Jesus! kan du alt forglemme?

Som Kongen nu saaledes trostløs sad,
 Med blege Kinder og med Graad i Diet,
 Mens hen ad Bænken i den lange Rad
 Guldhornet gik og Hvermand var fornoiet,
 Da treen en Skiald for Kongen frem og quad:
 Min Konning! hvor er Den som du ophoiet?
 Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande.
 Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande.”

Taalmodig, uden Harme, hørte Snud
 Paa denne daarlige, forvorne Tale.
 Hvad Skialden quod det raabtes snarligt ud
 Af hver en Ridder i de blanke Sale.
 Da blev den gylde Stol, paa Kongens Bud,
 Ført ned fra Borgen giennem grønne Dale,
 Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
 Høit ffylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,
 Den tunge Glavind ved sit Belte spænde.
 Med Kronen paa, med Sceptret i sin Haand
 Han monne sine Fied mod Havet vende.
 Hvad Tanke der befielte Kongens Aand,
 Hver Hofmand ønskede nu med Higen kiende;
 Men Kongen taug og vandred med sit Følge
 I Purpurkaaben mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gylde Sæde,
 Blandt runde Steene paa det bløde Sand;
 En hvor bestandig Bølgen Brud mon væde
 Det ramme Tang med sit ffumflædte Vand;
 En heller der, hvor en den kunde træde,
 Paa den for fierne, den for høje Strand,
 Men der hvor Pilen med sit Hoved hængte,
 Hvor nu og da kun Bølgen op sig ffængte.

Der Kongen sad, og talde saa til Havet:

Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;

Med dig, o Søe! min Vælde er begavet;

Ehi lyd din Herre! Ehy du nærme dig.

Din Bølge kræver jeg saaledes avet,

At til min Gud den aldrig vover sig.

Ehi jeg behersker Nordens stolte Lande,

Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.

Men som sædvanlig gif den stille Bølge,

Sin vante Vey den end bestandig tog,

Al sin Natur den intet mon fordølge,

Det ene Bølgeslag det andet jog.

Med Otte kom den Niende i Folge,

Der stærk og svanger op paa Kongen slog.

Ehy til hans Gødder blot den op sig trængte,

Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,

Og brød med Taarer høit saaledes ud:

I Sandhed! hver en Christen burde vide,

At der er ingen mægtig uden Gud!

Han grundet Jorden, han lod Havet glide

I evig Beyer ved sit stærke Bud;

Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,

Mod hans er al min Vælde saare ringe.

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
 Af Guld og Edelskene stor og svar,
 Derpaa han sine Fied fra Havet vendte
 Og ydmygt Kronen hen i Kirken bar.
 Der knælte han og hver sin Synd bekiendte,
 Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
 Paa den Korsfæstede i Martyrquiden
 Han Kronen satte, bar den aldrig siden.

Borg = Ridderen.

Hvor Stormen vældigt tuder,
 Høit høit paa Fjeldet brat
 En gammel Borg udluder,
 Bedækt med Mos og Krat.
 De vilde Skovens Fugle
 Har der et aabent Buur,
 Høit skriger Nattens Ugle
 Fra gamle brusne Muur.

De skarpe Liørnebuske
 Fortrænge mindste Stie,
 De tunge Skyer ruske
 Det høje Taarn forbi,
 Den gamle Muur sig splitter,
 Hiemsøgt af Regn og Vind,
 Igiennem Risten titter
 Bleg Nattens Maane ind.

Dybt hen i Salen trænger
 Den Straale, mat og kold,
 Til Væggen, hvor der hænger
 Et gammelt rustent Skjold.
 Det haver ey sin Lige
 I Styrke som i Vægt.
 Det gif i gamle Krige
 I Arv fra Slægt til Slægt.

Naar Maanens første Flammer
 Da spille som i Vand,
 Paa Skjoldets blanke Skrammer
 Og paa den gyldne Rand,
 Et Suk sig lader høre
 Fra gamle Riddersal,
 Og muldne Been sig røre
 Dybt i den dybe Dal.

I dunkle Lund det toner
 Som Kloffen seent i Nuel,
 Da suser Egens Kroner
 Om gamle Skov-Capel.
 I stunkne Grav det hæver,
 Det hvidsler fiern og nær,
 En Ridder op sig hæver
 Med Harnisk og med Sværd.

Han farer en med Lempe,
 Han bryder Dvist og Green.
 Den drabelige Kæmpe,
 Gaaer over Elv og Steen,
 Igiennem Tiorn og Hasler,
 Krat om hans Brynie flaaer;
 De blanke Plader rasler;
 Han ind i Borgen gaaer.

Hvor Skjolddet op er stillet
 Der standser han igjen;
 Stibt paa et gammelt Billede
 Seer han med Længsel hen.
 Det er en deilig Dvinde,
 En prydet Ungdoms Brud;
 Men Fugtighed og Vinde
 Har slukt det Meste ud.

Bleg Maanen flaaer derude
 Og sender did sit Skin;
 Igiennem brusne Rude
 Den kysker hendes Kind.
 Dnbsindig og fornoiet,
 Paa gamle Contrasen
 Seer han med Graad i Øiet,
 Med Smil, og gaaer sin Vey.

I næste Gal han træder
 Med Diet end i Graad,
 Saa saare der ham glæder
 Det gamle Husgeraad.
 I Riddersalen vanke
 Den Kæmpe, stærk og stor,
 Og sætter sig i Tanke
 Ved trostet Egebord.

Da flur hans Øie flammer.
 Han iler, vred i Sind,
 Mod lukte Rustningskammer
 Og sparker Døren ind.
 Til sine Gys han griber —
 Da knækkes møre Stang,
 Og Dødnings-Uhret piber
 Straa-Dødens Varselsang.

Til Trost hans Hierte trænger.
 Han søger Harpen brat.
 Hiss i en Braa den hænger,
 Forsalden og forladt.
 For var den Sorgens Tvinger
 Med sin den hulde Røst,
 Nu plat forstemt den klinger.
 Det fikr ham i hans Bryst.

Hen for sin Viv han træder
 Og stemmer den til Klang,
 Derpaa han langsomt qvæder
 En gammel trofast Sang.
 Imedens Helten svinger
 Gødt klinger Harpens Guld,
 Hans Qvad i Borgen runger
 Saa reen og underfuld.

Til Kirken nu han iler
 Med lange, tunge Skridt,
 Der Midnatsmaanen smiler,
 Paa Korset, sølverhvidt;
 Med Skræk de Straaler bære
 I det forfaldne Chor,
 Thi tykke Spindelvæve
 Forløseren omsnoer.

Hvult lyder Vindens Brusen
 I gamle Sakristie,
 Høit synger Ristens Gusen
 Et evigt Litanie.
 Da skielver Helten saare.
 For Guds eenbaarne Søn
 Han synker ned med Taare
 Og en andægtig Bøn.

Naar Østen frem da luer,
 Han hen for Windvet gaaer.
 Mærk han til Jorden skuer,
 Som dybt i Taage staaer;
 Seer deres travle Hænder,
 Og deres Trællefærd,
 Og harmfuld bort sig vender,
 Med Haanden paa sit Sværd.

Derpaa med stille Klage
 Ned til den Dal saa lav,
 Gaaer Ridderen tilbage,
 Tilbage til sin Grav.
 Vestvinden vifter Sukket
 Fiernt hen, i Vølgedands,
 Han svinder, klart bedugget,
 I røde Morgenglands.

Jordum, hvor Stormen hviner,
 Stod Borgen høi og stor.
 End stande dens Ruiner,
 Snart døer det sidste Spoer.
 Da viser man hvorlunde
 Sig Muren strakte hen.
 De gamle Eider sounde —
 Men Mindet er igien.

Den gamle Kæmpe Cometes.

Jeg er en gammel Kæmpe stærk,
 Mit Legem blusser sundt;
 I kobberøde Vandfersærk
 Jeg drager Verden rundt.

Mit runde Skjold er rødt som Blod,
 Min Glavind staaer i Glød;
 Jeg svækker selv det bedste Mod,
 Og bringer Skræk og Død.

Naar runde Skjold omhvælver mig,
 Og jeg har strakt mit Sværd,
 Da vandrer jeg, forfærdelig,
 I Kamp og Heltesfærd.

Saa vidt, saa vildt min Bane gaaer,
 Jeg bliver aldrig træt.
 Jeg pludselig tilsyne staaer,
 Naar mindst man venter det.

Dg seer jeg da at Tapperhed,
 Dg Kraft har Overhaand,
 Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,
 Dg vækker Kampens Aand.

Natur da træder mod Natur,
 Udi sin hele Pragt,
 Dg bryder af sit Fangebuur
 Med uindfrænkets Magt.

Dg ulmer da en Gnist af Ild,
 Fra Himlen, i en Braa,
 Da stiger den og funkler mild
 Paa Evighedens Blaa.

Men seer jeg dorste Taagesløer
 At dræbe Straalen, varm,
 At Livet gisper mat og døer,
 Da buffer jeg af Harm.

Og kaster hen mit gode Sværd,
 Paa haanlig Kæmpeviis,
 Og synker Landet mere nær,
 Og strækker ud mit Riis.

Og strengt hudfletter, Fod for Fod,
 Vanartig Børneskof,
 Og gaaer med Riset, rødt af Blod,
 Naar den er tugtet nok.

Tre Gange har jeg været her,
 Alt efter vante Viis,
 De første Gange med mit Sværd,
 Den Tredie med mit Riis.

Den første Gang min Fryd var stor,
 Jeg lyse Stierner saae,
 Stærktglimtende fra Syd til Nor,
 Som under Himmels Blaa.

Det var i Livets Ungdoms Vaar,
 En Rose frem sig stød,
 Til Under for de sidste Aar;
 Hvert Blad var Heltemed.

Den anden Gang en Stierners Guld
 Og Roser meer jeg saae,
 Men Barmen sould med andagtsfuld
 Mod den som hi st mon staae.

Bevæbnet knælte fromt en Flok,
 Mens Taaren randt saa klar,
 Trint om en fulsørt Rosenstok,
 Hvis Rose visnet var.

Jeg græd, da jeg forsvundet saae
 Den høje Kraft og Kunst,
 Saa mørk man skued mig at staae,
 I taaget Taare-Dunst.

Jeg vinkte med mit brede Sværd,
 Som med en Lue rød,
 Da ilte de i Heltesærd
 At hævne Rosens Død.

Men af! Det var det sidste Skimt,
 I brustne matte Blik.
 Jeg kom igien — og intet Skimt
 Mig meer imøde gif.

Thi vil jeg tugte freng som god,
 Forjage dørſke Roe,
 Og giode dig, o Jord! med Blod;
 Deraf ſkal Roſer groe!

Og Stierner atter lue frem,
 For høit at ſtaa i Glands,
 Naar de har ſkaffet gamle Hiem
 Den gamle Blomſterkrands.

Men kommer jeg her ſeent igjen —
 Læg Mærke til mit Ord! —
 Og ſeer i dig beſtandig end
 Den kolde mørke Jord;

Da ſtoder jeg med rædſom Gru
 Mod dig min Barm ſaa bred,
 At udi tuſind Stykker du
 I Dybet ſtyrter ned.

Eventyret i den fremmede Stad.

Og som jeg nu hen ad Gaden gik
 I den fremmede Stad,
 Da faldt paa en Moe mit speidende Blik;
 Hun i Vinduet sad.

Jeg stod, og glemte at vandre hjem,
 Saa elskovsvarm.
 Over smekkne Midie soulmede frem
 Den unge Barm.

Hendes Næse var store, hendes Hænder var smage,
 Hun var saa rank,
 Bort skulde jeg gaar, men jeg kunde en gaar.
 Hendes Øye sank.

Min Cithar under Vinduet klang,
 Var Natten smuk.
 Hun lønnet altid min Elkovssang,
 Med et sagte Suf.

En Midnat smelted den Huldes Aand,
 Da Cithren lød.
 Hun rakte mig kierligt sin Lilliehaand,
 Den var saa blød.

En Rose jeg trykte i sneehvide Hud,
 Med brændende Mund.
 Hun smilte og saae saa venligt ud,
 Saa bortsvandt hun.

Tungtsindig tit forbi speilklare Søe
 Jeg tog min Vey,
 Ukiendt med Hver, selv den elskede Møe
 Jeg kiendte ey.

Jeg gif i Nætter og Dage trec,
 I den fremmede Stad,
 Men ey længer jeg fik den Elfte at see;
 Skiont jeg sang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gif,
 Med tunge Skridt,
 Da standsed i Vinduet mit matte Blik
 Paa noget Hvidt.

O da hæved sig atter saa glad, saa glad,
 Mit Hierte trangt;
 Men ak! det var ikke min Møe, der sad,
 Men et Klæde langt.

Jeg gif i Nætter og Dage tree,
 I den fremmede Stad;
 Men ey længer jeg fik den Elſkte at ſee,
 Skiont jeg ſang og bad.

Den tredie Nat derafra jeg gif,
 Og vilde bort;
 Da standsed i Porten mit matte Blik
 Paa noget Sort.

Jeg ſvøbte mig ind i min lange Talar,
 Med forvirret Sands.
 En Liigkiſte ud af Palladset man bar,
 Med en Jomfruekrands.

Jeg sneg mig bag efter i Taffelskin,
 Med den lange Nad.
 I en Kirke de satte Kisten ind,
 Og skiltes ad.

Saa skulde jeg mig i et Pulpitur,
 Saa kold og bleg,
 Giennem Blyvinduet saae jeg, i sorte Natur,
 Blodmaanen steg.

Da vilde jeg rave til Kisten hen,
 Som for Altret stod;
 Men jeg hørte Noget at rasle igien.
 Is blev mit Blod.

Og grant jeg en Yngling ved Kisten saae,
 Bleg som en Aand.
 Den duftende Krands han stirrede paa,
 Med en Dolk i Haand.

"Dig har jeg nu givet til Døden hen,
 Troeløse Moe!
 Imorgen din ukiendte, fremmede Ven
 Skal ogsaa døe!"

Da sneg jeg mig bag ham, med harmsfuld Vand,
 Med Hævnens Lyst;
 Og vristed ham Dolken af skielvende Haand.
 Den sandt hans Bryst!

Rødt strømmed hans Blod som en skummende Elv
 Over Kisten lang.
 Da tonede Orglet af sig selv
 En Sørgeklang.

Jeg raved til Døren med selsomt Mod,
 Slukt var mit Had.
 Inden Hanegal jeg atter forlod
 Den fremmede Stad.

Blomst Underkion.

Den fangne Grebes Sang.

Greven.

Jeg kiender en Blomst, saa underkion,
 Og har efter den Forlængsel;
 Jeg søgte den hvor den skaer i Lon,
 Men ak! jeg sidder i Fængsel.
 Saa tungt, saa tungt er mig dens Tab,
 Dit for mit haarde Fangenskab,
 Var den mig nær bestandig.

Fra denne trintom steile Muur
 Jeg sender mine Blikke;
 Men fra det røde Fangebuur
 De møde Blomsten ikke.
 O hvo mig atter bragte den,
 Han være Ridder eller Svend,
 Han skulde mit Venskab fange.

Rosen.

Jeg stander her og hører dig,
 Under Vinduet hvor du sidder.
 Du mener vistnok Rosen, mig!
 Du ædle, arme Ridder.
 Din Hu kun efter Høihed staaer,
 For Blomsters Dronning sikkert staaer
 Derfor dit stolte Herte.

Greven.

Dit Purpur er al Ære værd,
 Blandt grønne Løv og Grene;
 Og derfor er du Pigen kær,
 Som Guld og Edelstene.
 Den veneste Møe forskionner du,
 Dog er det en dig, til hvem min Hu
 Med stille Længsel stunder.

Lillien.

Hovmod er Rosens gamle Vids,
 Bestandig høit den higer;
 Men glemmes derfor Lilliens Priis,
 Af hvide, smekke Piger?
 Den som af Laster smittes en,
 Og er sig reen bevidst som jeg,
 Den sætter mig dog vel over.

Greven.

Fast troer jeg mig heel kydst og reen,

Og reen fra Last og Lyder,

Gfiont l nket til den tunge Steen

Min Klage her udbryder.

Vel sandt! du mig et Billed er

Paa mangen Jomfrue, saur og skier,

Dog er det en dig, jeg  nsker.

Neglifen.

Det maa vist v re Neglifen, jeg!

I B gterens lille Have;

Ehi ellers vilde vel Gubben en

Saa p nt det om mig lave.

Hvor Bladefredsen sig ordner smukt!

Lugt den bestandig s de Lugt!

See alle de tusind Farver!

Greven.

En b r man Neglifen forsm ae,

Den er sin Gartners Lykke.

Snart laer han den i Solen st ae,

Snart i den svale Skygge;

Dog hvad der sk ber Grevens Fryd

Er ingen broget Farvepryd,

Det er et stille Blomster.

Violen.

Jeg staaer saa skjult og bukker mig,
 Mit Ord heel fielden lyder;
 Men da det nu just sommer sig,
 Min Taushed fort jeg bryder.
 Hvis det er mig, du gode Mand!
 Hvor smertes det mig at jeg ey kan
 Dig al min Vellugt sende.

Grevnen.

Den smaa Viol jeg gierne seer,
 Saa blye den mig indtager,
 Og duster saa sødt; dog vil jeg meer,
 I mine tunge Plager.
 Jeg vil det ligesrem tilstaae,
 Paa Fiældets Ryg, herovenpaa,
 Min Yndling neppe findes.

Men nede ved de grønne Siv,
 Som Bakkens Vølge væder,
 Der vanker om den bedste Viv,
 Og for sin Husbond græder.
 Naar Blomsten blaa, paa eensom Vey,
 Hun plukker og sukker: Glem mig ey!
 Da kan jeg det fiernt fornemme.

Ja i det Fierne er altid nær

De Elſkte ſom troe forblive.

Min Troſt i Tængſlets Nat det er,

Det holder mig end i Live.

Naar Hiertet iſner og banker en,

Da raaber jeg kun: Forgiet mig en!

Gaa vender Livet tilbage.

Den første Walpurgis = Nat.

En Druide.

See Baaren leer,
 En Sneen meer
 Den frodne Skov betynger.
 Jis dækker en
 Den unge May,
 Mildt Himlens Fugle synger.
 Kun Bierget, der!
 End sneetakt er,
 Didop dog nu vi hige,
 For efter hellige, gamle Skik
 Alfader Lak at sige.
 Af Rogen stige Klammens Blik,
 Gaa vil bort Hierte stige!

Druiderne.

Af Røgen stige Flammens Blik;
 Begynd den hellige, gamle Skik,
 Alfader Tak at sige.
 Did op, did op vi stige!

Een af Folket.

Vil I Saren sikkert møde?
 Vil I dømmes grumt tilføde?
 Alle Loven I jo fiender,
 Fra vor strænge Overvinder;
 Lumsket Næt han rundt udspender.
 Vee de Hedninger han finder!
 Af! paa Blokken hist, den røde,
 Vore Børn og vore Qvinder
 Grumt de døde;
 Vist I Saren gaaer imøde!

Chor af Qvinder.

Ja! paa Blokken hist, den røde,
 Grumt den strænge Overvinder
 Slagter Eders Børn og Qvinder.
 Os de døde!
 Vist I Saren gaaer imøde!

Druide.

Hvo nu bortflyer

Og Offret flyer,

Sin Lænke først fortiener.

Blandt unge Løv

Her Vedden fløv,

At den paa Altret brænder.

Til mørke Nat

Skal Bux og Krat

Os hemmeligt indsløre,

Og Mænd udsætte vi paa Vagt,

For Eder at bonhøre;

Men da lad os med Kraft og Magt

Vor høje Pligt udføre.

Chor af Vagter.

Fordeler Eder, kække Mænd!

Rundtom, adspredt i Skoven hen.

Lydt med opmærksomt Øre,

Mens de vor Pligt udføre.

En Vagt.

Pave - Christne let forsale;

Lad os listig dem bedrage!

Med den Dievel, som de frygter,

Let vi deres Mod skal rokke.

Kom med Fakler og med Lygter,

N

Kom med Horn og Rangle-Stofke!
 Hylende vi skal os smugle
 Giennem trange Klippe-Blokke.
 Ravn og Ugle!
 Hylér med os, Mørkets Fugle!

Chor af Bagter.

Kom med Gasler og med Lygter,
 Liig den Dievel, som de frygter;
 Kom med Horn og Rangle-Stofke,
 Giennem trange Klippe-Blokke.
 Ravn og Ugle!
 Hylér med os, Mørkets Fugle!

Druide.

I Nattens Stund,
 Alfader! kun
 Vi dig i Løn kan prise.
 Dog er ey Nat,
 Det dages brat,
 Hvor reen vor Giel vi vise.
 Vel ofte du,
 Vor Gud! som nu
 Med Siendens Straf kan tove.
 I Røgen luttres Flammens Blik!
 Her staae vor Troe sin Prøve!
 Og røves os den gamle Skif,
 Hvo vil dit Lys os røve?

En christen Vagt.

Hielper! hielper! Hvad beskiermer?
 Hele Helveds Hær sig nærmer.
 Hurtigt hid den Veien finder;
 See hvor de i Luen bære.
 Ulve = Mænd og Drage = Qvinder!
 Som et Lyn forbi de svære;
 Rædsomt Larmen sig forøger.
 Lad os flygte! Faren truer!
 Hist paa Fjeld den Onde spøger.
 Rundt jeg skuer
 Damp af Helveds røde Luer.

Chor af christne Vagter.

Helveds Hær hid Veien finder;
 Ulve = Mænd og Drage = Qvinder!
 Rædsomt Larmen sig forøger!
 I sin Ild den Onde spøger!
 Rundt vi skue
 Damp af Helveds røde Lue.

Chor af Druiderne.

I Røgen luttres Flammers Blik,
 Her staaer vor Troe sin Prøve;
 Og røves os den gamle Skif,
 Hvo vil dit Lys os røve?

W i e d e w e l t.

Natten skimter,
 Stjernehæren glimter,
 Eensom krummer sig den grønne Strand.
 Duggen ene
 Ned ad Pilens Grene
 Falder i det stille, solvblaae Vand.

Bølgen bølger
 Rislende, og følger
 Sagte Besir, perleklar og skion.
 Lyset lyser
 Natlighvidt, og gyser
 Fra sin Skye til Kammers blege Son.

Krum af Alder;

Tungt hans Laare falder

I det dybe, ubekiendte Blaa.

Sagte flytter

Han sin Fod og flytter

Sig til Staven. Jfsen er saa graae.

Modgang frister

Hiertet, Hiertet brister,

Døden slukker Diets stærke Ild.

Swagt anspænder

Han de matte Hænder,

Strækker dem til Himlen, rolig, mild.

Ingen Klage!

Talt er mine Dage;

Jeg vil ikke længer dvæle her.

Hellig Længsel

Bryder Kammers Fængsel,

Vinker mig til Mattens Sølvstier.

Dybt jeg stued —

Høit Naturen lued

I min Siel, med alt sit Trykserie.

Gødt bevæget

Jeg i Stenen præged

Stærke Træk af Livets Harmonie.

Haarde Stene !

Mine fiore Vene

Smuldne snart, dybt under Vølgen's Leer ;

J skal stande !

Helligt skal J sande

At jeg var, naar jeg er ikke meer.

Bældig Fængsel

Bryder Sorgens Fængsel ;

Gamle Gubbe kan ey meer modstaae.

Fængsler's Volig !

Rolig og fortrolig ,

Gavn mig med dit mørke Himmelblaa !

Bussen vifter ,

Maanen Farve flister ,

Dybt nedbøiet nærmer Musen sig ,

Mat af Blikke.

Søn ! forlad mig ikke !

Jeg er barnløs, naar jeg mister dig.

Gubben samler ,

Sidste Kraft han samler ,

Sukker henrykt sin Gudindes Navn :

Æffelige !

Ey af denne Verden er vort Rige.

Jeg gaaer hen, hvor der er intet Gavn.

Læs hun sukker.

Bolgen mildt sig sukker

Om den gamle Tindings solvgraae Haar.

Hun forsvinder.

Dagen bleg oprinder;

Hist paa Friheds - Stotten Lærken slaar.

Er oskab græder,

I de hvide Marmorflader,

Kold og bleg, den ranke, hulde Nøe.

Haand paa Brystet,

Aldrig aldrig trøstet,

Stirrer hun hen paa den sorte Søe.

Frenas Rok.

Naar Natten udruller sit sorte Slør,
 Naar Dagen deer,
 Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
 Ruger ned, som en skummel Sængselsbue,
 Da fremluer, Freya! din Rok saa blid,
 Ved Kierligheds salige Midnatstid,
 Sødtstraalende, bævende, hvid.

Og mens den funkler med venlig Ild,
 Du deilig mild,
 Med runde Fingre den Silke spinder,
 Som du om Rosenfiederne binder,
 Hvormed du kierlig og elskovsvarm,
 Med den runde, sneehvide Arm,
 Slynger Yngling og Pige, Barm til Barm.

Dg da nu hver voren Svend og Mæ
Vil heller døe,
End vandre fiernet fra Elfsøsflokken,
End mangle Roser og Traad af Rokken,
Saa sukker til dig det hele Nord,
Dg du bønherer hvert kierligt Ord.
Derfor er din funklende Rok saa stor !

Til Hanna.

I et Exemplar af mine Digte, paa hendes Fødselsdag.

November stod saa kold og øde,
 Hiemsøgt af Taager og af Regn;
 De vilde Storme rædsomt lode
 Fra Skyen, om den nøgne Egn.

Den gamle Høst, en venlig Gubbe,
 Gad der saa takkefuld i Bon;
 Til sidst han reiste sig fra Stubbe,
 Og bad til Guderne en Bon:

Skal evig da mit Liv kun flyde,
 Hen uden Lyst og Glæde her?
 O lader dog en Blomst fremskyde,
 At jeg kan dvæges i dens Skier.

Da ynkte Guderne den Arme,
 Som sad saa kummerfuld og stil,
 Foruden Liv, foruden Varme,
 Foruden venligt Blomsterspil.

Og Freya monne huldt sig saare
 Med lette Svyd; og see af Blod
 Til Jorden sank en Purpur-Taare,
 Og spired frem, og sætted Rod.

Og steg, og monne huldt sig lukke,
 Og blomstred i den kolde Luft;
 Og Freya hørte Blomsten sukke,
 Og hendes Ande gav den Duft.

Og Solen monne lunt den bade,
 Og Stormen lagde bly sig ned,
 Og Frigg gav den grønne Blade,
 Og Bragi gav den Evighed.

Og i Novembers kolde Rose

Det er en længer graat og dødt,

Gra den Tid Trehas unge Rose

Der spired frem og blusser sødt.

Men Blomster maa man Blomster hde ;

De vore sparsomt paa min Vey,

Derfor kan jeg kun Rosen hde

Her disse smaa Forgietsmigei!

Til Emma.

Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels
Spanisches Theater.

At det er gaaet dig som mig, Veninde!
 At denne Glud og disse kolde Vinde
 Dit Ønske lokker tit til Syden ned,
 At Kraften i de norske Marmor = Fjelde
 Du ønsker blandet med den Herlighed,
 Der blusser frem i Sydens Blomstervælde;

Det kan vist ingen Dannemand fortryde,
 Og meget mindre grusom dig forbyde,
 At kunstigt i din Blomster = Urne du
 En fælden sydlig Blomst med Glæde planter,
 Naar Stormen raser her i al sin Gru,
 Naar Livet fryser og Naturen skrænter.

Snart svæber mørk og graadfuld Winterdagen
 Det store Liig ind i sit store Lagen,
 Og Stormen orgler frem et Sørge-Chor;
 Men lad Naturen rædsomt sig forvilde,
 Du drager fra det sorgelige Nord,
 Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

Vester for disse skønne blide Steder
 Et Land sig strækker, som Naturen flæder
 Med Purpurtepper, med Smaragd og Guld.
 To Templer reiser sig i denne Zone,
 Som Sanggudinden bygged elskovsfuld,
 Eet for Cervantes, eet for Calderone.

En fielden sindrig Smed, Hefaisfos Lige,
 Høit i Germaniens udstrakte Rige,
 En Solver-Nagle glat, med gyldne Lag,
 Har smeddet til den ene Dør, Veninde!
 Modtag den af din Ven, paa denne Dag,
 Indflettet med en lille blaa Kierminde.

F o r t r ø s t n i n g.

Til Henrik Steffens.

Naar eensom og allene
 Jeg giennem Landet gaaer,
 Og for de gamle Stene
 Med barnlig Andagt staaer,
 Og paa den Troffab tænker
 Der kraftig ind Dem gav
 Taknemlig, uden Lænker,
 At pryde Heltens Grav;

Naar under Kirkens Bue
 Jeg stander høit omhvalst,
 Og seer den fromme Lue
 Der har beseglet Alt,
 Hvorledes Alt forfalder,
 Hvorledes sørgelig
 Den fromme Manddoms Alder
 Bag Støvet skjuler sig;

Naar da jeg bleg har fundet
 At Kraften længst gif ud,
 At Fromhed er forsvundet,
 At Faa kun troe paa Gud,
 Naar da jeg hen vil ile
 Udi din Favn, min Ven!
 For ved dit Blif at smile,
 Og hente Kraft igien;

Og naar da nu jeg finder,
 Du est der heller ey,
 At sørgende Kierminder
 Kun blaane paa min Vey,
 At Intet mig omgiver
 Som støtte kan min Fod,
 Naar nedtrokt da jeg bliver,
 Og taber plat mit Mod;

Da giennem Bussens Gitter
 Hun trænger ind til mig,
 Og rækker mig sin Cither —
 Og jeg er lykkelig!
 Hver Fryd da frem jeg qvæder,
 Hen i mit dunkle Lye,
 Og alle svundne Glæder
 Omringe mig paa nye.

Petrarcas Canzone ved Baucuse Kilden.

Solbæk! I Volger milde!
 Hvor hendes hulde Lemmer
 Sandt Roe, den Pionnefte, den elſte Pige;
 Green! hvor hun hvile vilde,
 Af aldrig jeg det glemmer!
 Du grønne Støtte! for den Elſkelige;
 Blomſter! ſom Kiolens Blige
 Har giemt ſom ſødt blev baaret
 Hvor Englebarmen ſmulmed;
 Hellige Luſt! ſom ulmed
 Mens giennem dig det hulde Blik mig ſaared;
 Af laaner hver ſit Dre,
 Min ſidſte ſorgelige Sang at høre.

Vil Skiebnen aldrig smile,
 Vil Gud sig en forbarme,
 Og lukker Elskovstaaren Diets Due,
 Da lad mit Legem hvile
 I Eders hulde Arme,
 Naar Sielen hist sit Niem skal atter flue,
 Da kan en Døden flue,
 Naar i de dunkle Egne,
 Mens dette Haab mig glæder,
 Jeg uforsædet træder.
 Thi intet bedre Sted kan Læben blegne.
 Og ingen Grav saa sødt og stille gemmer
 De trøtte Been, de kraftesløse Lemmer.

Snart vil herhid hun vandre
 Ud vante Ben tilbage,
 Den Vilde, Blide. Ja det vil vel sig søye!
 Hvor først vi saae hverandre,
 Den helligste blandt Dage,
 Der vil hun kaste hen sit skønne Dye;
 Og — fader i det Høye!
 Kun finde Støv bag Gliser.
 Da vil sig Hjertet lukke
 For Elskov op, og lukke
 Saa sødt til Gud, at han mig Naade viser.
 Fromt vil hun ham paakalde,
 Mens Taarene paa Sølvsløret falde.

Ned fra de skionne Grene,
 Erindring o du søde!
 En Blomster = Regn i hendes Skiod nedilte.
 Hun sad saa ydmygt, ene,
 I Skionheds Morgenrøde,
 Bedækket med de fine Løv og smilte.
 Eet Løv paa Riolen hvilte,
 Eet sunklende sig hæved,
 Af gyldne Loffer fundet,
 Med klare Perler bundet;
 Eet laae paa Jorden, Eet i Vandet bæved,
 Eet syntes huldt at sige
 Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rige!

Hvor ofte da, med Sukken,
 Jeg høist forundret sagde:
 Ved Gud! hun har i Paradiset hiemme.
 Saa vidt, af Elskov drukken,
 Mig hendes Miner bragde,
 Det Blik, det søde Smil, den hulde Stemme.
 Alt kom mig til at glemme
 Det skionne Virkelige,
 Saa selv jeg spørge kunde:
 Naar kom du hid? Hvorlunde?
 Jeg var i Himlen, ey paa Jorderige.
 Fra den Tid disse Steder
 Mit elskovsfulde Hierte ene glæder.

Hvis Skønhed du, min Sang! besad som Villie,
Du kunde dristigt vove
At gaae til Folket, fra de dunkle Skove.

V i o l e r n e .

Smaa Violer! o hvor sødt
 Mellem Græsset, ungt og blødt,
 Frem I blaane.
 Solen varmer Eder's Luft,
 Beemod suger Eder's Duft
 Af den blege Maane.

Læt I ved hverandre staae,
 Rodmen i det stærke Blaa
 Sødt henviger.
 Herligt i den unge Lund
 Spetter I den grønne Bund;
 Vinter Egnens Piger.

O men kold er spæde Vaar!
 Sammenklynget tæt I staaer.
 Hvor I stielve!
 Magtesløs, paa kolde Muld,
 Vil sig Urten medynkfuld
 Luunt om Eder hvælve.

Smaae Violer! Hey, o Hey!
 Grumme Storm skal længer en
 Jer nedtynge.
 Her I en skal staae forladt;
 Venligt om min Emmas Hat
 Vil jeg Eder slynge.

Om den lysegule Bund
 I en yndig Krands saa rund,
 Eder bøye.
 O hvor vil det svage Skin
 Hæve hendes Purpurkind
 Og det sorte Dye!

B a a r = S a n g.

Nu er da Baaren kommen,
 Nu er os Bussen Lære;
 Og Nattegalen toner
 Godt i det grønne Træ;
 Og huldt de unge Roser
 Tæt ved hverandre staae;
 Og klart de runde Bover
 I Solverbækken gaae.

See Aftenstiernen smiler!
 Den vækker Elskovs Lyst.
 O see den smekkne Pige
 Hist, med det fulde Bryst!
 Og see de smaae Jæfrer!
 See, hvor de uden Larm
 Det tynde Flor bortrive,
 Som dækker hendes Barm.

O Pige! søde Pige!

Nu har jeg lukt min Bog.

Jeg sidder en og stirrer

Meer i det gamle Sprog;

Det Liv, som der jeg finder,

Det blomstrer ude nu.

Af kom min Elskerinde!

Hvor længe tøver du?

Kierminde! som kan flue.

Du Jesir! som kan staae.

Du Lillie! som kan lue.

Du Rose! som kan gaae.

Sødt synge Nattergale,

Naar Skoven sig har hvalt,

Du synger og kan tale,

Du søde Alt i Alt!

Af kommer og omringer

Den unge Sanger her!

Mens høyt hans Lyra klinger

Bag disse Bøgetræer.

Om Amors Rosen-Lænker

Han henrykt synge vil.

Af kommer hid! og skænker

Et Kys ham, for sit Spil.

See Tiden gaaer tilbage,
 Naar Lovet springer frem.
 De unge gamle Dage
 Staaer op fra mørken Hiem!
 Glet intet da jeg savner
 I Savnen af min Møe;
 I Skoven springe Fauner,
 Najader i min Søe.

Og Pæn staaer fiæk for Skoven,
 Brat for en Tiørnehæk,
 Og jager Tidens Kloge
 Bort, med en panisk Skræk,
 Som vil min Dryas dræbe,
 Min overgivne Faun,
 Og med en isnet Læbe
 Koldt spotter Elfskovs Navn.

V i i n = G u d e n.

Paa grønne, varme Bierge fødes
 Den Gud, som bringer Himlen mild.
 Hans Blik af Solen venligt mødes,
 At den kan skienke dem sin Ild.

Ham Baaren glædefuld undfanger,
 Sædt soulmer op det spæde Skiod,
 Og naar i Høsten Frugten pranger,
 Da springer frem den Glut saa rød.

I snevre Bugge de ham pleier;
 Dybt under Jord han giemmes vel;
 Der drømmer han om Fæst og Seier,
 Og bygger mangt et Lust-Castel.

Ind i hans Kammer Ingen trænger,
 Naar Uroe gærer i hans Blod,
 Naar han hvert Baand, hver Lægte sprænger,
 Med fyrig Ungdoms Kraft og Mod.

Ehi en usynlig Vagt beskiermer
 Den hulde Drømmer, fast den staaer;
 Og hvo sig Helligdommen nærmer,
 Det lustombundne Glavind staaer.

Naar nu hans Vinger bredest baade,
 Da hæver han sit Blik saa skion,
 La'er rolig sine Præster raade,
 Og kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Mose,
 Klædt i kryсталne Klædebon,
 Gendragtighedens fulde Rose
 Betydningsfuld han har i Haand.

Og overalt om ham med Glæde
 Sig sætter hans Disciple ned;
 Og tusend glade Tunger quæde
 Ham deres Tak og Kierlighed.

Han sprudler i utalte Straaler

Sit indre Liv i Verden ud,

Dg Elskov nipper af hans Skaaler,

Dg er hans evighulde Brud.

Som gylde Tiders Vand han viser

Sig allenskund den Digter god,

Som sødt, i luedrukne Viser,

Bespynder Druens Rosenblod.

Ket til hver deilig Mund han kienker

Ham for sit Venskab faderlig.

Dg at hans Ket nu Ingen krænker,

Forkynder Gud den her ved mig !

J u l e = V i s e.

Idag nu for næsten to tusinde Aar,
 Da laae i den lune, den sydlige Vaar
 De venlige Hyrder paa Marken og saae
 Til sunklende Stierne paa Himmelens Blaa.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter som varm,
 Sad med sin Hyrdinde i kierlige Arm,
 Ved Maanenskin sad de, ved rislende Bæk,
 Og plukkede Jordbær af bugnende Hæk.

Men Jordbærret svulmende, afplukket nys,
 Var Intet dog mod de livsalige Kys,
 De venlige Haandtryk, de kierlige Blik,
 Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og spogte, uskyldigt og frit,
 Og leged og snakked og kysked saa tit,
 Og dandsed i Maanskin og tumled sig om,
 Til Englene til dem fra Himmelen kom.

Ak! meget forandres i totusind Aar.
 Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar;
 Vi er ingen Hyrder. Den bidende Vind
 Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længst det uskyldige Liv.
 Nu staaer Cavalleren for Damen saa stiv,
 Og Damen er knipst paa Anstændigheds Bud,
 Og saaledes gaar det, Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig en,
 Den vender sig om paa viltsfarende Ben,
 Og eengang om Aaret den gotter sig ret,
 Og løsriver Strøbhedens dumme Corset.

Og det er om Julen; da byder den Lyst,
 Ved Mindet om Hyrden ved Kierligheds Bryst.
 Da giemme vi Beltet, som fængslede nys
 Den frygtsomme Pige, og saaer os et Kys.

Af Kierlighed bragt til Fortvivlelsens Top
 Vi flygte bedrovet og hænger os op;
 Og Glutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
 Og afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os om Forundringens Stol,
 Som Radier rundt om den sunklende Sol,
 Og undrer os over fordærvede Skif,
 Og al den Forkeerthed i Fjor vi begif.

I Mangel af Maane vi nøyes med Lys,
 Med Brænde bortfjerne vi Vinterens Gys,
 En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
 Og Viinflasken boder paa bugnende Hæk.

Og saa er vi Hyrder, saa trykker vor Arm
 De søde Hyrdinder til kierlige Varm.
 Uskyldighed kommer fra Himmelen ned
 Og seer paa vor Glæde, og glædes derved.

B a h l.

Dækker Graven, grønne Urter smaa!
 Eders Ven, som elskte Jer saa saare,
 Han er død! O ryk fra Himlens Blaa
 Høje Gran! din tunge Veemodstaare.
 Hvide Rose! med det blege Smil,
 Gødt indsyng dig med den friske Røde!
 Vinder Eders Krands omkring den Døde!
 Duf dit Hoved dybt, og græd, o Pii!

Smaae Violetter! hulde Børn! som sødt,
 Medens Foraarshimlen ventlig luster,
 Under Græsset, sølt og luunt og blødt,
 Staaer og seer saa fromt til Gud og duster;
 Samler Eder ved hans Hovedsteen,
 Lampen liig, som under Gravens Bue
 Brænder for den Dødes trætte Been,
 I en dødsigblaa men hellig Bue.

Eder's Elsker havde intet Guld,
 Uden Zirat var den sorte Lillie.
 Gyldne Gyldenlak! vær du da Guld;
 Vær du Sølv, du sølverhvide Lillie!
 Sling hans Navn, han var en Blomst som du,
 Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
 Kraftig var hans Aand og from hans Hu.
 Hvide Lillie! lad din Taare trille.

Flora! du som hist i Østens Hiem
 Har din rigelige Blomster = Bolig,
 Drag fra Østen, gik for Graven frem,
 Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;
 I dit Fylde = Horn tag Urter med,
 Rundt fra alle Jordens grønne Skove;
 Strøe dem yppigt paa hans Hvilested,
 Smil og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hædre blidt din Overpræst; hans Willie
 Eng var at vorde Flora tier.
 Gud, som klæder Markens sorgfri Lillie,
 Klædte ham, imens han vandred her.
 Stille var hans Liv, kun Saae ham fiendte,
 Skiondt Europa lydt gientog hans Navn.
 Trofast dog han sin Gudinde tiente.
 Flora! tryk din Elsker i din Tavn.

Ey til Menneſket, men kun til Eder,
 Spæde Blomſter! Skialden ſig har vendt,
 At hvert Foraar ſodt I tilbereder
 Ederſ Ven et herligt Monument.
 Eviggrønt, o Vahl! og Granbær vinde
 Hver en Vinter om din Urne ſig;
 Men med Vaaren, Jordens Elſkerinde
 Hundredtuſind Blomſter favne dig!

Brudlups = Sang af Cartullus.

Ungkarlene.

Hesper, I Unglinger! er der, Vel op da! Hesper
paa Himlen

Endelig eengang igien løfter frem de forsonkede
Straaler.

Lid er at reise sig nu, at forlade de bugnende
Borde,

Nu maa Bruden herind, nu maa synges de fro
Hymenæer.

Hymen o Hymenæ! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Seer I, o Piger! Karlene hist, lad os reise med
dem os!

Skart nok paa Detas Biergaas Noctifer viser
sin Lue.

Seer kun! Seer I en hist, hvor de kappes i
hurtige Chordands?
En uden Marsag de dandser og svinger om hvo-
der bør seire.
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

En er det Venner os let, at erhverve den udsatte
Palme.
Seer kun Pigerne hist, hvor de raadslaae mellem
hverandre.
En uden Marsag de raadslaae, vist er et Anslag i
Giere;
Ganske naturligt! thi slittig forenet de kappes til
Maalet;
Vi, med forskiellige Sind, skilles ad ved forskiellige
Tanker,
Tager altsaa med Ret, thi Seir fræver Handling
og Omsorg.
Hurtigen derfor nu forener i Hast Eders Hierter!
De har at synge begyndt, os sommer et passe-
ligt Giensvar.
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Hesper! af hvor er saa grumt et Lys paa Himlen,
som dit Lys?

Du som kold river Datteren bort fra Moderens
Favntag;

Datteren bort, som sig klynger saa fast til den
favnende Moder;

Og den uskyldige Møe giver hen til den blussende
Yngling!

Er i den indtagne Bye vel grummere Fiendernes
Krigshær?

Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Hesper! af hvor er saa sødt et Lys paa Himlen, som
dit Lys?

Du som bekræfter Foreningens hellige Baand med
din Lue!

Sluttet alt som sig bør af Mænd, og af Fræn-
derne samtykt:

En dog fuldbyrdet end, før paa Himlen funkler din
Jldglands.

O hvilken skønnere Stund var af Guderne værd
vel at ønske?

Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Hesperus, Søstre! her af os af bortriver Een nu!

Derfor bestandig Vagt, naar du kommer, maa
vaage, bestandig

Envene komme med Natten, du vender vel al-
 tid tilbage
 Hesper! og røber dem, ha! men naar først du dit
 Navn har forandret.
 Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Hvor det er Pigerne kiert at anklage dig, med for-
 stilt Sorg!
 Er det dog muligt at anklage den, som man el-
 sker i Hiertet?
 Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Blomsten liig, som hemmeligt staaer i den gierdede
 Have,
 Ukiendt af Hiorden, og ei berørt af det furende
 Plovjern,
 Mildnet af Lust, vederqvæget af Sol, udklækket
 af Plasterregn,
 Elsker utallige Drengene høit, og utallige Piger;
 Men naar spæde Haand den har brudt — da vis-
 ner den snarlig,
 Elsket af ingen Unglinger meer, og af slet ingen
 Piger;

Saadan Jomfruen, mens hun er Møe, da for-
bliver hun hver fier!

Men naar Blomsten er brudt, naar berørt er
den deilige Skabning,

Ey er hun Unglingen meer til en Fryd, og Pigen
en Glæde.

Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Ranken liig, som skyder kun op sine Stammer i
frie Mark,

Aldrig hæver den sig og udflækker den soulmen-
de Drue,

Men bøiet ned af den ludende Bægt, det spæd-
vorne Legem

Snarlig berører sin Rod, med de yderste høieste
Rødder,

Dyrket af ingen Landmænd, og dyrket af slet in-
gen Ørne;

Men naar den slynger sig først fast om den man-
dige Ullgreen,

Dyrker den froe med utallige Ørne utallige
Landmænd.

Saadan Jomfruen, mens hun er Møe, da udyrket
hun ældes,

Men naar i modne Tid hun holder et hæderligt
Bryllup,

Bliver hun Manden først kier, og Forældrene lidet
til Byrde.

Strid da nu ey meer mod en saadan Brudgom,
o Jomfrue!

Net er at stride mod den ey, til hvem dig Faderen
bortgav.

Fader og Moder tillige, dem er det nødvendigt
at lyde.

Jomfruefrandsen heel er ey din, Forældrene deels-
ta'er ;

Faderen Tredieparten, en Trediepart Moderen
eyer,

Tredieparten er din, men hvo vilde stride mod
Lo, som

Gav til en Svigersøn hen deres Net, med en
flækkelig Medgiot?

Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

I s l a n d.

Island! hellige De! Ihusommelsens vældigste
 Tempel!

Hen til din fjerne Kyst viste Gud Bragi min
 Sang.

Altid en Mærk af Ild udvirked din skinnende
 Isfrugt,

Bredt dit bølgende Hav freder om Oldtidens
 Aand.

Der blandt Askurs Et fremblomstred de herligste
 Skialdre.

Er en i Nordens Natur Hefla som Genius først?
 Aand og Natur sig forened, og vist en hændelses-
 viis blot

Bygged et Tempel sig der Saga, med Griffel
 og Skjold.

Thor i Grundhiem og Freyr i Upsal og Odin i
Feyre,

Opmuntred Kæmpernes Land henrykt til Virk-
ning og Spil.

Spydenes Raslen og Skjoldenes Larm og Svær-
denes Samklang

Hindred den tegnende Moe, medens de Stof
hende gav;

Derfor med Ydun i Favn, Skandinaviens blom-
strende Musa

Floy hun paa Mornernes Vink did, giennem lut-
trede Luft.

Men Gud Bragi med Harnisk, med Hielm og
med klingende Harpe

Blev, for at følge til Kamp staalkædte strid-
vandte Mænd.

Helligt ærværdige Chor! af Sanggudens frand-
sede Sønner,

Kiert er mig hvert Eders Navn, stort Kiønt i
Oldtidens Mulm.

Tiodolf! og Eyvin du! du Athelsteins trofaste
Frende!

Hiarne! Starkodd! Lodbrok! Halvdøde mystiske
Lyd!

Men fremfor alle dog ham, den Mand, mit
undrende Minde

Dvæler ved, i hvis Siel Oldtiden fødtes paa nye.

Som en velgiørende Gud, for at redde den Tid,
der fuldendt var

Meddelte Virkning og Kraft og et dybtskuende
Blik.

Han som med Tidernes Aand fortolkede Tidens
Idrætter,

Bandt af Historiens Ild, Kristus! en Glorie dig.
Ehi den sydlige Blomst, den christlige Rose, hvis
Bæger

Sværdet sit Purpur gav, dyppet i Hedningers
Blod,

Som sin Morgendug fik af Begeistringens hel-
lige Taare,

Og sin Næring og Kraft, rodfast paa Fromhe-
dens Grund,

Denne Rose, som spired og henfros og fremspired
atter

Til den i Tryggvesøns Liv folded sig ud i sin
Pragt —

Den bevared for Esterlægten, o Snorro! din
Rune;

Hvert et Træk til dens Rod, Stille sig forener,
og Kalk.

"Men Aarhundreder svandt! og det Skum, som
ruller i Taage

Fra bortskvulpende Bred, møder fra Island kun
nu!"

Daare! Vend dit Blik. Og hvis det kan stirre
mod Solen,

Vend mod Italia det, hvor af det undrende Folk:
"Helten af bristende Marmor staaer atter op fra
de Døde,

Lhor fra Island i Rom vækker Kro-
nion til Liv!"

E v a l d.

Ewald! naar dig jeg mindes, da mørkes mit
 Dye med Taarer,
 Rosen med nagende Dorn skranten paa Heden
 jeg seer.

Skiebneen satte den hen i Lyng, og den drivende
 Regnsfye

Skienkte den, sparsomt kun, enkelte kvægende
 Stænk.

Kroget da skød den sig frem, halvvisnet den
 bukked mod Jorden,

Endnu dog uskadt en Knop stod, paa fortørrede
 Grisk.

Mornen i solverbølgende Klædebon fører over
 Heden,

Saae den ved Minattens Lys qvælt mellem Tid-
fler at staae.

Gødt hun da smilte, men klar stod i Diet en
funklende Taare.

Taaren paa Knoppen nedfaldt flux, og den aab-
nede sig.

Og til Forundring en Rose sig herlig udfolded i
Purpur.

Endnu de seneste Aar qvæger dens liflige Skier.
Venlig i Ungdomsglands steeg frem den elffvær-
dige Yngling,

Smidig den skinnende Lof vandt sig om blanke-
ste Staal.

Elfvorsvarm han sukked, han sang sin brænden-
de Længsel,

Sank seer ned i sit Blod, Rosenblod, atter paa
nye.

Frem da for Nordens Zeus den herlige Sanger
Gud Bragi

Bragte nu Rosen i Hast, henrykt med blussende
Kind.

Odin saa den og smilte, der trilled paa brun-
lige Kind Graad,

Aldrig man græde ham seer, kun naar han min-
des sin Son.

Harmfuld lod hans Røst mod Nornen, fra straa-
lende Hlidskialf:

Ygdrasils grusomme Moe! hvi har du Spiren
nedtraadt?

Hvi har du dræbt det smidrige Blik med Smerte,
hvi blandet

Det med Bladguldets Prunk, sukt det i Samti-
dens Dunst?

Harde han ikke fortient at du bortrev det dæm-
rende Forhæng

Fra det ærværdige Nord, viste ham det i sin
Kraft?

Med sine hellige ~~med~~ Sagn og med Sagnenes
store Betydning,

I sin uborgede Glands og Eiendommelighed?

Gielden og stor var hans Aand, du lænkede de
udstrakte Hænder,

Herlige Toner dog tit lød fra forstemteste Streng.

Ret som Odun han sad, i Jothunheims goldeste
Fjeldkloft,

Bængslet, med Taarer paa Kind, Væbnerne skjult
i sit Skjød.

Bragi! den Valder som her i din Evalds Rose
fremblusser

Er min Valder vel en, men eyendommelig hans!

Lad da din blomstrende Hustru med snehvide
Hænder en Egefrands

Vinde fring Isen, som Sorg langsomt til Jorden
har tynget.

Slige var Alfauers Ord, og usynlig for Karblin-
de Mængde,

Men dog synlig for dig, vandt hun din Tinding
en Krands.

Sprængte den venlig med Dug, for at fiske din
brændende Pande,

Dvæget da i hendes Arm sank du og udgav din
Aand.

O betydningsfuldt var dit Liv, du salige Martyr!
Stærke Laokoön du! med det omsnørede Bryst.

Stor var Slangen og grum som omsvændte de
fiempende Muskler,

Midgaardsormen det var, Jordens omringende
Dval.

Hellige Skiald! din Død var Balders: Den gru-
somme Skiebne

Slukket i taagede Tid Fromhedens reneste Ild.

H ø s t e n .

Atter jeg fluer dig hist, du dig nærmer, du rynke-
de Gubbe!

Bleg ved den vindtørre Stav gaaer du din jevn-
lige Gang.

Stormen slagrende slaaer i din sølvgraa Lok, og
dens Bladfrands

Rives i visnede Løv ned, og omhvirler din Fod.
Venlige kolde Taarer i Dinene staae. Hvor de
funkle!

Trille saa langsomt og tungt ned paa den ind-
faldne Kind.

Eensom, bladløs vinker til Hvile den salmede
Løvsal;

Himlen, som nylig var graae, fyller sin natlige
Støge.

Maanen sværmerist vild bag de vældige Rister
fremfunkler,

Breder sit døende Skin over den gule Natur;
Smiler saa mat og vemodig til dig, som henstir-
rende flatter

End af de seneste Lov Iffen en grønbladet Krands.
Høst! du er Fuldmaanens Ven. Hvad har I Al-
dinger begge

Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at betro?
Taler I vise Gubber om bedre, om skønnere
Tider?

Ik da indlader og mig! Her er sig Tale min
Siel.

Gulne, nedbøiede Mand! her varst du altid mit
Hierte;

Nattevandrer og du! med det bedrovede Blik.

Deilig er Ynglingen Vaar, med sin Rosenkind
og sin Linding

Martsviolomslungt, Blikket som Morgenens Glød;
Men som en Engel fra Gud, der i hoi, der i
salig Begeistring

Staaer for den skuende Siel, saurt i dens reneſte
Nu,

Hiertet da bankende slaaer og sig Armen strækker
med Lviol ud,

For at trykke ham fast, fast til det luende
Bryst;

Flux som en hvidklar Kugle, der ruller i natlig
Dunskreds,

Udi sin skionneſte Glands ſvinder han bort for
dit Blif —

Saa den rødmende Baar! Med ſvævende Fied
gaaer hans Vandring
Giennem det taagede Nord hen til ſit ſtraalende
Hiem.

Staffet han hviler kun her, i den nyſoplivede
Eeglund;

Blomſter trindt om ſin God! Elſkovslyren i Haand!
Skingrende Sangerſker let omſlagre den hvæl-
vede Linding,

Guldguul vægtige Lok følger for duftende Wind.
Lyndtomringet han ſtaaer, af Piger og barnlige
Gubber,

Enfelte Ynglinger med, Mængden ham fold gaaer
forbi;

Kalder ham haanlig et Barn, ſom ſin Tid hen-
edſler med Leeg kun,

Skiont i den ſagreſte Glands dødkolde Jord han
har flædt.

Hurtig han reiſer ſig da, da forlader han duf-
tende Græsbænk,

Upaaſſionnet, uſeet, ſmiler han Veemod og gaaer;
Fulgt af Beſirernes Hær og af Blomſter og ſun-
gende Fugle,

Pet, som en Purpurfæve svinder og doer i det
Blaa.

Alt! paa en længere Vaar, paa Historiens, er
han et Billed,

Varlig et kort Monument, om den henvisnede
Tid.

Ahnelse bringer han sødt i min Siel, de slum-
rende Kræfter

Vækkes, og yttre sig — af! høist i en bræn-
dende Sang.

Som den indsluttede Siel, lykkelig ved sine
Drømme,

Skotter med Sideblik kun til det nærværende
Liv,

Saa den mystiske Dreng, som en fromthenisende
Pilgrim,

Spottet af aandløse Flok, søger han Skoven og
flyer.

Engstlige Misforhold! O Høst i Høsten! du
Gamle!

Kryd din vemodige Dug tiøst i mit brændende
Saar!

Alt har din travle Hustru, bekymret for vinter-
ligt Forraad,

Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
Langsomt ved din Stav nu bestiger du skaldede
Bjælbjerg,

Stirrer du taus og bleg paa den visne, den
døde Natur.

Solen er dalet i Hav, tørt sufer det aabnede
Løvværk,

Uabent det bæver og koldt, streifet af Straaler-
nes Skin.

Stiernen, som holdt sig i Somrens Arm ved den
hvælvede Baggrund,

Triner nu glandsfuld frem, med sine dristige Blik.
Odving! o tryk til din Barm den berusede, drøm-
mende Digter.

Grækernes Kraftliv svandt, med deres herligste
Kunst,

Nordens Sværd dybt rustet i Graven og Har-
pen er brusten,

Ridderens brogede Skjærf blegt er hensejlet og
mørt.

Ene Ruinerne staae, rundt om er Taushed og
Kummer,

Enkelte døende Glimt tændes i Dunsterne fun.

Halvudslettede Billeder, rundt indhyldet i Taage,
Svæver i Maanskin fun hen over den rygende Eng.

Kom da Ossian! kom! I Midnattens Tavn, ved
dens Lysning

Vil jeg klage med dig, af! for at glemme Homer.

Ingen harmonisk Hal, hvor til Piller sig Spy-
dene læne,

Dg hvor Rigdom og Kraft, Skionhed, er Stren-
genes Klang;

En den romantiske Glands, selv ey et Capel kun
i Skoven,

Hvor den neddalende Sol rødmer til hellige
Kors.

Nøgne Klipper og Nat, og Hundeglam kun og
Rædsel!

Elvens fortvivlede Brag! Hornets vildthylende
Klang!

V a a r e n .

Hvilket oplivende Haab trænger ind i det bankende Hierte?

Vaar! som i Høsten jeg quad, virkelig est du der nu!

Alt hvad sang jeg om Misforhold, hvad om ængstelig Uroe?

Intet ængster min Barm, her i din kierlige Favn.
Barnlig from, uden Nag, uden Dval, uden ulmende Kummer

Synker jeg her i dit Skiod, salig, og knæler for Gud.

Glemmer Tiden, med al sin sundne Glands og sin Bortgang,

Hellig tilbedende Ild styrker og hæver mit Bryst.
Hele Naturen jeg seer som en andagtjublende Kirke,
Kierlig den hellige blaa Hvalving omfavner Alt.

Fromt i det grønne Stolestad sidde Smaaebloom-
sterne Parviis,

Rad ved Rad saa trygt, pyntet i Helligdags
Dragt;

Og i det dunkle Chor synger Fuglen sit høye
Te Deum,

Beskr, den Helligaand, venlig omsvæver det Alt;
Byder hvert Blomster i Ydmagthed ned sig til
Jorden at neye,

For den Almægtiges Navn. See hvor de adlyde
fromt!

Af! i den gule Høst, da stirrer kun Blikket tilbage,
Men i den grønne Vaar smiler det haabesfuldt
frem.

Midt i den døde Natur fatter Mod en det hi-
gende Hierte,

Mellem det visnede Krat Sielen selv føler sig
Støv.

Stormenes tunge Drøn lyder mørkt, som en nor-
diske Romanze,

Suf over svundne Liv toner den ifkun og Død.
Diet paa Ridderborgens Ruiner da dvæler med
Beemod,

Rødsteens = Murene staae mosklædt i Aftenens
Guld,

Omsnoet af nedfaldne Lev, og dybt i de dæmren-
de Haller

Omvanker Shakespeares Aand, mørk fun og tra-
gisk og bleg.

Men i den barnlige Baar! o da leger Alf en i
Skoven,

Skumringen luller os sødt ind i en Sommer-
natsdrøm.

Da forstaae vi den sydlige Klang, de nordiske
Rynker

Evinde fra Asyn som Egn, Læberne blusser og
lee.

Da først de spanske Landeveis-Eventyr sødt os hen-
rykke,

Medens med Bogen i Haand hen vi ad Skov-
stien gaae.

Baaren bliver da selv en seirende skion Don
Quixote,

Evundne Tids Eenfold og Kraft vil den, og Vil-
lien skeer.

Benligt om Shakespeares Borg Calderone sin
Rosenfrands fletter,

Sødt i hver smilende Bæk risler Petrarcas Sonnet.
Mindet om Vinter og Høst, Liv, Død, om Old-
tid og Nutid

Blander sig da i vor Siel, mørkt en; sangvinisk,
med Røe;

Dykker sin Blomsterpen i Morgenens luende
Purpur,

Skriver paa Rosernes Blad sit Ariostiske Digt.
Mørk Beflemmelse viger, let aandes i dustende

Ether,

Rædsel, Forvirring og Dval flygte paa Blom-
sternes Vink.

Swind da, Tanke som dræber! om evigbortflyg-
tede Glæder;

Ey i Naturen blot Baaren kun yttre sig vil.

Ufortroden den her skal saa tit os vise sin Skionhed,
Indtil den dorste Tid selv af sin Vinter blier
fied.

Unge selverbevingede Besir skal viste dens Taager
Giernt til Moserne hen, Morgnen skal rødme dens
Kind,

Himlen klare dens Blik, og alle de bortsvundne
Toner

Atter samtone skal, lære den Livet forstaae.

Fuglens uskyldige Gang skal bestemme den fro-
stige Digter,

Jorden, Lynild og Regn lære ham Kræsternes
Spil,

Og den hellige Midnat, naar over de knælende
Skove

Himlen rolig er hvalt, lære ham Andagt og Troe.

Propertii første Bogs tredie Elegie.

Net som hun smægtende laae, mens paa Ha-
 vet Theseiske Kiøl gleeed,
 Hift paa forladte Strand, ene den Gnosiske
 Moe,

Som da Cepheus Dotter Andromeda forstegang
 flumred

I sin Brudeseeng sødt, løst fra det grusomme
 Fjeld,

Sovende som en Edonis, naar træt af den gien-
 tagne Chordands

Mat hun kaster sig ned i Apidaniske
 Græs;

Saadan syntes hun mig, hun aanded i qvæ-
 gende Hvile,

Cynthia, Hovedet lagt blødt til den usik-
 fre Haand,

Mens jeg med vaklende Fied tumled hen, beruset
af Bachus,

Drengene visted foran Tæller, i sildige
Nat.

Did til den Elſkte jeg da, dog en ganſke For-
ſtanden berøvet,

Iled, og til den let, ſvag kun nedtyngede
Geng.

Og ſkiont dobbelt beruset mig tvende Magter
tilſkyndte,

Amor hiſt, Liber her, hver en forſærdelig
Gud,

Kierligt at røre den Slumrende, ſtottet med Kin-
den til Armen,

Ja ſelv at trykke min Mund ſødt til den
hævede Haand,

Dog Herſkerindens Roe at forſtyrre jeg daarlig
en voved,

Frygtende, noſſom forſøgt, Bredens forbit-
trede Slag.

Men ſaa ſtod jeg forſkenet, mit Blik uafſadelig
henvendt,

Argus liig, da han ſaae forſtegang Io med
Horn.

Løſte med ſielvende Hænder fra Iſſen de bro-
gede Krands,

Wandt dem, o Cynthia! flux om dine Lindinger dig.

Snart det min Glæde var at ordne de nedfaldne
Loffer,

Skjelmste Ebler jeg snart stak i den halv-
lukte Haand.

Slige Gaver jeg offred den utafnemlige Slum-
mer;

Gaver, som rullede saa tit ned fra den hæl-
dende Barm.

Og hvergang du, skiont svagt, gav et Suk og det
Mindste dig rørte,

Soer jeg dog sammen af Skræk, som for et
varslende Tegn;

Om du i Søvnne maaſkee af en Drom blev æng-
ſket, du Hulde?

Om i en Andens BOLD, skiont mod din Villie
du var?

Endelig Luna, den Vandrende, kom for det mod-
satte Vindve,

Luna den syslende Møe, med sine dvælende
Lys;

Med sin linde Straale hun aabned de lukkede
Laage.

Kalde den Elſkte da saa, rejst fra de venlige
Duun:

Endelig kommer du da, du Forræder! herhid fore
mit Leye,

Af en Anden alt vredt jaget fra islagne
Dor!

Hvilken forfærdelig Tid af min Nat har du
ffammelig rovet!

Ravende kommer du nu, Stierneerne slukke
sig alt.

Guderne give, Forræder! at du maa tilbringe
Nætter,

Af! som for din Skyld saa tidt her jeg dem
tilbringe maa.

Nylig ffuffed jeg Sønnen, snart ved den purpurne
Bæstol,

Snart, fliont mat, med en Sang, ved den
Orpheiske Streng.

Undertiden jeg flaged forladt, og saa bitterlig
ene:

Grunt i en Andens Arm Tiden henodfler
han nu!

Endelig Sønnen mig dækked med fine hufvalende
Vinger,

Disse Befymringer, af! æffed min fenefte
Graad.

Første Bogs tyvende Elegie.

For vort bestandige Venkabs Skyld jeg varer
dig, Gallus!

Lad det ey atter igien glemt din Erindring
undfåe.

Skiebneen yttre sig tit som den sorgløse Kierlig-
heds Fiende,

Det har Ascanius grum viist de Minyiske
Mænd.

Hverken i Skionhed ey heller i Navn er din in-
derlig Elfte

Thiodamantis Son Hylas særdeles ullaig.

Mindes ham, enten du gaaer ved en Bæk under
flyggende Skove,

Eller Anienes Vand stænkende væder din
Gød;

Enten du vanfer omkring, langs med de giganti-
ske Kyster,

Eller hvorbelft det end er, nær ved et fly-
dende Væld.

Altid vogt ham viis for de rovbegierlige Nym-
pher,

Viid de Musoniske Moer elke, Dryaderne
liig.

Lad ham en gaae paa det haarde Fjeld, paa de
solbrændte Klipper,

Heller en, Gallus! omkring hist, ved den far-
lige Søe.

Hvilke Lidelser udstod en fiernt paa de ukiendte
Kyster

Herkules, tvungen til Graad, grumt af Asca-
niske Flod.

Saa var Sagnet : at Argo gik ud fra Pagast-
ske Havbugt

Fordum, til Phasis bort, ad den langvarige
Vej,

Og henglidende paa Adamantiske rullende
Følger

Landede Skibet tilsidst brat for det Myciske
Fjeld.

Her da nu Heltenes Flok, som den steg paa den
venlige Strandbred

Præded den herlige Kytt rundt om, med af-
plukket Lov;

Men den vældige Unglings Staldbroder høit op
i Land gik,

Gieldent Vand at faae, fiernt ved et sprud-
lende Væld.

Ham da Brødrene to, den Aquiloniske Af-
kom,

Betes flagrende hist, Calais flagrende
her,

Fulgte, for Kys at røve, med let udspilede
Vinger,

Kys de kun haged at faae, krydsvis, i usk-
fer Flugt.

Hængende bærer han sig ved en Stamme, for
Vingernes Viften,

Jager den snedige Flugt bort, med bevægelig
Green.

Pandions Et, Drithyias Børn ham nu meer
ey forfølge,

Dylas, o Gorg! han gaaer; Hamadryader-
nes Kov!

Her var et Væld under Bierget Arganti ludens
de Linding,

Ethonias-Nympfernes Hiem, tiøligt og duf-
tende sødt.

Hen over Hulen hang, selvplantet og let til at
plukkes,

Æbler, besprængte med Dug, under indsyns-
gede Green;

Og paa den fugtige Wang sig de hvideste Lillier
hæved;

Purpur = Papaver rundtom sprængt, i den
blomstrende Sne.

Hen efter disse da rakte de spæde, de barnlige
Hænder,

Blomsterplukningen gif langt over paatagne
Pligt.

Og som han sorgløs nu hang, over Flodens mildt-
spillende Bølger,

Dvæler han adspredt, og seer ned paa det
smigrende Syn.

Endelig lyster det ham en Drik sig med Haanden
at øse,

Lænt til den høyre Arm hæver han altsaa
den fylt.

See! da standsed Dryadernes Chor, de forelskede
Piger

Glemte forundret al Dands, saae paa den
deilige Dreng;

Glidende trak de ham let ned i de flydende
Bøer.

Hylas styrted og freg — sank saa i Nympher-
nes Vold!

Langt fra Skriget Allden horte. Han svared og
svared —

Mavnet tilbage kun slog Lusten, fra fjerne
Væld.

Mind dig, o Gallus! min Sang. Hvis du vil
 din Elste bevare,
 Hyls, den Skionne, du en Nympherne sorg-
 los betroe!

Anden Bogs niende Elegie.

Hvo det end var , der først som en Dreng os
 har malet Gud Amor ,

Troer du da ey han besad dyb og besynder-
 lig Kunst ?

Han saae Elskerne først at henlege Livet i Let-
 sind ,

Dg at opoffre fro Meget, for Smaating og
 Tant.

Ey uden Aarsag gav han Guden de flagrende
 Vinger ,

Eller ham omflynge lod rundt, med det jordiske
 Bryst ;

Thi paa Havet vi tumle, snart her og snart der,
uden Ophor,

Stadig den grusomme Vind aldrig i Evi-
hed blier.

Dg med Ket er bevæbnet hans Haand med de
hagede Pile,

Gnossiske Rogger, med Ket, løst over Skuldrene
længt.

Thi han træffer for sikkert vi mærke den kom-
mende Fiende,

Ingen gaaer usædt derfra, uden hans far-
lige Saar.

Hvad der nu angaaer mig: Hans Pils og hans
barnlige Afsyn

Kan han beholde som før, Vingen kun rø-
ver jeg ham.

Ak! thi han slipper mig en, vil en flye fra mit
bankende Hierte,

Evig fører han Krig der, med det stormende
Blod.

Siig mig! hvad fryder det dig at beboe disse
marvløse Vene?

Har du den mindste Skam, vend da mod
Andre din Pils!

Eengang er det dog Tid at de Saarfrie føle dit
Gisteskud,

Det er ey mig, det er kun Skæggen du mar-
trer af mig.

Dræber du ogsaa den, af hvo Skal da sunge din
Lovsang?

Stræber min Musa, Skönt svag, ey din for-
trinligste Priis?

Pigens Ansigt og Haand og de sorte de sunk-
lende Pine,

Synger den kun, og hvordan yndigt hun
gaaer paa sin Sod.

Anden Bogs tyvende Elegie.

Skibet var slagen i Døag. I en Drom har jeg
seet dig, Veninde!

Mat dine Hænder du slog giennem Joniske
Søe.

Hver en Utrofskab var du i Døden at kiste mig
rede,

Haaret, drivende vaadt, løste du knap var
istand.

Helle du ligned, da hift hun drev om paa de pur-
purne Bølger,

Baaret paa Bødderens Ryg, straalende, gyl-
den og blød.

Af! hvor jeg frygted at Dybet sit Navn efter dig
skulde bære,

At her Seemænd engang Graad skulde offere
dit Hav.

Høit jeg paakaldte Neptun, jeg bønfaaldt Castor,
hans Broder,

Dig, Gudinde! jeg med anraabte, Leuco-
thæ!

Dog knap løstede du dine Haandflader, ud gien-
nem Svælget;

Synkende freg du mit Navn, Elfte! med
gientagne Raab.

Harde da seet dine smægtende Blik, af en Hæn-
delse, Glaucus,

Sikkert du Nymphe var valgt for det Ioniske
Hav.

Høit af Misundelse da Nereiderne vredt havde
larmet;

Sneehvide Nesæ; vandblaa Chymothoë.

Men jeg saae en Delphin dig til Hielp skyde frem
under Volgen,

Den, som Arion tilforn, troer jeg, med Ly-
ren har frelst.

Alt fra det øverste Fjeld at springe Fortvivlelsen
drev mig,

Da det rædsomme Syn svandt, og jeg vaag-
ned af Skræk.

Nu beundres jeg høit, overalt, som den deiligste
Piges

Elsker, lykkeligt jeg kaldes i hele vor
Bye.

En om tilbagekom den Cambyfiske, Croestiske
Guldflod,

Sagde hun: Digter! stat op, reis dig og viig
af min Seng!

Thi naar hun læser min Sang, har hun sagt,
da hader hun Rigdom.

Uldrig en Pige saa fromt dyrkede Digternes
Kunst.

Høist fortrinligt og sødt er i Kierlighed Omhed
og Troskab.

Den som paa Gaver er riig, riig er paa El-
fede med.

Men om saa ud hun end vil, paa det vidtskrakte,
stumme Hav bort,

Følger ieg flur; een Vind lede skal Tro-
faste To.

Slumre paa een Bred vil vi, eet Træe skal os
venligt beskygge;

Sammen vi drikke skal sødt af et eeneste
Væld.

Paa een Fiel skal det kierlige Par tilsammen sig
hvile,

Enten saa Forstavnen blier, eller Bagstav-
nen, vor Seng.

Alt skal jeg taale med Fryd, lad Furus saa blæse
med Grumhed,

Dg lad saa hid og did Auster koldpuffe vort
Seil;

Ia selv hver stridende Storm, der har plaget den
arme Mixes,
Græfernes tusinde Skib', paa den Euboiske
Strand,

Som har bevæget Kysterne to, da for uvandte
Argo

Udslupne Due gav an Veien, paa fremmede
Hav.

Vort fra den Elskedes Afsyn ei vender mit bræn-
dende Blik sig,

Om end saa Jupiter selv tænder vort Fartoy
med Lyn.

Nøgne til selvsamme Strand skal vi begge da
sikkerlig kastes.

Bølgen dog sluger mig maa, tildækker Jorden
kun dig!

Men Neptunus er en saa grum, mod de in-
derlig Elskte,

Han er i Elfov Neptun, Jupiter, Brode-
ren liig.

Det Amymone bevidned, da Vand hun sig hentet
i Argos,

For Omsarnelsen slog Treforken Ternerne
frem.

Guden sit Løfte blev troe, fordi hun saa sødt i
hans Arm laae,

Foldte han Urnen af Guld flux, med guddom-
meligt Band.

Selv Drythya, ranet, benægter dog Boreas
Grumhed;

Vældig en Guddom paa Jord, som paa det
bundløse Hav.

Troe mig! Scylla vil smile; ey selv med sin uhyre
Malstrøm,

Først nedhvirvlet i Grund, vil os Charybdis
udspye.

Stiernerne selv skal ey hylle sig ind i den skum-
rende Dæmring,

Klar skal Orion staae frem, Hædus skal frem-
straale klar.

Ia var det end bestemt at med mig du skal ende
dit Liv der,

Ey vil vor Undergang dog vorde os, Elfske!
til Skam.

Dødelige, som af! Eders Endeligheds uviste
Time

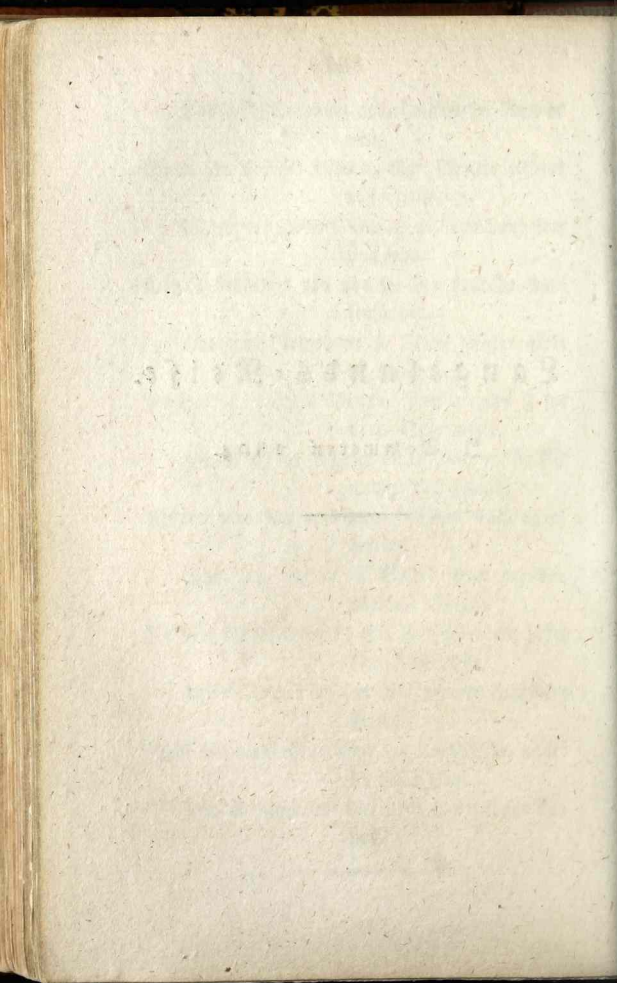
Undersøge, ja meer: Maaden hvorpaa I
skal doe;

Seer ved Phoenisiske Kunst, paa den klare, den
skjeløse Himmel,

Hvilken Stjerne der god, hvilken for Livet er
 ond,
 Enten saa Parther tilføds, eller Britter tilføds
 vi forfølge,
 Blinde for Dødens Bøn er vi, paa Land som
 paa Hav.
 Dog I bestandig paa nye for den truende Fare
 forsærdes,
 Hvergang Krigshære to Mars vinker atter
 til Kamp.
 Snart for Husenes Brand, snart ængstes I for
 deres Styrtning,
 Snart for at Bægret med Gift lumsk sig skal
 nærme Jer Mund.
 Elskeren ene kun veed naar døe han skal, og af
 hvilken
 Død, han frygter en Sværd meer end den
 nordlige Storm,
 Ja hvis blandt Stygiske Siv han sidder alt hisset
 som Roerknægt,
 Under Jorden og seer hen paa de sorgfulde
 Seil,
 Naar kun det klagende Suk, fra den Elskede, naaer
 til hans Øre,
 Om ad uhiemlede Veie flyr han tilbage paa
 nye.

Langelands: Reise.

I Sommeren 1804.

I n d l e d n i n g .

Utsaa skal jeg da nu forlade mit Hiem, og en
Reise

Fjerdegang i mit Liv prøve; besynderligt
nok!

Tiirrogthvende Gang er jeg reist vel alt rundt-
omkring Solen!

Dristig og lang var min Vey, mangen
Staldbroder er død.

Ak! men hvad siger det alt? Mens paa Himlen
ustandsed jeg ilede,

Var ieg fra Axlstad høit tre Gange fem
Miles Vey.

Nu skal jeg rusle mit Sielland igiennem, til
Eyen, ja til Taasing,

Over til Vangelands Bye, muligt til Vaaland
og Moen.

Sær Forventning fylder min Barm, som da først
i min Barndom

Færdig til Jægersborg Skov pakket en Kilde-
vogn stod.

Lad dig da stemme, min Luth! at igiennem de
lydende Strænge

Reent jeg tolke kan, alt hvad paa Veien er
hændt.

Men hvad tænker du paa, barnagtige, daarlige
Digter?

Slig en Reise du troer Publikum værd at
betroe?

Om hvordan først du drog hen over Roeskildes
langsomme Landvej,

Ringsted og Slagels forbi, lige til selve
Gorsør;

Kom paa Smakken, fik ondt, rullede langsomt fra
Porten i Nyborg,

Otte Timer fem Mil, over den knuddrede
Bei,

Kom saa til Svendborg, derfra over Sundet til
Taasing, og derfra

Atter, paa Bølgernes Ryg, ufsadt til Lange-
lands Bye.

Slige Sager da mener du værd at fortælle til
Folk, som

Reiser har læst, der er giort hele Jordkloden
 omkring?
 Vilst er dit Varsel, min Ven! og jeg føler hvad
 dristig jeg vover;
 Til mit Forsvar kun maa tiene dig dette
 Par Ord:
 Amagerfolk har man seet at dandse paa Bund af
 en Gierding,
 Hvortil vi Andre en Gal onste, paa hundre-
 de Fag.
 Hiernen er omringet rundt af hele den øvrige
 Verden,
 Men, hvad besynderligt er, Hiernen kan om-
 ringe den.
 Kyndige Mænd har sagt: I et Æg ligger al Uni-
 versum,
 Skønhedens rundeste Form, Klodens eliptiske
 Gang,
 Organismens herlige Grøe, og det mystiske
 Livstof.
 Ligger det alt i et Æg, lidet af Omfang
 og Kraft,
 Hvad maa der ligge da alt, mellem Arelstad,
 Ringsted og Nyborg,
 Og saa videre frem, naar vi det ret kun
 kan see?

Dette Talent, at see, har de ældgamle Slægter
bestandig

Tillagt Digterens Blik; der stifter Kunsten
kun i!

Og for at vise Synet ey blot gaaer udenfra
ind ad,

Men fornemmelig først indenfra straalert
ud,

Siger det gamle Sagn, at Homer, Poeternes
Fader,

Var i sin Alderdoms Tid blind paa det ud-
vortes Syn.

Hvad der nu angaaer mig, som ey løse tør Fa-
derens Skoerem,

Blind er jeg vel ey som han, bruger dog
tit min Foragnet.

Tag da nu her, uden Spøg, tilstakke med hvad
jeg dig byder!

Ingen redelig Mand giver dig Meer end
han har.

Til Saxo Grammaticus.

Gamle Folio bog! nu lukker jeg dit Pergament-
Bind;

Reist har jeg langt nok med dig, siddende
stil paa min Stol;

Reise vil jeg uden dig nu, eller rettere med
dig!

Følger den Elskte en med, selv naar Farvel
der er sagt?

Vær mig en Fedsager troe, hav dit Hiem i det
hellige Minde.

Følg mig og viis mig omkring, giennem mit
Fædreneland!

Trin, som en gammel huusvandt Ven, besæden
tilbage,

Hvergang Besøg jeg saaer, huldte af den
unge Natur;

Men naar Farvel hun har sagt, naar sig nær-
mer de mosgroede Mure,
Følg mig da trofast, min Ven! som i det
taagede Veir.

Ledet ved din Haand lad mig staae for den hel-
lige Hvalving,
Hvor dine Heltes Been lagdes og smuldne
til Støv.

Vær mig igiennem Bondens enfoldige Mund at
opdage

Mangt et ærværdigt Sagn, Lyd fra den
hensvundne Tid!

Alt sig Oldtid kan blande med Nutid og Nutid
med Oldtid,

Kierligt i blid Harmonie, giennem det rei-
sende Digt.

Koeskilde Landeven.

"Langsamt, strengt og lige den brede Kongeven
fremgaaer,

Sparsom paa Skygger og Krat. Hvilken
fiedsommelig Tid!"

Stille, min kielne Ven! En Kongeven streng
er og lige,

En til Skygger og Krat trænger den her-
lige Helt.

Helligt, i Midnattens Stund, først beskygger den
lampede Hvalving,

Naar vi til Murene hist trille hans modige
Been.

I s s e f i o r d e n.

Du gamle, sølvblaa, stille, klare
 Isse-Fiord! som Nordens Heste
 Sogte før, med Sværd ved Belte,
 Altid flux til Kamp og Fare;
 Du som stedse bar en Skare
 Fordum, af de brune Snekker,
 Intet nu din Glade dækker! —
 Tidens Tand kan Alting sure,
 Styrtet er de gamle Mure;
 Alt den mægter at beseire,
 Selv det seiervante Leire
 Galdt, dets Glands som Heltens Dye

Sluktes, og de lave Bænde,
 Hvorhen Snekken før lod stande,
 Kan nu ingen Kiøle plove.

Selv den Bye, som Kongen bygged,
 Hvor de dunkle Lunde flygged,
 Roe, som roligt leve vilde

Bed den rolig, stille Kilde —

Roeskild selv er overvunden,
 Al dens Glimmer er forsvunden,
 Kun den gamle Hvalving stemmer
 Endnu vældigt op sin Bue,
 Ak! som taust og helligt giemmer
 Afsen af den slukte Lue.

O hvidfler kun veemodigt, Bøver!

Hvor de gamle Helte sover;
 Hvidfler mod den mørke Hule!
 Hiem, for Kongerne i Thule;
 Hvidfler op med tunge Bolger!
 Eder blidt min Taare følger.

Saa rul da, Bogn! fra disse Bænde,

Ak! som sig med Taarer blande;

Og lad Strandens grønne Hække
 Huldt den blanke Bugt bedække.

Skjult lad Vinden Volgen fure,

Bring mig hen til hine Mure,

Kæmpestærke, tykke, røde,

Værn omkring de Elste Døde.

Lad mig der med Andagt ſjelve,
 Hvor ſig Choret's Buer hvælve;
 Hvor de tykke Piller ſavne
 Støvet, af de ſtore Navne,
 Som ey døer, ey blier forgiettet,
 Naar min Old er længſt udſlettet.

Roeskilde Domkirke.

Alt rasler Røglen i de tunge Døre,
 Med Larm den rustne Laas nu op sig lukker,
 Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvælving sukker.
 Alt staaer jeg paa de brede Rodsteens-Bliser,
 Mod hvilke Loftet bøjet, hvælt sig bukter.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig viser,
 I Hvælvingen, hvor Heltens Been er lagt,
 Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke! stolt og uden Pragt,
 Laust vidne dine gothistiske Piller,
 Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siig, Laare! hvi du ned ad Rinden triffer?
 Siig, hvi saa brændende mit Blik du væder,
 Da stolte Minder for mit Syn sig stiller?

Af! ey af Sorg, af Vrefrygt jeg græder,
 Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
 Som efterlod til Evighed kun Hader.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
 En barnlig Skjald, som Harpen kun kan røre,
 De tunge Sværd jeg løste knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Dre,
 Skiont selv ey Helt, jeg tolker hans Bedrifter,
 Dg sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
 Den svæver her i disse dunkle Gange,
 Den sukker giennem Gravens dybe Rifter.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Gange,
 At hvad du viser den henrykte Aand,
 Den atter kan med Belyst vise Mange.

Du leder mig saa kierligt ved din Haand,
 Hen over disse halvudslukte Stene,
 Som fængsler, af! mit Blik med stærke Baaud.

Ehi under Pladen hvile Heltens Bene,
 Enfoldigt staaer han, med sin stille True,
 Udhuggen taus i Krogen, men en ene;

Ehi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
 Saa stander Heltegrav ved Heltegrav,
 Omfavnet af den høye Tempelbue.

Du! faldt paa det friebaarne danske Hav;
 Du hisset! sank i Dannerkongens Hære;
 Du! fromt og helligt bar din Bispestav.

For at udbrede Jesu sande Lære
 Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte
 Du hviler roligt, til en evig Ere.

Ugudeligste Trækhed kun kan velte
 Den Ligsteen bort, hvor Kæmper nu en meer
 Til Forsvar rive kan sit Sværd fra Belte.

En Rustning-Skikkelse jeg hisset seer,
 Med intet Legem i, dens Barm en staaer,
 Men Morgensolen hen paa Hielmen leer;

Og siger: Saadan Heltens Minde staaer!
 Selv naar til Stov hans Legem længst er blevet,
 En Tidens matte Haand hans Død formaaer.

Det Navn som Sagas Griffel dybt har skrevet,
 Det sletter ingen Alders Taager ud,
 Det lever herligt, som det før har levet.

Skiont Kanen, hist, er vorden til en Klud,
 Saa vidner dog den lange, stærke Stang
 At Fienden blegnet faldt, paa Heltens Bud.

Hiin Glavind truer end med Undergang,
 Skiont sort og ruffen den paa Kisten hviler,
 Og Guldet bortslidt er af stærke Gang.

Hvor sølsomt Solen ind i Kirken smiler!
 Som Oldtid smiler i den nye Tid,
 Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

At see den blinde Snekfers fromme Glid!
 Et Taarn af Blodetræe, til Herrens Ere,
 Han trolig skar, og satte her det hid;

At paa hans Andagt Tegn det skulde være.
 Skiont dunkelt var hans Syn, lys var hans Siel,
 Da famlende hans Hænder det mon fiere.

Med Farve dækt er Kirkestolens Pæl,
 Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne,
 Paa dette Sted, hvor hellig er hver Siel.

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Kierner
 Taust vidner dette rødblaa Stolestad,
 Hvor Overfladen skal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Rad.
 Høialtret hist med Andagt nu jeg stuer,
 Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, elskte Jesus! luer
 Paa Altartavlen, som sig huldt oplader,
 Og spreder ud sin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Trøst jeg i dit Smil mig bader.
 Hvo hviler her bag Altrets lune Lye?
 Hvo giemmes bag de gitterflynge Plader?

O Margaretha! du som Danmarks Skye,
 Liig Maanen, huldt med Modersmil adskilled,
 Her slumrer du, du Nordens stolte Rye!

Og blegt og langt dit moderlige Billede,
 Med Kronen om de lange Hovedhaar,
 Er oven lagt, i hvide Klæder billedet.

Bag dig det høie, sorte Gitter staaer,
 Og værner om det Sted hvor Oldtid boer,
 Hvor ældste Levning endnu en forgaaer.

Med Gysen træder jeg i dunkle Thor,
 Som ved en Magus Bud i Niterland,
 Hvor lutter Underværker mig omsnoer;

Ehi Phantasien Intet vise kan
 Af Tiden uafhængigt meer og Elde,
 End disse Piller, smykt med Farvevand;

Som spotte Døden og dens stærke Vælde,
 Som stande henved tusind lange Aar,
 Mens Tiden ingen Steen har kunnet fælde.

Paa Støtten Harraald Blaatand malet staaer;
 Den skøbte Kiste Tveskieg's Fader giemmer,
 Indmuret, som hans Navn, den en forgaaer.

Ekstraas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
 Der favner Muren, o Svend Estrithson!
 Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Og, ret for dig, din Dronning, huld og skøn,
 Ved Harraald Blaatands Side venligt stander;
 Tinkisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Vilhelms Afte her sig blander;
 Han ved din Side staaer med Bispestav,
 Hans Nærhed om din dybe Gudsfrøgt sander.

Men alle Fire ned fra Eders Grav
 I stue paa det stolte Marmor rolig,
 Som Efterlægten Eders Afkom gav.

O hvor sig Loftet hvælver her fortrolig,
 Mod Pillerne, som rage driftigt frem.
 Det gamle Chor er Helligdommens Bolig!

Hist aabner sig en liden Bræde-Lem.
 Uskyldighedens Engel huldt besiermer
 De danske Kongers Børn, i skyldfrie Hiem.

En Kugle hist i Muren jeg mig nærmer,
 Den knuste Brystet paa den tappre Juul.
 Han hviler nu hvor ingen Fiende sværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skjul!
 En smal og ringe Sandsteen, glat og lige,
 Beskeden ruger over Graven huul.

O Taare! du behøver en at snige
 Dig langsomt frem, hist siger Tavlen mig:
 Her hviler Saxo i de Dødes Rige.

Din Indskrift selv, du Edle! satte dig,
 Dit Navn en trænger til i Steen at bugges,
 Lad Ridderen beholde Sigt for sig.

Et Gitterværk nu atter seent oplukkes.
 Fra Femte Fredrik bring mig bisset ned,
 At sødt mit Blik med Beemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustru blidt i Fred
 Den Gierde Christian, som skal elsket være
 Af hver taknemlig Danske, i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Ære,
 Et herligt Hvilested af Steen er sat,
 Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Dg nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
 Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
 Ved stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Thi I har seet hans Taare kierligt flyde.

O v e r g a n g .

Ket som den vældige Strøm, der slynger sin kraf-
 tige Vand-Arm
 Stærkt giennem Dalene ned, tonende langsomt
 og dybt,
 Naar den da naaer det speilklare Vand, det rolige
 Havblis,
 Risler dens Bove kun brudt, mildt i det spil-
 lende Skier;
 Saadan Digterens Røst, den toner i hellige Hvæl-
 ving
 Vældigt sin Sorg og sin Ild, malmfuldt med
 Orgelets Klang;
 Men naar Kirkedøren er lukket, naar sædvanlige
 Verden

Atter omringer ham rundt, kioles den bræn-
dende Glød ;
Og den enkelte Blomst, som nu rulles forbi, kun
han plukker
Under indbyggende Taft, med et betragende
Blik.

Degnen i Kroen.

Hurtig sin Hest og sin Hast og Alt blev af Deg-
 nen forglemt, da
 Hift vi, uventet, paa Thee bød ham til Giest,
 og Tobak;
 Selv Tobakken tilside blev sat, for en at for-
 dærve
 Theens fortræfflige Smag; Manden blev myg
 og human.
 Snildt min Staldbroder loe, mig Lykken opkom til
 at græde;
 Alt for troe et Symbol saae jeg paa Libernes
 Gang.
 Havde Chinesernes Thee en fortrængt dig, vort
 straalende Miedhorn!
 Draf nu, istedet for Mied, Dansk eney China,
 til Straf.

R i n g s t e d .

Sildig kom vi med Glud til Ringssted; i dæmren-
de Kammer

Skrev jeg, mens Hesten fik Høe, langsomt paa
Ruden mit Navn.

Neppe stod det blandt Andre der, før sig hurtig et
Billed

Reiste med Smil for mit Blik, af! paa vor
Litteratur.

Glintesteen skriver fluddret paa Glas, i Hestens
Frieskund,

For i den skumle Gal Tiden dog lidt at for-
slaae.

Knap er Trækket fuldbragt, før strax det hovmo-
dige Hierte

Trist paa Udsødelighed haaber og gjør Po-
stulat.

Af men den grusomme Bært! naar af Kradsnin-
gen fied han er bleven

Knækker han Ruderne ud, indsætter friske paa
nye!

S i g e r s t e d .

Uafladelig fog for Vinden den taagede Støv-
regn ,

Postkarlen atter med os hen giennem Støvreg-
nen fog.

Matten var nær , og Begge vi stunded til fiernede
Krebs-Huus ;

Krebsgang tyktes os selv Hestenes hurtigste
Trav.

Strax mod Venstre, paa Veyen, i Laager en Kirke
stg hæved ,

Sorgelig skuilt af det Graa , halv slettet ud
for mit Blik ;

Mangen Kirke forbi var jeg kommen alt før , til
at vide

Navnet jeg pirredes ey ; nu først kom Lyften
mig paa.

Men jeg kræver dig, Ven! til Vidne, om ey til For-
undring

Marsag jeg noksom fik, da mig blev Siger-
sted nævnt?

Ehi af en Ahnelse huldt blev min Læbe til Spørgs-
maalet drevet,

Gikkert et kierkomment Navn lytted jeg ven-
tende paa.

Og hvad jeg haabede blev, mildt qvægede Lyden
mit Hierte,

Stiodesløst, gnavent udslængt, af ligegyldige
Mund.

Sigersted! Altsaa dig? Og see, det glindsende Blik
sig

Brød giennem Taarer en Bey, hen paa den
taagede Mark.

At Kong Siger ifinde mig randt, og Signe med
Habor,

Veed alt du, som har læst Oldtidens herlige
Digt.

Hisset altsaa stod hans Gaard, og hisset paa
Bakken

Træet, hvor Habor, men ey Troskab og Elskov,
blev qvalt?

Hisset dit Jomfruebuur, guldklokkede Lillievand,
Signe!

Hvor sig med Morgenens Glød blandte det
glødende Baal?

Ængst forsvundne Bedrift! den ringe lavthvælvede
Kirke

Toner den sidste Lyd end, af dit hellige
Sagn.

Sit under Læsningen foer jeg i Saxos fortrolige
Kronnik

Sagnet i Taage forbi, ligesom Stedet af
nu!

Vilde saa gierne seet meer; men Taagen forhin-
dred mit Dye.

Nart med tilbagevendt Blik foer jeg da videre
frem.

Krebs = Huset.

Utsaa for Forstegang til et Natteherberg jeg
 ruller,
 For med den vaagnende Dag længer at reise
 paa nye!
 Smuk, saa siges, er Slagelseven; de speilklare
 Bande
 Mildt indfrandses af Skov, jevn er den ven-
 lige Broe.
 Rolig nedlægger jeg mig, i Haab om en qvægende
 Morgen,
 Hvad da mit Dye skal see, ahner nu Sielen
 kun halvt.
 O lad det samme see, du evige Fader! naar træt
 jeg
 lægger de modige Been ned i det sidste Her-
 berg.

M o r g e n = S t u n d e n .

Morgenstund Guld har i Mund, saa siger et æld-
gammelt Ordspog ;

Oste skiondt sandt og viist, tit feiler Ordspog-
get her.

Mangen Morgen, naar sikkert jeg venter din
Ankomst, Aurora!

Blid, med Guld-Rosen i Mund, iomfruelig,
rødmende sødt,

Kommer med Piben i blodløse Læber, i graa Kof-
felore,

Frossen og søvnig en Snarl; smøger mig Taa-
gerne frem!

Blomsterne hylle sig da, som Piger om Aftenen
sildig,

Ind i det græsgreenne Schavt, blegner og ry-
ster af Kulb;

Og en stakkels Poet, som tilfælles har meget med
Piger,

Stirrer vemodig mod Syd, ønsker med Læng-
sel sig der;

Tænker: Al var du som Skovenes vingede Sanger
en Drækfugl!

At du, naar Sommeren svandt, bort kunde
flygte med den.

Hvor oplivende derfor er Skieret i tidlige Mor-
gen,

Eos, du venlige Glut! af dit safrangule
Haar;

Munter, Auroras Forbud; da Lærken forlader sin
Rede

Eengang saa tidlig som før, flager i Luften
og flaaer:

Eos vor Dronning har meldt! Vil I vaagne,
Smaaablomster og Fugle!

Siunger og duster i Skye! Eos vor Dron-
ning har meldt.

S o r ø e.

Venligt. Sorøe! dit Afsyn leer, blyfsærdig du
titter

Giennem den blomstrende Skov, Hinden bag
Buskene liig;

Speiler det røde Tag i det riftede Vand, som af
Himlen

Paaner sit dunkle Blaa, blandet med siv-
grønne Skier.

Hisset staaer Anders-Skov, ærværdig med ældgamle
Mure,

Nys indblandede Pragt her ey mit Øye kan
see.

Ket som to gamle Naboer, blidt, efter fuldendte
Dagværk,

Staaer I hver udenfor Sit, nisser hinanden
Ged Nat!

Utsaa denne Natur det var, som med Kierlighed
rorte

Holbergs Hjerte, som først fyldte med Attraa
hans Barm?

Barmen, som hidindtil aaben kun stod for Latter
og Svaghed;

From kun lidet, og blid, fremmed for Elskov
og Lyst.

Her har Naturen da hevet sig, her den koldsin-
dige Digter

Gik, i sin Alderdoms Tid, Livsblomsten virkelig
fier?

Hellig Erbedighed skuldes den Egn, som mit Dan-
nemarks Holberg

Drylled fra negativ blot, om til en positiv
Skiald.

Ehi hans seneste Lystspil har viist den flygtige
Verden:

"Med maa paa Børnligheds Vink knæle selv
flogeste Mand."

"Uden I blive som Børn, kommer Ingen i Himlen!"
Du Daare!

Smil da med Børnlighed rørt; træk en paa
Skuldren med Haan!

Anders = Skov.

Hist, hvor Høien venlig Kraaner,
 Hist, hvor Horizonten blaaner
 Og sin Glands af Solen laaner,
 Stod et gammelt Kloster trygt;
 Blidt indkrandsset, venlig, rolig,
 Rundt af Dalene fortrolig,
 Gudsfrægts tarvelige Bolig,
 Af de grønne Træer omskygt.
 Mangt et Aar var længst forsvunden,
 End det urørt stod i Lunden,
 Hellig Fromhed lagde Grunden,
 Til Guds Ære blev det byggt.

Anders bort sit Die vendte
 Fra den Pragt, som Hiertet blændte,
 Som med Tristelser omspændte
 Sielen, Ondskab's bange Rov;
 Agted en de gyldne Klæder,
 Vandred til de stille Steder,
 Hvor i Andagt Fuglen qvæder
 Psalmer, fromt til Herrens Lov.
 Der lod han i dunkle Skygge
 Sig et helligt Kloster bygge,
 At de fromme Brødre trygge
 Kunde boe i tausn Skov.

Ridderen, med Falk og Hunde,
 Blev nu fra de dunkle Lunde,
 At det rene Hierte kunde
 Følge Fromheds høie Bud.
 Der, hvor Jægerhornets Toner
 Forhen klang i Skovens Kroner,
 Hvor for Fuglen lumske Doner
 Gattes, lod nu intet Skud.
 I de dæmringsløste Skove
 Torde ingen Varm sig vove,
 At de fromme Fædre love
 Uforskyrret kunde Gud.

Hele Vaarens Fuglefare,
 Rød for Larm og Støi og Fare,
 Fløj nu paa de Binger snare,
 Til den stille Munke-Boe;

Hvor de loftes ey i Nøden,
 Hvor de, uden Frygt for Døden,
 Kunde slaae i Morgenrøden,
 Uforhindret sødt i Røe.

Hvergang Klosterkloffen ringed
 Nu hver Fugl, saa let bevinget,
 Høit sig op mod Himlen svinged,
 Sang saa lysteligt og froe.

Fromme Bønder did hendroge,
 Op de deres Hytter sloge
 Der, hvor Munkene forjogte
 Overlast og Voldsomhed;

Ind de vel ey torde vove
 Sig i Anders fromme Skove,
 Men ved Søens blanke Bøve
 Satte de sig hisset ned.

Oldingen dem tit besøgte,
 Deres Troe han fromt forøgte,
 Gavnild deres Kirke smykte
 Med det Kors, hvor Jesus leed.

Hvergang at en jordisk Smerte

Engstede det syge Hierte,

Kloge Raad han venligt lærte,

Delte ud sin Lægedom;

Hvergang Mismod, Qual og Kummer,

Giorde Lusten qualm og lummer,

Vaktes Sielen af sin Slummer,

Blev det godt, naar Anders kom.

Hvergang til den sidste Hvile

Erattede Legem hen mon ile,

Fod han brustne Die smile,

Uden Frygt for Herrens Dom.

Al! forgieves vil du søge,

Vandrer! end de gamle Bøge,

Som forbandt sig at forøge

Kiølningen om Klosters God.

Yngste Dviit som da mon styde,

Monne Stormen længst nedbryde,

Da kun lumke Orme tyede,

Til den trøstet- hule Rod.

End vel i de grønne Dale

Klosteret staaer, men stolte Sale

Paa det samme Sted nu prale,

Hvor de ringe Celler stod.

Bonden end med Andagt Kuer
 Hen til Kirkens hvalte Buer,
 Himlen i hans Hierte luer,
 Naar han nævner Anders Magt.
 Kiøbsfødsfolket, plat og løvet,
 Fromhed, Kraft og Troe berøvet,
 Sølvets Slaver, slængt i Støvet,
 Nævner det kun med Foragt;
 Skialden, af! hvis Blik saalænge
 Paa de gamle Mure hænge,
 Griber i de stemte Strengene,
 Blusser, sødt til Sang opvakt.

Hift hvor Aret Jorden dolger,
 Hift hvor Diet blidt forfølger
 Agrens tunge, gule Volger,
 Sort et Kors paa Høien staaer;
 Hellig Anders reist til Ære,
 At hans Aand kan altid være
 Egnen nær, og Omsorg bære
 For sin Ager, Aar for Aar.
 Hvergang Blomsten Engen spætter,
 Hvergang unge Lov sig slætter,
 Huldt i May, da først sig sætter
 Nattergalen der og staaer.

S l a g e l s e .

Hungrige kom vi til Slagelse Bye; hvor nu er
et Herberg,

Boede i fordums Tid, eensomt og roligt en
Præst.

Rundt Vertinden omkring mig viste; hvor Røser og
hvor Heste

Havde staaet tilforn, indbragtes Gæsterne
nu.

Vilis var Indretningen giort, jeg Vertindens Sind-
righed prisste.

Selv nu i Slagels man seer, rundtom, Foræd-
lingens Skridt!

E o r s ø e r .

Her er altsaa den Bye hvor Jens Baggesen fød-
tes? Hvor liden!

Bryttskældig, sørgelig, mørk; comist som Sta-
belsstad dog!

Bølgerne slaae paa dens Bred, melodist naar
Veiret er stille,

Men kommer svageste Storm, bruser det grumset
med Glud.

Blæsten ryster dens inderste Sommer, bestandig den
frygter

Døden, og lever dog end, fløint kun et sørge-
ligt Liv.

Øverst paa Siellandske Kyst, naar mod Landet den
vender sit Nie,

Smiler mod Marken den tørt, munter og dansk
jovial,

Men naar til Vandet den seer, da blegner den sø-
syg, forvirret;

Stranden urolig og vild afløffer Bølgen en
Klang.

Underlig blandede Bye, nagtet din Svaghed og
Brusen

Maa jeg dog have dig fier, enten jeg vil
eller en!

Corsørs Fæstning.

Bygningen hist, hvor Kanoner er lagt, var for-
dum et Kloster,

Siden en Fæstning det blev, nu er det Pak-
huus for Korn.

Saadan gaaer Humaniteten frem! I barbariske
Tider

Dyrkedes Gud, saa Krig, endelig Uger og
Eng.

Corsøers Kirke.

Ind i Kirken jeg treen med Forundring, thi Lof-
tet foroven,

Uden Hvalving og Muur, havde kun Bræder
til Skjul,

Heller en var den bygt i det hellige Kors, og i
Choret

Stod der for Præsten en Stol, reent mod sæd-
vanlige Skik.

Men af Forundringen kom jeg, da Een mig sin Me-
ning betroede:

Sikkert til Magazin troede han Huset op-
bygt.

Hvor forunderlig Tiden dog Alt omvælter i Ver-
den.

Kirken nu Paf-Huus, og Paf-Huset nu Kirke
blier kaldt!

Birkners Gravskrift.

"Sandheden troe døde Birkner!" Hvad var han?

"En redelig Borger."

Ellers intet? "Skrivent!" Meer ey? "Christen
og Præst."

Giv da Keiseren det som er Keiserens, Gud det som
Guds er,

Og sæt for "Sandheden" Gud! bedre det passer
sig her.

V i n d e n .

Alt kommer an paa Vinden til Gæst, tit pludselig

flaar den

Om til en anden Kant, Altning maa lyfke

dens Vink.

Poesie er som Søen et Hav med utallige

Bølger;

Digterens Lune gior her Indgreb i Foli

Ket

Derefter Garten maa rettes; thi Væser! forlad hvis

i Digtet

Stundom lidt frydse du maa, ret som paa

Beltet din Ven!

Reisen over Beltet.

Med smukke, lange Vers jeg agter at afmale
 Hvad meer mig hænder er; men først en lille Tale.
 Hvorfor jeg vælger her et andet Versemaal
 Har Epigrammet sagt. Naarhelt man stanger Al,
 Saa bruger man en Kiep, til Hvalerne Harpune,
 Til Berler Blæk og Pen, til Bautasteen en Rune.
 Hver Ting udkræver Sit, og sit særegne Sted;
 Og iblandt andre Ting kan Vers dog løbe med!
 Jeg veed vel der er Dem, der Saadant vil fordømme,
 Som for sig Mening mig kun Lidet vil berømme,
 Som sige: Vers er Løgn! Et Skyggespil! En Drøm!
 Men, sandt at sige, jeg paa dette Sted er om.
 Antaget altsaa her at Vers er Ting, min Kiere!
 Imellem os er Ting det mindste det kan være,
 Og mangt et dygtigt Vers, som en er reent Eujon,
 Vil ofte gielde selv for en honet Person.
 Antaget det er Ting — saa falder det i Sandser;
 At en det falder stngt, derfor man Smagens Vandser

Beskytte Nimeren; at Alt kan falde smukt —
 Snart dette Metrum, snart et andet bliver brugt.
 Naar man har Suppe spiist, saa pleier man at elste
 En Mellemret, med Kaal, med Roer, af de Botselske,
 Saa Fiskead, saa Steg, saa Kage, saa Desert,
 Men under alting Viin. Min Ven! af dette lær:
 Ved Vinen jeg forstaaer kun Hypokrenes Kilde,
 Ved Maden Poesie; thi gjør jeg ikke ilde,
 Om i Lovhytten her, jeg under kiølig Buss,
 Men Smag tillaver dig — en Smule Ruskumsnuss!
 Den Ret er meget god, jeg selv har kiendt en Gubbe,
 Som foretrak den langt for den Rumfordske Suppe,
 Der laves til af Been, til fattig Læsers Lærv,
 Skiont slige Bene er som oftest uden Marv.
 Jeg haaber ogsaa at du her formilder Minen,
 Da atter du din Ven gienseer: Alexandrinen,
 Af hvilken altid du har holdt saa stor en Klat,
 Som Alexander dig i Verden var forhadet.
 Den er dig meget kær. Saa godt den laer sig læse!
 Du ey forlanger at man op for dig skal fræse.
 Skiont Hexameteren gaaer og paa siette Fod,
 Saa har du Ret deri, den er ey nær saa god.
 Den er saa underlig, den er saa reent forbandet.
 Det ene Vers er ey aldeles som det andet!
 Et Ansigt ligner det, paa Halsen af en Mand,
 Med Hage, Næse, det vel Ingen nægte kan,
 Dog er de ikke eens. Sligt kan du ikke lide!

Tilgiv at du har maat't i sure Ebler bide!
 Men har du Eblet bidt, og var det alt for suurt,
 Skal paa din Læbe nu lidt Sukker vorde smurt.
 Ved Sukker mener jeg da disse Vers, min Kiære!
 Af dem jeg skrive kan saamange det skal være.
 Det Hvile er for mig, det er som jeg holdt op,
 Og Digtet gaaer dog frem og siger ikke Stop.
 Man skriver dristig til, man støder ey sin Dommer;
 Først i den stette Tod er det at Rimet kommer,
 Man kan betænke sig — Et høist uskyldigt Kneb,
 For den som ikke er ret hurtig af Begreb!
 Een Ting der endnu er, hvad jeg, som en Skribenter,
 Først her fortælle maa til mine Recensenter.
 (Det altid kiedsomt er, naar det doceret blier,
 Som man forkafter for man sværteede Papir)
 Hvis Parentheserne man finder lidt for lange,
 Og alt for hyppige, i disse mine Sange,
 Gaa taer vildfaret man Rubinen for en Byld;
 Thi Digtet er kun til for Parenthesens Skyld.
 Jeg mod min Hensigt har da ingensunde svigtet.
 En anden Sag det var, om den var til for Digtet;
 Men nu disværre man jo vender om paa Alt!
 Det var hvad først til dig jeg skulde hae fortalt.

Med Længsel ventede jeg paa Horizontens Bue
 Nu Dagen — Dagen kom, men Dagen havde Sne,

Den saae saa søvnig ud, saa vissen og saa plat,
 Som om en dygtig Svir den havde havt i Nat.
 Hvad ey et Under er. Naar du og jeg begravet
 Hver Aften blev som den, dybt udi Verdenshavet,
 Saa drak vi ogsaa med, og det saameget, Ven!
 At maaſkee anden Dag vi knap stod op igien.
 Saameget mere er da Dagen nu at agte,
 Som sig Extravagans vil ikke eftertragte,
 Som drikker sagtens lidt, ved Sang af Skovens
 Skiald,

Naar hele Dagen smukt den har opfyldt sit Kald,
 Men staaer dog op igien, og Morgensstunden lover.
 Det yderst fielden er at Dagen sig forsover!
 Det være kan engang, naar i et Aſſemblee
 Ham Maanen nægtet har den smukke Sol at see,
 Da bliver han lidt mut, det varer dog ey længe,
 Som oftest staaer han op, mens vi er end i Senge.
 Nu altsaa: Dagen kom i smusket Slaaprof klæd,
 Den ned paa Jorden saae — og hulkede og græd.
 Om nu det var af Sorg, om nu det var af Glæde,
 At jeg saa bitterlig da saae den Pine væde,
 Det veed jeg ikke viſt, nok er det: Dagen saae
 Til Jorden graadfuld ned, med ſtiden Slaaprof paa.
 Sligt Varſel var ey godt, jeg ſelv blev meget bange.
 Jeg ellers kief er — men hvad Varſler anbelange —
 Jeg tænkte: Vandet er kun tyndt, ey saa compakt,
 At det imodſaae kan dit Legems Tyngſelémagt.

Jeg frem en Tavle tog, mig uden at beromme,
 Og regned findrigt ud, at — en jeg kunde svømme!
 Jeg vidste kun i Vand man veier fire Pund,
 Men hvad vil det forslaae, man drukner som en
 Hund!

Heraf du seer, min Ven, at en jeg følger Skiffen,
 Og er i Vers kun lærd, men ogsaa i Physikken;
 Jeg haver vidt det bragt, og veed endog til Nød:
 Elektrisering er den Kunst som giver Stød,
 Som slaaer os tit ihjel, som os i Haaret trækker,
 Luftpumpningen den Kunst, som Aandedættet stækker,
 Magnetiseringen os viser hen mod Nord,
 Hvor Sne og Isen vild rundtom paa Marken groer,
 Hvor en man nødig har for Sol at sætte Gluse,
 Og at opelste Is, ved Kunst, i Drivehuse.
 Jeg selv galvanisert har en aflivet Groe,
 Som ganske rigtig trak sit Been, da den var dø'.
 For atter altsaa nu (hvad en jeg var forpligtet)
 Fra Parenthesen lidt at komme hen til Digtet,
 Jeg tænkte: Herregud! det var dog rigtig fælt,
 Hvis drukne skulde du paa dette ringe Belt.
 Det var dog ret fatalt, din Kiøle en er krympet!
 Jeg er saa bange for den bliver sammenrympet.
 Man har en Raad til Sligt, især naar man er død,
 Selv nok mens Liv man har, man slide maa for Brød,
 Hvormeget mere da, (Smaaafolk er ingen Grever!)
 Det er dog egentlig af Livet at man lever.

Som sig Betragtning nu sig velted i min Aand,
 Treen Pigen ind med en Tallerken i sin Haand.
 Jeg havde mig udbedt af Bouillon en Smule;
 Jeg var en ganske vel, jeg hørte Vinden fule.
 Jeg sad Odysseus liig, paa dansk, som han paa græsk.
 Jeg tænkte: Bouillon kan hielpe dig, skiont Blesk
 En Grethe meget hialp, i Elkov uden Strømper.
 Beständig tænkte jeg: Hvis Vandet Kiolen krymper!
 Jeg sat paa Skeen tog, det smagte mig bon bon;
 Naturlig saldt mig ind — Gotfried af Bouillon!
 Jeg tænkte: Nu som ham du Reisen skal beramme,
 Thi Syen og Jodeland er jo dog meest det samme!
 Det Ene kiender du meer end det Andet en;
 Een Vey er kort, een lang, men Veyen er en Vey!
 En Vey, som er af Vand, den Egenkab besidder,
 At den kan drufne dig, saameget som den gidder.
 Hvad om paa fierne Kyst med Spyd og Sværd og
 Stang,

Syenboen rede staaer, og vil din Undergang?
 Jeg nægter ey, det blev mig ganske sort for Diet,
 Jeg ud til Smakken saae, om den var vel fortoiet?
 Jeg blev en Skipper vaer, af Mandskab var der To:
 Jeg nægter ikke at det Gyn mig gjorde froe.
 Om Hiertet let jeg blev, jeg tænkte: For det første
 Vi er dog altid nok til dem i Syen at børste,
 Jo færre Folk vi er, jo større blier vor Priis,
 Vi Alting drøbe vil, kun Iversens Avis

Vi Livet stienke kan, paa Vilkaar at han roser
 Fornemmelig først os, saa vore tree Matroser.
 Som sagte ved mig selv jeg sagde disse Ord,
 Jeg ud paa Smakken treen og hen ad Havet soer.
 Du! som har hidindtil kun sat din Gud paa Landet,
 Du lidt dog vide maa hvordan det gaaer paa Vandet.
 Et flovlost Land det er, besøgt af mindste Vind,
 Al Jordens Fugtighed det suger til sig ind.
 Derfor man tit er nødt at bruge Smakker, Baade,
 Da meget ofte lidt det falder i det Baade;
 Hvis man vil komme frem, ifald det skal gaae godt.
 Paa denne Dag, især, var Vandet meget vaadt.
 Der høye Volger gik, jeg hørte grant det syde.
 Et Marsvin hørte jeg tæt under Smakken fryde.
 Jeg strax mig flytted bort, hen i en anden Kant,
 Og hvad jeg giemte først, det var min Proviant.
 Jeg tænkte: Sluges du, det jevner sig med Tiden!
 Men gaaer din Proviant, hvad skal du æde siden?
 En klog og sindig Mand bør gjøre sit Bestik
 Paa Levetiden heel, ey paa et Øyeblik.
 Jeg havde ikke glemt, ved Snapsen af Genever,
 At egentlig det er for Brødet's Skyld vi lever,
 Som før, i gammel Tid, i Overtroens Stund,
 Man mente Brødet blot var til for Livet kun.
 Jeg angst vor Skipper bad i Seilene at puste,
 Jeg spurgte ydmygt, om han hørte ey det snuste?
 Hvad snuse? sagde han, er det at stikle paa?

Har Vandet Lov, for ham, en paa mit Roer at slaae?
 Da blev jeg glad, min Fryd jeg kunde en fordelge.
 Hvad jeg for Marsviin tog, var en uskyltig Bølge!
 Mit Hjerte i mit Liv da gjorde glade Hop;
 Af overvættets Fryd jeg maatte kaste op!
 Sligt kom mig seldomt for! For ret at overtænke
 Den hele Hændelse, jeg paa Cabyttens Bænke
 En Seng jeg giøre lod, og lagde mig deri,
 Og stod en op igien, før Tarten var forbi.
 Jeg kunde Meget her poetisk nu aasmale,
 Hvis mig forargede en sliig daarlig Paafundstale;
 Jeg kunde rore om, hvordan Neptunus op
 Af Havet frem sig skod, og rystede sin Krop;
 Hvordan Najaderne med stuebegroede Nakker,
 Og hvide Bryster kom; og Gaadant. Jo jeg takker!
 Men Gud bevare mig! Men, Hanen smukt i Roe!
 Man en letfindig bør befordre Overtroe.
 Hvad er Neptunus vel? Søevander, naar det skum-
 mer.

Hvad er Najaderne, om ikke Torst og Hummer?
 Hvad er en Havmand meer end dette Sælhunds-Pak,
 Udaf hvis Skind vi gør os Punge til Tobak?
 Og hvad er Thetis? Vand. Og nu den Mær som
 kobler,

Frue Venus, hvad er hun, om ikke Vandets Bobler?
 Og hvad er Æolus? En Wind. O Musa tie!
 Jeg lider for min Død en sliig Windmagerie.

Skal endelig en Gud da frem, for Vind at giøre?
 Nej, Gud fæe Lov! nu har vi sligt dog paa det
 Tøre.

Nu veed vi: Hedens Kraft (Laf være vor Fornuft)
 Udvider her og der den sammenpakte Luft,
 Meer Rum den have maa, derfor i Geilet taer'et.
 Saaledes er da det Mysterium forklaret!
 Alt Alt af Suurstof, Vand-, Stikstof og Kul bestaaer,
 Saavidt vor Videnskab alt nu til Dato gaaer;
 Hvad Disse er, hvordan de Alting kan bestride —
 Det veed vi endnu ey, det saaer vi vel at vide!
 Alt destruere Alt — det kan vi nu perfekt.
 Alt componere? Ja! det maa en anden Slægt.
 Tid er en Sandseform, dog meget den udretter.
 Naturen lystre skal, hvormeget den end sprætter!
 Tilfids vil Mennesket, blot ved Forstandens Bud,
 Forstaae at skabe Alt, saa godt som næsten Gud.
 Derfor til Overtroe man bør ham ey forlede,
 Han er sin egen Gud, han bør sig selv tilbede.
 Det andet Væsen er kun Egoistrie,
 Og Bæv og Monsens, af den dumme Phantasie,
 Som, flønt ved Skiebnen den har nydt den store Lykke,
 Alt være af vor Siel et ganske artigt Stykke,
 Bør dog afbugges reent, og kastes i en Krog,
 Og af den anden Deel behandles som en Pog.
 Poeten derfor kun bør gavne og fornøye,
 Og hielpe Mavnen til sin Næring at fordøye.

Isald det lykkes ham, er ingen Mand saa plump,
 At fra sin egen Mund han tager glad en Slump
 Af Stegens Laurbærlov, og rækker dem sin Kone,
 At hun, som før kun ham, Poeten nu skal krone.
 Det Qvinde-Arbeid er, til Gaadant er de vandt,
 Paa Pynke = Nettighed forstaae de sig galant.
 Dog, for Herr Kritikus formeget ey at plage,
 Jeg til Historien begiver mig tilbage,
 Og kan fortælle ham: vi foer, paa Bindens Løn,
 Til næste Christne Land, og dette Land var Syen.

Reisen fra Nyborg til Svendborg.

Som nu i smukke Nime-Vers,
 Der sveie hen paa langs og tvers,
 Og trækkes i det vide Rum,
 Saa seigt, som Gummi elastikum,
 Jeg søgte nys, udi min Sang,
 At male Skibets Gynge-Gang,
 Saaledes vil jeg atter her
 Afskildre dig, min Læser kjer!
 I Knytteversets Stolperdands,
 Den Reise der blev giort til Lands.
 Ifald du støder mod en Knort,
 Skal du det ikke agte stort,
 Men som et Billed det ansee,
 Paa Landeveiens Dval og Bee.
 Dog maa jeg mig forlige forst
 Med fynske Mand, som for Blodtørst

Jeg hiſt miſtænkte i Corſøer,
 Og ſige her til hans Honeur,
 At uden Spyd og Morder-Aand,
 Han ſtod paa Strand, med Hat i Haand,
 Da Færges-Smalken gjorde Stop,
 Og vi ſteeg høit paa Landet op.
 Vi takked i en ibrig Bøn
 Neptuni ſøerfarne Søn;
 (Den Gamle er alt længe død,
 Nu Sonnen har hans Levebrød)
 Fordi han os, paa denne Ben,
 I Havet havde druknet en.
 Sandt nok! det var en farlig Tour.
 De lumſke Marsviin laae paa Luur!
 Skiont det var paa en Hundedag,
 Var Solens Hede dog ſaa ſvag,
 At ſkiont vi, paa den kolde Smak,
 Paa Kiolen havde hver ſin Trak,
 Og over Trakken en Cavan,
 Saa hialp det dog det Mindſte en;
 Hver ſtod og frøs, ret ſom en Hund,
 Og Tanden klappred i hans Mund. —
 For Noget var dog dette brav:
 Da Heden, paa det danſke Hav,
 Faldt med ſaa ringe Vælde ned,
 Og var ſnart ſlettes ikke heed,
 Saa ſad vi ogſaa ganſke trygt,

Og havde en den mindste Frygt,
 At nogen Gælhund, os til Dval,
 Af Heden skulde blive gal.
 Vi saae vel Meistermandens Mænd,
 At gaae paa Isens Stumper hen,
 Og hugge ned i Bølgen's Top,
 Hvergang en Gæl skaf Snuden op;
 Men jeg tør dristig sværge paa:
 De kunde gierne ladt dem gaae!
 Thi hver en Gæl, jeg kunde see,
 Var ikke mere gal end de.
 Dog nok om denne Reise nu.
 Vi gjorde hvad viist ogsaa du
 I samme Casus havde gjort!
 Da vi var ganske giennembor't,
 Af Stormene, som løb omkaps,
 Saa gik vi ind og fik en Snaps
 At aabne vore Maver med;
 Derpaa vi, paa det samme Sted,
 En Skeefuld Suppe os udbad,
 Og efter den lidt Eftermad.
 Derefter da, ved Stormen brat,
 Vor Hest var bleven ganske mat,
 Som ikke var til Soen vandt,
 Og Frygt med sig en Tour forbandt;
 Saa meget meer da nys han saae
 Sin Ørighed paa Isen gaae,

Og dømte, efter sin Forstand,
 At Den der skulde staaes var han,
 Da han var ikke mere seer,
 End Hundedagens Sol var heer,
 Saa lode vi en Postkarl hen,
 (Til Hest da) spænde foran den,
 Og lod ham, som han kunde bedst,
 Bortslæbe os, med Vogn og Hest.
 Paa denne nemme Maade kom
 Vi ud af Staden Nyborg, som
 Er tiere den Ulykke hænder
 At den, som Kiøbenhavn, er brændt.
 Dog har den, efter dette Pæs,
 I Vindverne faaet større Glas,
 Og Gaderne er desforuden,
 Som vore, stumpet af for Snuden.
 (Vi elske, skiont en Smule plumpt,
 Foreningen af Lyst og Stumpt.)
 Jeg kunde her nu lettelig
 Paa otte Sider male dig!
 Hvordan i otte Timer vi
 Hvert Veiens Hul sik kiørt forbi;
 Hvordan vi over Knort og Steen,
 Uden at brække Hals og Been,
 Dog endelig, forskødt, forkiørt,
 Omfider blev saavidt bønkiørt.
 Men dette maa dig være nok,

Paa det du, som Niels Hansen Kof,
 Skal ikke sige om min Sang:
 At vee! den Indgang var for lang.
 Saa meget, til din Rolighed,
 Troer jeg er nok, naar kun du veed,
 At Ende vi paa Reisen fik;
 At Gigen ey i Stykker gik;
 At Svendborg tog os i sin Favn,
 (Sviniinborg er Byens rette Navn)
 At Brændeviin og Smørrebrød
 Bortfiernede vor Hungersnød;
 At Søvn vi fik, som høist var nødigt —
 Meer vilde være overflødigt!

Svendborg Sund.

Saa venlig er Luften, mildt Skyerne staae
 Og svale for Solheden kiøligt paa Himlen,
 Fra Kirken hist, lyder den hellige Vimsen,
 Og Boverne rusle halv graae og halv blaae.
 Saa lad da nu Kiølen i Bølgerne gaae!
 See Svendborg! hvor med sine Spiir den bortiler;
 Og Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
 Og skumklædte Dyrer paa Forstavnen staae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
 Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
 Naturen opvaagner, som nylig var blundet,
 Rødmusset den stiger af qvægende Nat.
 Og hisset staaer Kirken ey længer forladt,
 En Bønderfolk kommer, af Mænd og af Koner,
 I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
 Sankt Jørgen opliver hvert Hierte, saa mat.

Sæt Seilet kun til da, du beglædte Dreng!
 Joer Smakken hen over de spillende Blande,
 Til Den, hvor Lov sig med Blomster beblande,
 Og reder for Freya en duftende Seng.
 Sagtmodige Bølge! med Vælde dig slæng!
 Pust Stormvind i Seilet med fuldere Kiebe,
 At Bassen vi naae, hvor sig Hytterne hæve,
 Saa fromt og ensfoldigt paa lustige Bæng.

Men vogt dig dog Søegut! Skiont Farten er god,
 Skiont rislet kun Vinden Smaabølgerne furer,
 Den skaldede Dødmænd* dog lumskelig lurer,
 En Vandet ham lædsker, men Menneſkeblod.
 Skult stemmer mod Grund han den steensaste Tod,
 Og venter at Snekken mod Iſſen ſkal bruse,
 At kullede Linding den grumt kan nedknuse,
 Og adſplitte Braget paa ſorgende Flod.

Hurrah! der er Land, nu er Faren forbi.
 Knap ſtaaer jeg paa Laafingens grønklædte Tuer,
 For ſtrax jeg en Buſt af Kierminderne ſkuer,
 Der ſmile til Himlen, i ſød Sympathie.
 Fra trælbundne Stavn ſkal min Haand Eder frie!
 Og høit paa min Hat ſkal Jert Hoved I bære,
 Lidt nærmere Himlen, Smaablomſter! og være
 Kierminder om Farten, ſom nu er forbi.

* En ſtor, i Sundet fremragende Steen.

T h o r s i n g.

Venligen vinkte paa grønne Strand de knud-
rede Bøge;

Selsomt det blomstrende Løv visted og hvalte
sig fielt;

Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne ris-
led en Kilde;

Alt (saa tyktes det mig) tolkede et ældgam-
melt Sagn.

Og for det forskende Blik, som stadelig flued
didhenvendt,

Flux sig forvandlede hvert Træ om, til en dra-
belig Helt.

Toppen blev til en Hielm, dens Løv til en vaien-
de Gierbust,

Dg til et Pandser af Staal glatted sig rynnede Værk.

Grenen strakte sig ud, som en Arm, med en blinkende Glavind.

Saadan stod Kæmpen med eet kief, for det undrende Syn.

Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, at kun alt var et Blindværk.

Som et Varsel jeg dog Synet betragted og taug.

Dg hvor hurtig forflarte sig Alt, da jeg undrende hørte

Dens sandfærdige Navn: Thorsing, en Laas-
sing, forvendt.

Thorsing. Herlige Thor! saa stod dit hellige
Tempel

Midt i Danmark omtrent, hisset, hvor Træ-
erne staae?

Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende
Bøge

Lyktes mig Kæmper i Jern, rusted med Glavind og Skjold.

Nu jeg begriber Foræringens høje Betydning, da
fordum

De! du blev Helsten til Løn, Manddom sit Mandigheds Hiem.

Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et
faderligt Dye

Vendt imod Kjøgebugt; Stunden var vigtig
og stor.

Juul var giordet til Strid, rask blussed den dri-
stige Kæmpe,

Lofferne slagrede vildt, Kamplysten stod i hans
Blis.

Niels! Iod Konningens Død, (og hans Haand laae
paa Kæmperens Linding)

Gaf nu med Gud, min Søn! Mødt dig, og
vent paa mit Bud.

Og nu stod Dankongen, og saae — og beregned —
og tænkte —

Tienden ey laae ham tilpas. Juul fik til An-
greb ey Vink.

Pludselig dundred Kartoverne dumpt i den svul-
mende Havbugt,

Og over oprørte Vand slyngte sig Røgkyen
hen.

Blussende Konningen stod i sin Borg, med
vredeligt Udsyn,

Skæmsfuld fælsbed hans Haand under det spei-
dende Glar.

Dannerflaaden tog Flugt, (saa syntes det) Krigs-
luen brændte,

Driftig, paa egen Haand, frækt af en Under-
saat tændt!

Da svor Skjoldungen dødt, i faderlig Harmen,
ved Himlen:

Slagen skal du, Niels Juul! hænges i Galgen
med Jern!

Men, som det pleier at gaae (hvert Land klæk-
ker særegne Drift ud)

Huusvandt fra Lodbroks Tid Deboen pladsker
tilføes.

Saadan gif det saa tidt, og saa gif det her, thi
Niels Juul kun

Flygted paa Skromt, for at slaae Fienden for
Alvor paa Flugt.

Og da bedækt nu med Støv og med Sved og med
Blod han paa Land steeg,

Knælende ned for sin Drot, fuldvel sin Brøde
bevidst,

See! da græd Dankongen; thi ret som en Mis-
dæder knælte

Ydmyg den herlige Helt, ventede sin Driftig-
heds Løn.

Kierligt han tog ham i Favn, som en Fader han
løstede sin Fjender:

Niels! Niels! smilte han blidt, nys jeg en
Pænke dig svoer.

Den skal du faae. Men flux af sin Hals tog Kon-
 gen en Kiede,
 Tung af hin rødeste Guld, rundt med Kar-
 bunkler besat,
 Hang den saa rundt om Heltens Hals; og det
 blomstrende Thorstug
 Blev den Galge hvori høit han Forbryderen
 hang.

Oversigten fra Vemmenæs til Rudkøbing.

Aldrig frygted mig Søen saa fast i sin svul-
 mende Bavn, som
 Hist, da paa kiempende Baad hen vi mod Rud-
 købing soer.

Vinden var stik os imod, ned styrked den flyllen-
 de Pladskregn;

Evig vi frydse var nødt, Staden et Bøsseskud
 nær.

Saadan Odysseus stred, da viklet i Tang og i
 Stene,

Han, som en Harpolyp drev paa saialiske
 Søe.

Gispende greb han forgieves om Klippen med
 hudløse Hænder,

Altid tilbage gienslængt, grumt af den rasende
Strøm.

Endelig naaede vi Land og det Første mit Nie paa
Strand saae.

Var en midaldrende Mand, klædt i en flagrende
Dragt.

Jssen var ubedækt, vildt slynged hans Haar sig
for Vinden,

Kraftig i høire Haand holdt han en tregrenet
Fork.

Tænk min Forundring, Ven! da jeg saae det
var selve Poseidon.

Seende saae han min Nød, vinked og talte mig
til:

Digter! Nu veedst du dog lidt Beseed om, hvor-
lunde det har sig,

Midt paa en Søe i en Storm; vist det vil være
dig Gavn.

Af du ynkværdige Mand! du fryser, troer jeg,
din Kaabe

Slæber du paa, som paa Blye, ikke en Trevl
er der tør.

Slipper nu Kiølen, Tritoner! Alt nok er den
Klygtige straffet,

For sin ukyndige Snak, hidtil, om Bølgerne's
Brag.

Slige var Jord-Dimbelsterens Død, og flux som en
 Taage

Reiste han sig, og forsvandt, hen ad det Valtisse
 Hav.

Slukøret skyndte jeg mig i Lære; men hvad Guden
 mig sagde,

Skrev jeg bag Dret mig dog. Skade gjør klog
 om en riig!

A p o t h e k e t.

Nylig i Rusk og Glud, paa Dybet, af gyn-
gende Bræt slængt,

Giennempidffet af Regn, ganske forstumlet af
Storm;

Omklædte nu, fra Top til Taale, i en hyggelig
Stue,

Midt for det ventende Bord, i en Families
Skied.

Suppen ryger, en Brændingen, Ceres har Nim-
rod med Buen,

Venligen Haanden raft, kiemper Neptunus
imod.

Kraften, han roved, erstatter os de, og den Mun-
terhed, Taagen

Udsulted lidt efter lidt, vækker den venlige
Vert.

Vil du et Contrasey, Ven! af min Huusvert?
Vel, du har seet ham;
Apotheker han er. Mind dig det Goethiske
Digt!

Men, som den dristige Mand er meer, saa ligner
han mere,

Baade i Kraft og Gemyt, Verten; thi Vert
er han med.

Gaaer, som han, i Støvler og Trak; den forstån-
dige Hustru

Taalcr en Slaaproffen meer; reent den er kom-
men af Brug,

Ogsaa har han to Børn, blandt fleer, en Son
hedder Herman,

Datt'ren Dorthea; kort Alt træffer bogstave-
ligt ind.

Bacchus, din Skielm! jeg troer du har Binger,
som Amor, hvo bragte

Dig over Beltet herhid? Har man paa Lan-
geland Viin?

Jo tilvisse, Broerlille! og den som god er. Ney
see kun!

Troer han da, Windruen groer hisset, paa Kon-
gens Nyetors?

Ergo er Langeland en saa gal, som jeg havde
ventet;

Troede jeg dog, at I snart leved et Robinson-
Liv.

See mig engang til den Kiøbenhavnner, hvor en
han er opblæst!

Nævn mig en Ting I har hist, som vi vel ikke
har her?

Vinen? Den har han nu smagt, min Ven! og
hvad Maden betræffer,

Skifter for mig sig vel en — "Maden var up-
perlig, Ven!"

Godt; og hvad vil han da meer? Om et Oye-
blik faaer han en Kage.

Æblekage! Nu vel! Drænger han saa til Cour-
tin?

Vil han i Club? Vi har Club, hvor man kom-
mer og prøvler og fiedes,

Ligesaa godt som hos Jer; Clubben har Bi-
bliothek.

Handel og Wandel gaaer her saa godt som hist,
var kun Havnen

Bedre; dog hjælper vi os endnu med den, som
vi har.

Vil han Comoedier see? Det er Skade han kom-
mer saa silde,

Jeppe paa Bierget, paa tydsk, spille nys Klei-
zensteins Troup.

Snart, naar Veiret blier godt, (det er ogsaa et
Ewigheds Regnveir)

Giver den selsomme Mand hist os et Gyver-
ferie.

Han er Poet, har jeg hørt! Vi har ogsaa Poe-
ter i Landet.

Bünou, en hypperlig Mand, kiender han Odense-
Skiald?

Ligesom han, har han giort en Dingst, over Anden
April, sidst,

Ligesaa ædel og rørt, huuslig; til Heltenes
Roes.

Snart gaaer Skibet af Stabelen, hist saa skal
han sig undre

Bed Henrik Brangels Røst, saa raaber ingen
Matros.

Humoristiske Mænd har vi og, naar vi mindst det
formode,

Kommer den Strynoefke Degn, saa vil han først
faae sin Fryd.

Det er en reen Polyhistor, først Søemand han
var, saa Provisor

Her i mit Apothek, saa fik jeg giort ham til
Degn.

Herligt han passer sin Dont, kun eengang (hvad
mægter ey Vanen)

Sagde for Amen han Stop! fort; paa sin
Seemands Maneer.

Hvad nu Landet selv betræffer, saa gaae hen og
læg sig,

Han, med sin Siellandske Mark, sær om den Bye,
hvor han boer.

Her gaaer det raſt Vaffer op, Vaffer ned, giennem
Skov, giennem Engbund;

Snart i den hvælvede Lund, snart ved den ris-
lende Søe. —

Saadan talde min Vert, og ſkienked beſtandig mit
Glas fuldt,

Drak ſaa med hiertelig Hu hele Familiens
Skaal.

Ved hans godlidende Stiemt jeg min Træthed og
Reiſe forglemte,

Vertens muntre Gemnt muntred den taagede
Dag.

Om skiftning.

Ikke længer Hiulet ruller,
 Snekken meer en Volgen bryder,
 Vel, saa vil jeg nu i Hallen,
 Hænge den antike Pyra.

Medens Vognen let henrulled,
 Over Marker, giennem Byer,
 Led dens Gang, dens muntre Raslen,
 Sely som Hexametret lyder.

Rast vi søvved giennem Lusten,
 Paa de høje Gæders Hynde,
 Tvende Hiul kun under Vognen,
 Mangled ene Vaabengnet;

For, som hist, de græske Helte,
 Os i Kampen ind at skynde;
 Med min vældige Ariga
 Kunde Slaget snart begynde.

Herametret soulmed op,
 Naar vi foer paa Bølgens Rygge,
 Rieft, med Skummet's korte Blomst,
 Gaae vi det mod Himlen syde.

Gik da Bølgen atter venlig,
 Svandt dens Brusen og dens Fylde —
 Det var Søens Pentameter:
 Slutning, Rolighed og Ynde.

Bognen ruller meer en længer;
 Intet Hav, og ingen Skynden;
 Skoven duster Foraarsfynd,
 Nattergalens Stemme tryller.

I de dunkelgrønne Skove,
 Svæver underlige Skygger;
 Her, i dette søde Lye,
 Jeg min Sommerhytte bygger.

Syden har besøgt vort Norden,
 Dalen hun med Elskov fylder;
 Vel saa skal Romanzen sig
 Nærme til min Rosen-Hytte.

I den gamle Bøgeskov,
 Her, hvor tusind Stemmer lyde,
 Skal den duse Cithers Klang,
 Ogsaa Lusten giennembryde.

F a a r e v e i l e .

Hvor Bøgeskoven slipper,
 Hift, paa den grønne Jord,
 Hvor tørstig Saaret tripper,
 Ned mod den lille Fiord,
 Hvor Ingen meer kan seile,
 Et gammelt Taarn man seer;
 Det kaldes Faareveile,
 Thi det mod Veilen leer.

Saa trofast det sig hæver,
 Alt med sit smækkre Spiir,
 For ingen Storm det bøver.
 Saa underlig man bli'er!
 Hvo er vel dets Besidder?
 Blandt Hytters lave Skof,
 Det kneiser, som en Ridder,
 Midt i en Bønderflok.

Afsked! Vi os vil skynde,
 Hen mod den gamle Muur,
 Som, med ærværdig Ynde,
 Staaer i en ung Natur.
 Nu er vi der! Snart finder
 Vi Riddersalen hvalt. —
 Hvordan? Mon Borgen svinder?
 Er denne Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
 Af yngre Eyer ned?
 Kun Taarnet reddet blevet,
 Ved sin Ærværdighed?
 Med Jord er Graven blandet;
 See hvilket Blomster-Liv!
 End minder os om Vandet
 Kun, hist og her, et Siv.

Her er en Broe, her flyder
 Endnu lidt Mosevand.
 Men tys! Velkommen byder
 Os hist en gammel Mand;
 Bort fra de stærke Rester,
 Som endnu ey er Gruus,
 Han leder sine Gæster
 Ind, i det stille Huus.

Med Straae er Taget tækket,
 Men Stuen høy og stor.
 See hiffet staaer alt dækket
 Det gieffrie Caffe-Bord;
 Og Husets blide Qvinde,
 Skiont gammel, dog ey svag,
 Hvor mildt hun staaer derinde,
 Og byder os God Dag!

Paa Vindvet hen sig trænger
 Den grønne Green, saa nær,
 O see hvor fuld den hænger
 Af modne Kirsebær!
 Hvor Solens Glamme blinker,
 I Frugtens Purpur-Barm!
 Hvor Træet venligt vinker
 Os med sin kiolne Arm!

See Havens brede Gange,
 Hvor luget og hvor net!
 I ingen engelsk Glange
 Den skyder sin Busket,
 Erværdig, streng og lige,
 Sin jevne Bey den gaaer;
 Et yndigt Blomster-Rige
 Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer.

Her grønnes Torven blid;

Her bleger heden Sommer

Den travle Vinterslid.

Alt hvad i dunkle Stue

Løb giennem snelle Hiul,

Det farver Solens Lue

Nu med et Villieskiul.

Hvor rask sig Hækken reiser,

Høit i den froe Natur!

Griff, tættindflættet, kneiser

Den nysudsprungne Muur;

Hvor snildt den Grandsen dækker,

Og skiuler snevre Vold,

Med sine grønne Hækker,

Og svalen Sommerstiold.

Hvor høit sig Løvet hvælver,

I denne dunkle Gang!

Hvor kierligt Bladet skielver,

Bed Nattergalens Sang!

Her staaer et Bord, af Ælde

Mosgroet, men uden Meen;

Det trodser Tidens Vælde,

Uf hugne Dvadersteen.

Men siig os dog, hvorlunde
 Det kunde Alt forgaar,
 Hvi Taarnet ene kunde
 Igien af Alt bestaae?
 Hvordan skal jeg forene,
 Dets Præg, fra gamle Nord,
 Med Hytten, disse Grene
 Og dette siældne Vord?

Da atter ud os bragde
 Til Taarnet, Gubben hen;
 Sin Haand paa Stav han lagde,
 Og svarte saa igien,
 I det hans blide Dye
 Mod Himlen hæved sig,
 Hvor Spiret i det Høye,
 Sig reiste ridderlig:

I mange Aar jeg sidder,
 I denne Volig her.
 Engang en gammel Ridder
 Har bygget Taarnet, der.
 Han gjorde disse Grave,
 Som sine Volde slaaer,
 Nu trindtomkring min Have,
 Hvor bisset Hækken staaer.

Med høje Bastioner

Han snild sin Vold forbandt,

Og stærke Malm = Kanoner

Blev sat paa hver en Kant,

Et Taarn af al Formue

Han reiste her fra Jord,

At langt han kunde se,

Ud over Mark og Fiord.

Som allerbedst den Herre,

Sik giort, hvad her vi see,

Da, som det seer desværre!

Kom Døden med sin Lee;

Den ændser ingen Skandse,

Dens Haand er grum og stærk,

Den lærte ham at standse,

Midt i sit skionne Værk.

Saa ved den Gamles Tale

Jeg Alt at vide fik.

Da, fra de grønne Dale,

Jeg hæved did mit Blik,

Hvor over Portens Bue,

Som paa forgyldte Bierg,

Jeg saae en Farvelue,

Og læste: Hardenberg.

Var det den gamle Ridder,
 Hvis Arbeid vinkte mig?
 O hulde Tugle, Ovidder!
 Nu først forstaaer jeg dig.
 Ham var det, som udsorte
 Dit Værk, med dristig Aand,
 Til grusom Døden rørte
 Ham med sin kolde Haand?

Han ledte denne Mose
 I Graven, fra sin Port;
 Men blegned, som en Rose,
 Og fik kun Taarnet giort?
 Blev grumt af Døden revet,
 I hviden Pandser-Særk,
 Og lod os staae bedrøvet,
 Ved det begyndte Værk?

Farvel! Jeg bort mig vender,
 Fra denne Bygning fier.
 Een Hardenberg jeg kiender,
 Som ligned denne her;
 Et Omrids ud blev kastet,
 Som her, en Indgang rød
 Blev bygt, men Døden hastet —
 Og Novalis er død.

Farvel, du stille Have!

Du jeg dit Blik forstaaer.

Farvel, I sunkne Grave!

Fra sundne Manddoms Aar.

Farvel, du blide Dvinde!

Du Olding! Mark og Bælg!

Du skal min Taare vinde,

Paa Harpens rørte Streng.

Det er bekjendt, at den alt for tidlig bortrebn Digter
 Novalis's rette Navn var Hardenberg. Overensstem-
 melsen jeg fandt, mellem den ærbørdige, halbfuldendte
 Ridder-Borg, opført i Danmark, af een af hans
 Stammefædre, og mellem hans ved Døden standfede
 Værk, Heinrich von Ofterdingen, gav Anledning til
 ovenstaaende Digt.

Faareveile Skov.

Lykke, veldædige Bøge! Mosdækkede Stene!
Smilende Stund!

O hvor du favner mig kisligt, med løvsulde Grene,
Hellige Lund!

Her, under Stammen af dig, medens Fuglene tone
Elkov og Spøg,
Godt vil jeg hvile, her, under din hvælvede Krone,
Knudrede Bøg!

Salige Tempel! Kun Fuglenes venlige Dvidder,
Dæmpet og svag,
Lyde med Besiren, mens i din Skygge jeg sidder,
Blomstrende Dag!

Læssing! Din Natan skal hen mellem Bøgene træde,
 Ud fra min Bog;
 Blid og ærbørdig, som de, skal den Edle mig glæde,
 Sindrig og flog.

Modige, herlige Kæmpe! i Sværmen gigantisk,
 I Dæmringen klar,
 Hvo har selv lært dig at gjøre Forstanden romantisk?
 Svar mig, o svar!

Lier, hovmodige Bøge! Sæt, Blomster! en Dæmning,
 For Eders Krav;
 I har ey tryllet mig ind i den salige Stemning.
 Læssing den gav!

Ham har jeg læst, og venligt nedsovmmede Taaren
 Under hans Sang.
 Dvægsom og venlig, og dæmpet, som Skoven i Vaaren,
 Lutharenklang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gynge
 Blødt, som et Hav,
 Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kierlighed synge,
 Hen mod hans Grav.

Læssing! du stod som en Stjerne bag Skyernes Brimmel,
 Ensom i Gru;
 Hoit blandt de evige Lys, paa den evige Himmel,
 Sunkler du nu!

Gibbs = Billedet.

Men hvo er da den Mand, som staaer
 Paa Skabet her, i dette Kammer?
 Naar tændt af Poesiens Flamme
 Hid til mit Skriverbord jeg gaaer,
 Saa seer betydningsfuld til mig
 Den gule Buste, dækt med Støvet,
 Snart veltilfreds og snart bedrøvet,
 Alt som min Musa yttre sig.

Den Gibbs-Figur, som hisset staaer?
 Ja Himlen veed, hvem det kan være!
 Jeg troer de kalder ham Voltaire.
 Han solgtes os, for nogle Aar.
 Til Døren kom en tydsk Soldat;
 Man kjober let hvad Armod byder;
 Her sattes han; fra den Tid bryder
 Man sig kun lidt om den Krabat.

Saa talde Huset's Søn, og gif.

Ha! Skulde det i Sandhed være
Den frosne Spottesugl Voltaire?
Han skal en møde meer mit Blik.
Den tomme Siel! han skal herved,
Som vilde Kunst og Fromhed døde,
Og troede, fræk, paa alt at bøde,
Med usle Stumper Vittighed.

Jeg Buxten tog, dens Klang var hæs.

Jeg tørte Støvet af, og Dsen,
For ret engang at see Franzosen,
Ind i sit Ubefatte - Svæs.

Jeg Buxten frem for Dagen tog,
Dens Mafsyn jeg betragted nøye —
Da trængte Taaren i mit Øye,
Og Øyet brændte, Hiertet slog.

O Himmell! hvad er det jeg seer?

Dig, Elskte! kunde jeg miskiende?

O lad min Angerstaare brænde
Fromt paa dit Billeds døde Leer.

Johannes Evald! Det var dig?

Som smilte, naar min Musa smilte,

Som standsed mig naar Anden hvile,

Som styrked og som haved mig?

O staae bestandig hvor du stod,
 Og styrk din Ven, din yngre Broder.
 Vi fødtes af den samme Moder,
 Thi Dansk er Begges Digterblod.
 Naar Folket om sin unge Skiald
 En broget Blomster-Krone vikler,
 Af Roser, Lillier og Aurikler,
 Kan en Cypres dig sætte Skal.

Morgen = Vandring.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
 Det vinkte mig,
 O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plod
 Havde suret dig.
 De hulde Smaaablomster saa venligt stod
 I dunkle Lye,
 De smilte saa inderligt ved min Fod
 Mod Himlens Skye.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaar,
 Da fik jeg see
 En vældig Steenhob paa Marken staae,
 Mellem Høye tre;
 Den stod saa ærværdig og saa blid;
 En aflag Ring.
 Her holdtes der vist, i gammel Tid,
 Et Konge = Thing.

Paa den store Granit, som hisset staaer,
 Stol - Kongen sad,
 Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
 Saa faderglad;
 Og hver en Kriger alvorlig treen,
 Fredsæl i Aand,
 Og satte sig rolig paa sin Steen,
 Ilden Sværd i Haand.

Paa Hønen, hisset, stod Kongens Gaard,
 Med stærken Muur;
 Hist havde hans Dotter, den vene Maard!
 Sit Jomfrue - Buur;
 Og paa den Tredie et Tempel stod,
 Berømt i Nord,
 Der offredes rygende Dreblood
 Til Asa - Thor.

O venlige Mark! O Lund saa prud!
 Græskiolne Væng!
 Overalt havde Flora pyntet ud
 Sin Brudeseng.
 Paa Marken knejste de røde, blaae
 Kornblomster frem.
 Jeg maatte standse, jeg maatte staae
 Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Aar,
 Paa lunen Jord!
 Hvor lifligt I op i den unge Vaar
 Blandt Kornet groer.
 Som Stierne I blinke, blaat og rødt,
 Blandt gule Lyn.
 O hvor fortryller mig barnligfødt
 Jert Sommersyn!

Af Digter! du har kun lidt Forstand.
 Af Herregud!
 Du skulde kun see vor Ejermand,
 Hvor han seer ud.
 Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
 I Diet en Torn!
 Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
 Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har,
 I dette Liv,
 Er det, at han stundum af Lommen taer
 Sin Goldekniiv,
 Og stærr sig en Haandsfuld, stor og tung,
 Under vranten Snak,
 Og blander os i en Sælhunds-Pung,
 Blandt Regtobak.

Han siger at, smøget paa den Maneer,
 Vi arme Strog
 Efter fattig Leilighed Verden teer
 Noget Nytte dog.
 Forresten vor Skionhed, rød og blaae,
 Er hap som hip!
 Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae.
 Det er hans Princip!

I arme Stakler! Den arme Mand!
 De arme Mænd!
 Som uden salige Glæder kan
 Gaae Livet hen,
 Som ey begriber hvad Gud har gjort,
 Som ene veed,
 At Munden er den nærmeste Port
 Til Salighed.

Smaaablomster! Af som det Eder gaaer,
 Saa gaaer det mig.
 En stakkels Poet, som en Kornblomst staaer,
 Og grammer sig.
 Det nærende Korn kun i Weien han er;
 Hvad retter han ud?
 Han hæver sit barnlige Farvestier
 Kun fromt til Gud!

Kom Blomster! Vi høre tilsammen vi,
Kom, vakkre Blut!

Dg flyng dig med tryllende Sympathie,
Om denne Luth.

Dg bæv, som Jesu bevæged dit Blad,
Ved Strengens Klang,

Saa synge vi Hver vor Skaber glad
En Morgensang.

Aften = Vandring.

Ruunt bæved Vinden i de grønne Straae;
 Den høye Hvælving, reen og himmelblaa,
 Udsrakte sig med Aftenherlighed,
 Mens langsomt Solen gik i Vesten ned,
 Og kasted venlig, medens ned den gik,
 Igiennem Skyen hen sit Purpurblif,
 Og sendte sine Straaler, til Farvel,
 Som Roser i den milde Sommerqvæl.
 Paa Himlen Maanen, som en Dødning stod,
 Og suged Sundhed ind af Solens Blod.
 Den kom til Live; alt som Phoebus sank,
 Blev Luna mere frisk og mere blank.
 Nu stod hun høit paa Hvælvingen og saae
 De tvende Vandringsmænd paa Veien gaae.
 En Skov os mødte, blid og velbekiendt;
 Nu Veien giennem Markens Korn var endt,

Den fraaned, og en Huulvey os indbød
 Alt vandre ned igiennem Skovens Skød.
 Fortrolig, i det dunkelgrønne Læ,
 Sig hvælved lavt det tykke Bøgetræ,
 Og Blomster vorte hyppigt, fiern og nær,
 Og blandte sig med Solens Esterskier.
 Men over os det dunkle Hyldeblad
 Den kolde Maane skilte langsomt ad,
 Og straaled underlig og elskovsfuld,
 Paa det Smaragdne Teppe's Blatteguld.
 Den sendte, med sædvanlig Venlighed,
 De lange Straaler giennem Skoven ned;
 De lange Skygger tæt ved Siden stod,
 Som sorte, hvide Spøgelser det lod.
 Da svulmed hæftigt Philomeles Bryst,
 Den hæved jublende sin Natte-Røst.
 Fra alle Skovens Kanter svarte da
 En vennesalig Vox-Harmonica,
 Og tusind Kryb, som hist i Noahs Ark,
 Bevæged froe sig under Træets Bark.
 Da blev jeg pludselig ved Maanen, klar,
 En purpurfarvet Valmue-Skare vaer;
 Først kiendte jeg den ey, thi hvor jeg stod
 Den forekom mig som en Plet af Blod,
 Men da jeg tydelig den skued nok,
 Var det en blid, uskyldig Blomsterflok.
 Den vinkte mig saa venligt; og en Dust

Steeg langsomt i den kolde Aftenluft.
 Jeg døsig blev. Det røde Purpurskier
 Bad mig at synke ned og hvile der.
 Da vendte jeg mig henrykt til min Ven;
 Min Glæde vilde mødes glad igien,
 Og Læben aabned til det Spørgsmaal sig:
 Om Blomsterflokken trylled ham, som mig?
 Om en han vilde hvile Lidet her,
 I Hvalvingen, paa dette Purpurskier?
 Men hvor forundret blev jeg, da jeg saae
 Den kolde Sveed paa blegen Pande staae.
 Han Kiælved, og, med frampeagtigt Mod
 Han trak mig vaklende paa snaren God.
 Han saae sig ofte bleg og frygtsom om,
 Om Ingen efter os i Hælen kom?
 Og var en rolig, uden Frygt, før vi
 Stod atter hist paa Markens glatte Stie,
 Som sig uskyldigt, under Himlens Blaa,
 Til Hiemmet snoede, blandt de stille Straae.
 Der stod han nu, og hæved ræd sin Nøst,
 Men først et langsomt Suk steg af hans Bryst;
 Et Blik til fierne Skov han kasted hen,
 Og talde, mens han gik afsted igien:
 I Skovens hule Ben, som hist sig snoer,
 Er der begaaet mangt et rædsomt Mord.
 En Søn og Fader vandred engang der,
 Da Himlen stod i samme Aftenkier;

De kom i Trætte, (Grunden ey man veed)
 Den gamle Gubbe kom i Hidfighed.
 Han slog sin Søn; den vorne Ungersvend
 Forbittret blev, og slog til ham igien;
 Da blodte han, det gamle, svage Siv!
 I Græsset ned han sank, og lod sit Liv.
 Den Blomsterplet, hvorved du nylig stod,
 Var fæle Blomster, det var Faderblod!
 Fra den Tid, siger man, den unge Mand
 Fortvivled, og gik plat fra sin Forstand.
 Han svandt bag Skovens tykke, dunkle Lye;
 Hvor af ham blev veed Ingen i vor Bye.
 Men det er skeet for mange, mange Aar,
 Og endnu siger man, at tit han staaer
 I Skoven, under Nattergalens Sang,
 Og truer Maanen med en blodig Stang,
 Fordi den giennem Hyldebusten ned
 Paa Purpur-Pletten seer med Venlighed. —
 Saa talde han, og drog mig flux med Sky,
 Fra Marken til det sikkre Nattelye.
 Men underlige Dromme for mig stod,
 Og Angest giæred i det rørte Blod.
 Snart saae jeg Scylla og Charybdis staae,
 Med sorte Fielde, høit, i Volgen blaa,
 Og hørte svingende Sireners Sang,
 Som blandte sig med Volgens Tryllegang.
 Snart saae jeg Circe krykke Blomstergift

I Bægret til Ulyk. Snart bleg og flivt
 Jeg flued Finne-Koner i en Hal,
 Som fogte Seid, ved høye Tordenfrald,
 Og bar i gyldne Fad, med Smil paa Kind,
 Den lumſke Net for stærken Kriger ind.
 I hver en Krog jeg ſaae en ſummel Dverg;
 Jeg ſaae Frue Venus i ſit Venusbiery;
 Jeg Eva ſaae i dunkle Sommerlæ,
 At plukke Frugten af det lumſke Træ;
 Med Blinken Solvet viſte ſig for mig,
 For hvilket Judas ſolgte Gud og ſig.
 Kort al den Koglen, hvorved Livet døer,
 Som ſtiuler ſig bag lumſke Blomſterflor,
 Og friſter vellykfuld og indbildt om,
 Den ſtod for mig, i denne ſæle Drøm.
 Jeg atter Maanen bleg i Drømme ſaae;
 Den monne ned mod Ketterſtedet gaae,
 Som uden Porten paa en Bakke ſtod,
 Med hvide Hovedſkaller om ſin Fod.
 Der den paa ſorte Stang, til Stræk for mig,
 Som et afhugget Hoved ſatte ſig,
 Og ſmilte hæsligt over Mark og Bæng,
 Ind til mig giennem Vinduet i min Seng.
 Jeg ſtielved ved det ſkygge Koglerie,
 Men vaagned ved en freidig Melodie
 Af Lærker, ſom fra Kornets Volger ſprang,
 Og ſang i klare Luſt en Morgensang.

Ved Solens kiefte Smil forsvandt min Frygt;
 Jeg reiste mig, og bad til Himlen trygt.
 Men aldrig oftere jeg Veien gaaer,
 Hvor Maanen, som en Her, bag Træet staaer,
 Hvor Giogleskygger svæver om min Fod,
 Og Døden rækker mig Papaver - Bled.

Freidigt Sommer-Liv.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
 Høit hvælver sig den grønne Blomster-Bolig,
 Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
 Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen Flora ventlig kommer.
 Mildt vælger i den unge, friske Sommer
 Gudindens blonde Lok, for Vinden svinge
 Sig tunge Ar, som gyldne Ørenringe.

Livstykket svulmer græsgrønt, for mit Øie,
 Omkring Gudindens trinde Lillie-Høie.
 I Maanskin Vølgerne sig langsomt velte,
 Og spinder hendes Liv et Solver-Belte.

See muntre Satyr hist, med Buffesødder,
 Hvor han bag Buxten gaaer og knækker Nodder!
 See Gaunerne! hvor de paa Høien dandse,
 Og binde Dyonyssos Epheukrandse.

I Skoven, dybest inde, Pan jeg skuer.
 Han smiler; dog jeg for hans Afsyn gruer!
 Hiin unge Faun, som nylig her mon springe,
 Han lærer nu at spille paa Syringe.

O Piger! lader det et Varsel være.
 Lad Syring bittre Skiebne Eder lære:
 En at foragte Elfskovs hulde Bønner,
 Og en at spotte Skovens raske Sønner!

Hun angted daarlig ud af Gudens Arme,
 Som brændte inderligt af Elfskovsvarme,
 Da blev hun til et Siv, af Skum indfløret;
 Og Vinden klaged sorgeligt i Røret.

Og til en Fløite gjorde Gudens Hænder
 Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
 Naar han om Aftenen, under Egens Kroner,
 Afkøller Fløiten søde Veemodstoner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
 Kold for Apollons høje Morgenrøde.
 Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
 Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone!

Men stille! Artemis paa Høien løber.
 Hvor tryllerist hun sig i Skyn svæber!
 Igiennem Skyns Rift og Skovens Bue
 Hun ryfter vildt sin Taffels blege Lue.

Alt Hekate hen over Engen træder,
 Og ind i Skumring sine Urter klæder;
 Lil Dugt hun Natfiole sødt bevæger,
 Og lukker Jomfruosens Purpurbæger.

Med langsom Gang, hen over Mark og Floder,
 Erindringens Gudinde, Musers Moder,
 Den stille Mnemosyna mig besøger
 Og læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Natten hisset sortindfløret sidder!
 Og lytter taus til Nattergalens Dvidder;
 To Børn hun breder sine Vinger over,
 Et lader som det sov, det Andet sover.

Det Første vaagner snart med Morgenrøden,
 Det Andet vaagner ey, thi det er Døden.
 Det Første rører venlig, som en Engel,
 Mit Dø med sin lange Valmuestængel.

Hvo kommer hist? I hulde Smaa med Binger
 Af giennemstøgtigt Flor, sig hvad I bringer!
 Et Skuespil I op for mig vil føre?
 Jeg hører Eder med mit indre Øre.

I vakke Sluttes! Nogle staaer i Lue,
 For mine Blik, med Harnisk og med Bue;
 I Træet flattere Nogle, Nogle svømme
 I Bækken om, og raabe: Vi er Drømme!

Ifald du bare smukt vil ligge rolig,
 Da skal du blive snart med os fortrolig;
 Vor Leeg skal glæde dig, men dine Blikke
 Maa være luft, og vaagne maa du ikke!

O søde Drøm! Jeg skuer grant, i Aanden,
 Den gamle Oldtid række Fremtid Haanden,
 Nat synker Døgnet ned, som vilde hindre,
 Og tætsforenet seer ieg Begge tindre.

Hvad lyser hist i Østen? Af hun siger!
 Den rosenrødeste blandt alle Piger.
 Aurora! Hun forsvandt? En Ungling kommer!
 Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge
 Og Dagen fylder ham ey Svaret længe,
 Det lyder høit fra Fjeld, fra Biergets Gruber,
 Og klingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skienkte Mund og Tunge,
 Jordos Apollon! for din Lov at sunge.
 Min Sang skal strømme ud fra Skovens Krone,
 Og lyde mod din gyldne Himmel-Throne.

Tak for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
 Det som du gav, det stræber dig imøde!
 For atter til sin Middelpunkt at ile,
 Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

Vennernes Ankomst.

Søen strammer ud sit Klæde,
 Himlen farver Søen blaa;
 Klare, lyse Bølger smaae
 Ganske blye paa Landet træde;
 Breddens Blomstersiv de væde,
 Trække sig saa, uden Brag,
 Atter hen saa sølversmukke,
 I det stille Hav, og vugge
 Mod den klare Sommerdag.

Snekken hist paa Vandet flyder:
 Som en Svanes hvide Krop
 Puffer stolten Seil sig op;
 Langsomt Kiølen Bølgen bryder.

Hid den sig mod Landet flyder,
 Med det røde Purpur-Flag.
 Et en Flok Besirer følger,
 Flaget mildt i Luften bølger,
 I den klare Sommerdag.

Skynder Eder, sagte Vinde!
 Skyder Snekken hurtig frem,
 Giennem Bølgen til sit Hiem,
 At jeg ved mit Bryst kan finde
 Snart min Ven og min Veninde.
 Vind! hvi est du dog saa svag?
 Seer du en hvor de med Glæde
 Vinke med det hvide Klæde,
 I den klare Sommerdag?

Å! hvi kan jeg dog en svømme
 Flux, med Støvler og med Graft,
 Mod den altfor sene Smak,
 Giennem de Krykkelige Strømme?
 Hulde Venskab! du kan dømme,
 Hvor det er en ængstelig Sag,
 Længe hist at see de Kiære,
 Og en nær hos dem at være,
 I den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!

Nys de var paa Landet fast.

End de giøre maa et Kast,

For Besiren at bedrage.

Ingen Dag er uden Plage!

Det er en for afgjort Sag.

Plage! siig, hvor kan du nænne

Selv at plage mig i denne

Himmelklare Sommerdag?

Lys! Besirens røde Kinder

Skulper op med mere Magt.

Neppe har jeg Ordet sagt,

For min Ret til Klage svinder.

Nu kan Sneffen uden Hinder

Nærme sig med dæmpet Brag.

Snart jeg dem i Tavn kan ile,

Da vil først min Glæde smile,

Som den klare Sommerdag.

Vivat! Ud paa Land de stige.

Nu velkommen da igien

Kiere, længstforønskete Ven!

Længstforønskete, kiere Pige!

Nu kan jeg med Sandhed sige,

Trykt i Vensteds Tavnetag:
Fest er Glæden i sit Sæde!
Ehi foruden Vensteds Glæde
Hvad er selv den bedste Dag?

S a m = l i v.

Naar i Naturens muntre Savn
 Den fulde Siel har længe hvilet,
 Da mærker den tilsidst et Savn,
 Skiont den af Alt er giennemsmilet,
 Som Robinson midt i sit Rige,
 Som Adam i sit Paradis.
 En sindrig Ven! En yndig Pige!
 Hvad kan erstatte det Forlis?

Du veedst det, hellige Natur!
 At kold min Barm sig ey tilslutter.
 Forhadst er mig den skumle Muur,
 Naar Flora pynter sine Glutter.
 Naar Solen paa de grønne Høye
 Nedblinker sine milde Lyn,
 Da sunkler Taaren i mit Øye,
 Og Gud jeg takker for mit Syn.

Og naar i Duggens klare Glor

Jeg seer de vorne Børn sig flore,
 Naar huldt de modnes, som sig bór,
 Naar af de Smaae der bliver Store;
 Naar Knoppen i sin Ungdomsrodme
 Udsulmer til en Æther-Frugt,
 Da nyder jeg den hele Sødme,
 Og takker Himlen for min Lugt.

Og naar paa grønne Silkejord,

I dunkle Lund, i lyse Dale,
 Midt i den rige Blomsterflor,
 Jeg hører tusind Nattergale,
 Og naar blandt Kornets røde, blaae
 Gudinder jeg kan Lærker høre,
 Da mens de sødt i Lusten slaae
 Jeg takker Himlen for mit Øre.

Men meer end i Naturens Pragt

Sin Almagt skrev den Evigheds,
 Han præged den med større Magt,
 I Sielen, giennem Mandens Øye,
 Og mere skion end Rosen rød,
 Hvis hulde Straaler snart forsvinde,
 En Blomst frembyrte, da han bød
 At blomstre frem den hulde Kvinde.

Derfor er i min Phantasie

En Egn, hvor Adams Born ey vanker,

Et frodigt Landskabs - Malerie,

Et Digt, ideeløst, uden Tanker.

Først tryller vel den tause Lyst,

Men Tomhed bliver snart det Hele,

Naar intet varmt, beslagtet Bryst

Kan Nyeblickets Glæde dele.

Som naar en Galis Iær os gaar

Igiennem lutter smukke Egne.

Som Mathisson, der peger paa

Hver livløs Gienstand allevegne.

Kold bliver dog den hele Gang,

Skiont fuld af Fjeld og Morgenrøder,

Fordi en, paa den hele Gang,

Os et besielet Væsen møder.

I saa Fald sagtens en Poet

Det bedre har end mange Flere,

Alt hvad hans Musa glad har seet,

Det kan hun personificere.

Saaledes i en salig Stund,

Hist, hvor den gamle Bøg udluder,

Mig visse nys den danske Lund

En Flok af lutter græske Guder.

Men Mennesket er ikke blot

Poet, men Menneske, desværre!

Hvad Poesie nys gjorde godt,

Gior paafulgt Prosa endnu værre.

Den kommer med desmere Last,

Og truer tit med Hiertebristen,

Fordi den sætter en Contrast,

Der fiendes ey af Prosaisken.

Derfor paa dette svage Liv

Man Taaren strax i Diet træde,

Naar i det virkelige Liv

Der moder ham engang en Glæde;

Han kan det ey forstaae? Han troer

At Phantasien atter brænder,

Vandt til at Lykken, her paa Jord,

Ham altid gierne Ryggen vender.

Sak derfor, Venner! at I kom,

Nu skal I hver en Sorg fortrænge.

Nu vender Glæden atter om,

Og stemmer Harpens matte Strænge.

Nu er ey Tanken indeluft,

I Eensomhedens tause Fængsel,

I Toner slagrer den saa smukt,

Og dræbt er al den syge Længsel.

Hvor herligt i Lovhytten her
 En landlig Nadver kærst at nyde,
 Mens froe i Aftenrødens Skier
 Sig alle Havens Urter fryde,
 Mens blide Besir let og stil
 Sig ind i Ebletræet lister,
 Og vinker til et Taffelspil,
 En fiedret Skare Hoboister.

See! hvor i Aftensolets Guld
 Den røde Viin i Glasset straalet,
 Mens Bacchus flagrer elskovsfuld,
 Om sine maibekrandske Skaaler.
 Drik, raaber han, en Skaal og flink!
 Lad Druen Eders Fryd forsøde.
 O Venner, følger Gudens Vink:
 Hil dig du skionne Aftenrøde!

Aften = Sang.

Hvor sødt i Sommer = Aftenstunden,
 Naar Solen nat til Hvile gaaer,
 Naar medens dybt i Bøgelunden
 De fromme Nattergale slaaer,
 At høre Harpens dumpe Klang,
 Ved en livsalig Aften-Sang.

O grib nu i de stemte Strænge!
 Bryd, fromme Siel! din snevre Muur.
 Indspær dog Fuglen en saa længe,
 I det beklemte Fangebuur!
 Lad den i Aftenrødens Guld,
 Mod Himlen slagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisset Astenroden
 Nedsvinder under Skovens Krands,
 Da minder den vor Siel om Døden,
 Og Evighedens skionne Glands.
 Evulm da, min Aand! mod Himlen her,
 Som Volgen mod sit Røsen-Skier.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
 Høit bæve lad dens rene Klang.
 Og syng, mens disse Straaler vige,
 Den sidste, store Asten-Sang,
 Som rørt vi sang for mangen Ven,
 Som slunges skal for os igien:

Hvo veed hvor nær mig er min Ende?
 See! Tiden meget hurtig gaaer.
 Hvor let og snart kan det sig hænde,
 At jeg herfra at vandre faaer.
 O Gud! gjør da, for Christ Blod,
 Min sidste Affeds-Time god!

Ja dette Purpur, denne Lue,
 Ja denne Kierlighedens Glød,
 Som blusser dybt i Vestens Bue,
 Som minder Støvet om sin Død,
 Og Sielen om sin Evighed,
 Det er dit Blod, din Kierlighed!

O bad mig da i dine Flammer!
Nedgangne Sol! husk min Barm
Og tryk, til Dødens Læe mig rammer,
Mig venligt i din varme Arm!
Og i min Afkeds-Time god
Befraal mig med dit Purpur-Blod!

Toget til Thorsing.

Syng om det hellige Tog, Gudinde! den fest-
 lige Vylsfart,
 Til den tidlige Frugt, de saftigsoulmende Jord-
 bær,
 Som, baaret frem i det gylde Fad, med Sukker
 beblandet,
 Og med den fedeste Mælk begyndt, husvaled de
 glade
 Rudkiobings Mænd, og den fremmede Skiald, da
 fortvarmede Snekke
 Bragte dem trygt i sit Skød, over Havet, til
 blomstrende Thorsing.

Hvilken Dodelig Aarsag var til den venlige Hoi-
 tid?
 Erikiden paa Thorsing. Fra Bommenæs ned over
 Havet

Sendte til Langeland hav en Herold, til Rud-
fiobings Helte.

Og Herolden besleg sit Stib, den vældige Roer-
fnægt

Greb omkring Aarerne fast, med Brag det syden-
de Havskum

Bort han slog; som en Al smutted hen under
skummende Bølger

Kiolen; mod Langelands Strand den stod. Da ud-
sprang Herolden

Glur paa Land; med sin Stav af Valmer indstæt-
tet og gylde,

Traadde han talende saa, i den talrige Folkefor-
samling.

Du Adrassteias Yndling! Aflepios Son! Og I
vakkre

Sønner af Poseidaon! fornemmer mit venlige
Budskab:

Erifiden paa Bommenæs, Hercker af hundrede
Snekker,

Byder Eder til Giest, og besværges Jer, samtlig
tilhobe,

Hurtig at heise det purpurne Flag, og at pløje den
stille

Bølges krusede Ryg, og at gieste det blomstrende
Thorning;

Der har han midt i sin Hals beredt Jer et quæ-
gende Maaltid.

Slige var Talerens Ord; men besæden han boied
sin gylde

Hermesstav. Da smilte de samlede Skarer paa
Torvet

Benligt til Fredens Bud, den hellige Søn af
Hermaias.

Men Adrassteias Præst, den sindrige Vesten-
gaardide,

Klædt i det sørgende Flor, af! hans Hustru var
nylig til Orkos

Hentet i Charons Baad, over Styx sortbølgende
Bande.

Bleg nu sad hun og taus i Aides grusomme Bo-
lig.

Men den herlige Dommer neddæmped sin Sorg;
thi Kronion

Satte ham over et Folk, med Retfærdigheds hel-
lige Vægtstaa,

Derfor tvang han sin Sorg, som en Mand, thi
det viseste Dye

Blindes af Taarernes Flor, og Besindighed dræ-
bes af Smerte.

Langsomt traadde han frem, og brød ud i for-
standige Tale:

Hil dig Herold ! Du Zeus Kronions og Menne-
fets Gudskab !

Kierkomment er mig dit Ord , thi min Siel fræ-
ver Venkab og Omgang.

Drølig har Atropos grum affkaaret den skønneste
Traad , som

Gødt til Livet mig bandt. Den forstandige, blom-
strende Hustru

Vender ey længer min Hal og forskønner det nat-
lige Lys.

Derfor blandt Venner jeg nu maa søge min Trøst,
og et Gienffin

Af den Glæde , som svandt ved den sorte Bestem-
melses Villie.

Saa han taled ; men vendte sig flur ; thi af bræn-
dende Taarer

Flød en velgiørende Strøm ved den kierlige Hu-
strues Erindring.

Men Orstaiden , Aklapios Son , som Nestor ær-
værdig ,

Han , som med sindrig velgiørende Kunst af Mar-
kernes Urter

Laved den kraftigste Hielp mod Saar og fordær-
vende Sygdom ;

Selv i Raadet han sad ; thi mildt fra de venlige
Læber

Strømmede Visdommens Ord, og den flog, be-
 findige Tale
 Mildned de vredeste Sind, forhindred usalige
 Tvedragt,
 Stifted Venkab og Lyk til Forlig og Enighed,
 rundtom;
 Han, mod Dommeren vendt, brød flux med bevin-
 gede Røst ud:

Adrasteias Søn! Du Forstandige! Dæmp dine
 Taarer.

Guderne veed jo dog bedst hvad der tiener Prome-
 theus Afkom,

Skiont, opirret ved ham, vel tit den Olympiske
 Fader

Sender ydmygende Sorg til hans Æt, og tug-
 tende Smerten.

Vover ey Glæden selv, som en Blomst, blandt
 Sommerens Tidler?

Pluk den da hvor du kan! men lad hver en Er-
 indring om Smerten

Skje, som en ængstlig Drom, hist giennem Ind-
 bildningens Horn-Port.

Slige var Talerens Ord. Da forflarte sig Dom-
 merens Afsyn,

Som naar en dæmrende Skje forlader den nat-
 lige Maane,

Dg han giensvarede hiin, og brød flux med be-
vingede Røst ud:

Følger da du os paa Toget, Astelepios Søn, Dr-
staide?

Men den findrige Mand stod længe taus; thi
hans Hierte

Overveied med Glid: om han ey skulde Tilbudet
afslaae,

Midtfor sin Pligt, da det altid var voveligt
flux at

Drage fra Huus og fra Hiem, hvorhen saa utal-
lige Syge

Tog deres Tilflugt i Nød; eller om han med fa-
derlig Tillid

Skulde Pligten betroe sin Søn, for at prøve
hans Klogskab,

Og for ey ved sit Næy at forstyrre Forsamlin-
gens Glæde?

Dette tyktes tilsidst den Euvlende dog som det
Bedste;

Hævede derfor sit Blik og brød flux med bevin-
gede Røst ud:

Vel da! jeg følger. — Men brat den behændige
Skipper fra Jorden

Løstet med senestærk Arm sin Mast, som paa
Norriges Fielde

Nylig stod som en Gran, og befæstet den hurtig
mod Bunden

Fast, i sin skulpende Baad, mens i Seilet den
spogende Vestvind

Sprætted med klapprende Dast og forhindred ham
Masten at reise.

Stærk dog seired hans Arm; nu stod den og trod:
sede Himlen.

Dernæst det vældige Roer blev udhængt over sin
rustne

Jernfrog. (Stykkende Band havde Malmets berøvet
sin Blankhed.)

Stærken Roerpind fast nu stak han; men øverst i
Masten

Heised han purpurne Flag; saa var Alting klart
inden Borde.

Men Poseidaons Sønner besteg med den herlige
Dommer

Skibet, og med Asklepios hellige Præst Or-
staiden,

Og med hans Søn, og den fremmede Skjald, som
i Sommerbesøg var

Kommen fra Arelstad, (om hans Skulder hang
gylde Barbiton)

Dernæst qvægende Viin, fra Europas sydlige
Lande,

Gyldtes paa renlige Kar og blev stillet i Skibet
som Ballast.

Men for sin Vogn Demeter befæstet det glubende
Forspand
Af sine spraglede Drager, med uhyre Flagger-
muus-Vinger;
Bugen svulmede guul af Gift, men Ryggen var
knudret,
Spættet med grønt, og med rødt, og med sortind-
furede Strimer.
Hvæsende flød de sig frem. Men heit paa sin gyl-
dene Karm sad
Den guldhaarfagre Moe, med en bugnende, gyn-
gende Kornneeg
Fast i sin snehvide Arm, og en blinkende Segl, af
snyfold
Hærdet Staal, hun holdt i sin Haand; men i Haa-
ret var flættet
Blomster og Urter og Ar; som en Vind over Mark
over Engbund
Toer hun med Aiolos' Hiem, den himmelblaae-
de Guddom!
Standse sin gylde Karm, og brød flux med be-
vingede Røst ud:
Aiolos! Gudernes Fader og Mennekeslægternes
Konge

Hav dig at mildne Volgen, at svulme den høit
med din Stormvind!

Mænd, som mit Hierte har kier, beseile de baltiske
Volger.

Langsomt fra Rudkiobing Snekken gaaer, mod det
blomstrende Thorning.

Men den trodsige Vind leder Kiolen Sydvest imod
Strynoe.

Vyd da din Zephyros blidt at henblæse Seglet mod
Thorning

Snorret did, hvor jeg kierlig, i solbare Foraar, af
Jorden

Ud har klækket med Glid de tidlige, liflige Frug-
ter,

Som nu de Vangelands Mænd venter hist i Hal-
len paa Thorning.

Saa var Gudindens Ord. Men høit fra sin taf-
fede Biergaas

Tod, som en Sommervind, hans Røst, den væl-
dige Stormgud:

Demetra! velkommen hid. Hav Tak fordi du saa
lifligt

Stundum besøger mit nogne Fjeld, med dit blom-
strende Folge.

Oste du quæget mig har, naar vildt giennem Luf-
ten jeg henreede,

Standsest du tit min Storm i en Laurbærlund,
og formildred

Med din Ambrosiaduft dens Harm, og frydred
dens Aande.

Saa var hans Ord. Men med vældig Haand, af
Gener indflettet,

Greb han usynlige Snor — og standsest den barste
Sydvest-Vind!

Men af den hvælvede Hal slap han Befrysøs løs fra
Bierget;

Fulgt af tusind Favoner, i svingende Drikker og
Buer,

Floy som en Sommerfugl han paa de guldsprængt-
purpurne Binger

Giennem den himmelblaa Luft. Men Gudinden,
den hulde Demeter,

Boer paa sin gyldne Karm, som et Stiernesked, op
til Olympen.

Disimellem paa Skibet de seilende Mænd ved for-
standig

Samtal kvæged det muntre Sind. Men den væl-
dige Gubbe

Nileus, den graa Hansaide, med Ungdoms Kraft,
skiont den hurtig-

Rullende Tid havde bleget hans Lok og forsolvet
hans Guldhaar,

Sad ved det knagende Roer, med sit Die paa Sei-
lene henvendt;

Thi hans fyrige Ungdoms Liv var offret Posei-
don.

Smilende nu han sad, og spillede den vrede Syd-
vestvind

Mangt et Puds. Men med eet steg han op fra
guldene Bagstavn,

Vinkte med stærken Haand og brød flux med be-
vingede Røst ud:

Nu, ved Styr! kan det ey vare længe, før hist vi
paa Thorning

Lander, o Venner! thi en man kan ønske sig skion-
nere Medbor,

End den Medbor vi har. Bringer flux fra hvæl-
vede Skibsrøm

Viinkrukker hid! at vi frøe kan offere de venlige
Guder.

Og selv quæge vor Aand ved den himmelske am-
brosiske Nektar.

Saadan talede du, o Nileus, hellige Styr-
ke!

Men fra Rummet blev bragt, i velforvarede
Krukker,

Proppet med smidige Rør og beseglet med flæ-
bende Harpir,

Runklende Viin; og en Purpur-Strøm i de skum-
mende Bølger

Ud blev gydt, til Tak, for den venlige Wind
over Havet.

Dernæst kvæged de herlige Mænd sig ved Druer-
nes Nektar.

Men den befelede Sanger tog frem sit gyldne
Barbiton,

Stemte dets Streng til Klang, og 'brød flur
med bevingede Røst ud.

Først han spøgende quad om den blussende Gud
Dionysos,

Som, for en Kongesøn holdt, de barbariske, ro-
vende Seemænd

Tog, og fængslede med Baand og henslængte paa
gyngende Skibsdæk,

Haabende snart ham løskjøbt at faae for en klæf-
kelig Guldsum.

Men af den smilende Gud faldt snart asmrægtige
Rænker.

End dog de kiendte ham ey, revet hen af besyn-
derlig Blindhed.

See! da gied sig en dustende Strøm af Viin over
Skibet;

Langs ad de sneehvide Seil sig henstrakte med
flettede Rænker,

Som til en solbar Væg, en druetung, bugnende
Viinstof;

Og om den kneisende Mast, over Vimpelen, vandt
sig en dunkel

Epheuranke til Himlen; om Aarerne villed som
Lang sig

Vindrueløv, til Skræk for den undrende, studsens-
de Skibsskof.

Men med et græffeligt Blik stod paa kneisende
Jordæk en Love,

Gul som en Brand, men rød som Blod, i det
gnistrende Ni'npaar,

Rystende vredt sin Man, og slog sig med visten-
de Hale,

Som med en knudret Tæmp, i Siderne, ret for
at ægge

Sig til Myrden og Drab. Da blegned Forbry-
derne; Rædsel

Giennemfoer deres Siel; fra Dækket i sydende
Havskum

Styrtes de hylende ned; men flux tryllet om til
Delphiner

Stumt nu, med frummende Ryg, bevidne de
Viingudens Almagt. —

Dernæst da Druernes Magt havde muntret de
jublende Siele,

Da der blev Larin og Spøg og Tummult og
 knapt inden Borde,
 Sang han i Skierts, for smilte at betyde Po-
 seidons Søner
 Digterens Hellighed, og den Straf, som de evige
 Guder
 Sender hver dødelig Mand, der fornærmer den
 hellige Sanger,
 Flur om Arion en Qvad, den herlige Skiald fra
 Methymna;
 Hvordan han drog fra Corinth's den vældige Drot
 Periander,
 Ned til Italien og til Sikulerlandet, for der
 at
 Fryde det undrende Folk med sin Røst og sin
 klingende Lyra.
 Dernæst, rundt vandret om og forfulgt kun af
 Lak og Beundring,
 Hiem han drog med en samlet Skat; (thi Oldti-
 dens Slægter
 Elsked hver ypperlig Skiald og belønnet ham
 gavmildt og gierne.)
 Men da nu bort fra Tarent han foer med et
 Skib til Corinthos,
 See! da fristedes flur Barbarernes Hierter af
 Guldterst

Og de forened sig grumt, for den hellige Sanger
at styrte

Ned i det sydende Hav, under Bølgen, fra gyn-
gende Skibsdæk.

Men Arion, saasnart han fornam den grumme
Beslutning,

Tilbød dem villig sin Stat; thi Apollons el-
skede Søn en

Tængsles af Guldets Baand, han foragter den
plutiske Vælde.

Men Barbarernes Hierter røres en; de besæng-
ted

At han i Tiden engang skulde røbe den fiendige
Gierning;

Gave ham derfor det Valg, enten selv sig at
myrde, for hist at

Jordes paa Land, eller flux at styrte sig ned un-
der Bølgen.

Da nu bleg i sin trængende Nød den hellige
Sanger

Stod, som en Steenbuk staaer, forfulgt paa den
øverste Fjeldtind,

Raadvild, om vente den skal det dræbende Skud,
eller styrte

Sig med fortvivlet Fart over Afgrunden hen mod
en Udkant?

Saadan Sangeren her overveied med Glid i sit
Hierte:

Om han med egen Haand skulde støde det blin-
kende Mordstaal

Ind i sin Barm, eller kief, ved et Spring fra
snablede Forstavn,

Overlade sit Liv i Ombeiterens Magt Posei-
don.

Dette tyktes tilsidst den Tvivlende dog som det
Bedste,

Hævede derfor sit Blik, og brod flux med bevin-
gede Røst ud:

Nu velan da, Barbarer! Forhærdede! Vil dog
Kronion

Straffe Jer vist, som sig bør, og hævne den Med-
fart I viser

Her en uskyldig Mand. Men da grumt I giver
det Valg mig

Enten i Havet at doe, eller doe for det blinken-
de Mordstaal —

Vælger jeg hiint. Men først dog lad mig fra
hvælvede Bagstavn

Synge min Euanesang, at min Siel maa in-
derligt styrkes

Eengang endnu af den himmelske Lyd, før jeg syn-
ges til Orkos.

Slige var Talerens Ord. Da tillod de den hellige
 Sanger
 Gengang endnu at hæve sin Røst; men grumt
 deres Dren
 Stopped de til med Bøx, for ey at bevæges ved
 Sangen.
 Koldt forstøffet de stod, utaalsmodigt og ventede
 kun Enden.
 Men ved den smeltende Pyras Klang de skum-
 mende Bølger
 Standsed det trodsige Brag, og den vilde Syd-
 østvind standsed,
 Og giennem Bølgerne skød sig en Flok af Tri-
 toner og smekfre
 Hamadryader, og selve den sølverbeføddede The-
 tis
 Hævede fiernt mellem Blomster. Siv sin fløede
 Linding;
 Alle forundret og froe ved den himmelsmelodiske
 Pyra.
 Selve den dybthenflagrende Maage, som svæver
 ad Havets
 Ryg, for at fange sig smaae Insekter og Bisk til
 sin Føde,
 Standsed og lytted og svang sig fra Dybet til
 kneisende Bimpel,

Satte sig der med Lyst og fornem de smeltende
Toner.

Men ubevægelig stod den forhærdede Flok. Da
nedsprang

Smilende Sangeren kief i sin Pragt med sit
gyldne Barbiton

Høit i Haand mod Olympen raft. Og fra fis-
lige Havbund

Skied en Delphin sig flux, og frelste den hellige
Sanger;

Greb ham med smidige Stierte om sin Krop og
satte ham stolt saa

Høit paa sin Ryg og bar ham til Land, over rul-
lende Bølger.

Ængstligt Røverne Flugten tog; men Euros og
Notos

Galende snøs, og foer hen, og bestormed med fraa-
dende Vandstum

Dækket brat, og nedsplintred i Dvæg den tum-
lende Skibsmast,

Bristed saa Roret forbittret fra sprukne Kiel;
men i Luften

Trevled de flagreende Seil med forfærdelig Latter,
og snurrede

Braget i mudrede Grund, og adsplitted hver
Planke paa Dybet.

Greb saa med stormstærk Haand om forhærdede
 Rakke hver ængstlig
 Røver, og dukked ham tre Gange dybt, hvor Ha-
 ved var dybest,
 Kasted ham halvdød saa til sin Straf paa Tho-
 rinthiske Strandbred.

Saaledes sang for Rudkiobings Mænd den frem-
 mede Sanger.
 Ogsaa quad han om Jason, der foer med de her-
 lige Helte
 Efter det gyldne Skind til Choldis, som her,
 Argonauter
 Liig, de nordiske Mænd, efter purpurne Jordbær
 paa Thorfing.
 Alle med Bisald belønnet hans Dvad. Men flux
 fra sin Roerbænk
 Skipperen foer, og greb den vægtige Stang, som
 ved Siden
 Laae, paa dens Ende med Søm, var fæstet en
 drabelig Jern-Krog;
 Løb saa i snablede Forstavn hen og stødte den
 voldsomt,
 Tørnende fast, blandt de spraglede Steen; thi
 brat under Thorfings
 Blomster-Strandbred Skibet nu løb med den her-
 lige Havbugt.

Men Erikiden paa Stranden stod, og med hjer-
 telig Glæde
 Modtog han Rudfiobings Mænd og de Fremme-
 de, førte dem langsomt
 Ind i sin Marmor- Borg, giennem hvælvede
 Porte, hvor Døren,
 Ibenholdtsfort, med Elfenbeen indlagt, lettelig
 svæved
 Paa sine Hængsler af Solv. Men inderst i ven-
 lige Borg-Hal,
 Høj og hvælvet og stor, stod beredt det qvægen-
 de Maaltid.
 Og de ambrosiske Jordbær, i aflange, gyldene
 Skaaler,
 Smilte med Purpur- Smil, til Lyst for den
 samlede Skare.
 Og deres Hænder de løfted mod herligtillavede
 Maaltid,
 Men da til Maden og Drikken var stilt den hi-
 gende Længsel,
 Da forlystede de sig ved Samtaler mellem hver-
 andre,
 Indtil den rødmande Sol sank ned under dæm-
 rende Skove.

H i e m f a r t e n .

— ^v — — vv — — vv — — vv — vv.

Luna! kjerlige Møe! Elskovssyg- sødtblegnende Jom-
frue, du!

Har du Boibos den stærktblussende Helt afløst paa
Himmelen?

Seer du høit fra din Skje ned paa vor Søe,
for i din Midnatstund

Huldt at vise vort Skib snorrette Bey, henad din
straalende

Solbroe, grundet af Vand, kruset af Vind, dæk-
ket af Himmelglands?

O hvor bleg paa det blegtsvulmende Seil fluer du
veemodsfuld!

Vender venlig de matsunklende Horn ned imod Ur-
terne

Hist, paa Langelands Bred, hyllet i Natstumring
og Sommerduft.

Sælsomt afstikker her jordiske Blus, rødt og fast
legemligt,

Mod din ætherne Glands, salige natvandrende Pil-
legrim!

Thi den grusomme Mand hidlokker her med sine
Natteblus

Den uskyldige Gist op fra sit Dyb, til sin Fordær-
dærvelse.

Skummelt luer, som Blod, dybt imod Land, fri-
stende Lygtemænd,

Mens du salig og frie smiler din maisværmende
Kierlighed!

Lokker smægtende Møe ud til den sødtqviddrende
Bogelund,

Hvor Krykkelflare Bæk, kiølig og mild, den utaal-
modige

Beiler lokker, at see, som i et Speil, Luna din
Venlighed!

Men hvad smelter saa huldt, yndigt med Sang-Chor,
i dit Ætherlys?

Skynd dig! Skynd dig, o svagtblæsende Vind! Skynd
dig og bring os did,

Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngende Pige-
flof,

Krandst med May, plukket hist, paa den af Smaa-
 Bøver ombølgede

De, hvor bøgende Køer nylig har ydt qvægende
 Sundheds-Saft.

Seer du Karret, med Korn = Blomster omhængt?
 Skynd dig og bring os did!

At med Pigernes natjublende Chor fro vi kan følges
 til

Nære, dæmrende Strand, giennem det lyskrusede
 Bølgesfiær.

K a t a s t r o p h e .

Saaledes nu i verket Sommerlyst
 Den hulde Egn fast i sit Skjød mig savned.
 Med Venskab og Naturen ved mit Bryst
 I glade Dieblit jeg Intet savned.
 Vel mangled nogle Kiere! Men min Trøst
 Var den, at ingen Graastand slukker Navnet,
 Som sanddrue Omhed skrev i fierlig Varm;
 Alt snart de hviled atter i min Arm.

Nu vilde vi forlade dette Sted,
 Det fiere Langeland! med sine Skove;
 Hvor Venskab overalt og Giestfrihed
 Modtog os venligt fra den salte Bove;
 Hvor Øren trækker stærk, med sene Fied,
 Igiennem feden Jord de dybe Plove;
 Hvor Haren og Kaninen hyppigt leger
 I maaneklare Nat om Skovens Eger.

Den skionne De! der som en smækker Green,
 Brudt af den store, danske Rosenhække,
 I Vandet ligger fastnet ved en Steen,
 Mens idel Knopper Lovet rundt bedække.
 I friske Bølge, altid klar og reen,
 Kan Intet Blomsterkraftens Uttring svække,
 Og tusind Vinger did sig froe bevæge,
 For sig i søden Duft at vederqvæge.

Til Østen stod nu Vandringsmandens Hu,
 Til Østen hen, til Landet over Søen,
 Hvor skion jomfruelig i stille Blu,
 Naar først vi flux var rullet over Den,
 I sortblaa Silke svøbt, som Bølgen nu,
 Stod Diets Glæde, Danmarks Stoltbed: Moen!
 Som blotter stolt, til glade Sømands Lyft,
 Sit høye, fulde, kridnehvide Bryll.

Alt Bognen forspændt stod for os at drage
 Hen til den østlige, tangklædte Strand.
 Da kom det Sørgebud: Om tvende Dage
 Din Ven forlade maa sit Fædreland.
 Hvis uden hans Farvel du ey vil flage,
 Da iil, da stræb, da skynd dig strax paa Strand,
 Da kan det lykkes dig ham end at favne,
 For du ham skal — maaffee for evig — favne!

Og knap var Brevet læst, før til de Kiære
 Der flux blev sagt et smerteligt Farvel.
 Unødig vilde Volgen bort os bære.
 Den skionne Thorsings De blev sagt Farvel.
 Og over Sundet, giennem Tyen, til Ere
 For Benfæb, fløi vi hen i klaren Nuel.
 Og Hornet led i Nyborgs stille Gade,
 For Golen sunket var bag Havets Flade.

Da kunde vi en længer hurtigt ile,
 Thi der var ingen Bey og ingen Jord.
 Bemodig saa vi hifset Sielland smile,
 En mindste Windpust kruste bredden Fiord.
 Vi maatte hvile der. O hvilken Hvile!
 Da hørte dunkle Nat vort Kummers Ord:
 Hvad hialp os nu den snelle Flugt paa Land?
 Barbariske Neptunus! Grumme Strand!

Og aarle var det ligenær. Med Kummer
 Besæeg vi Dækket paa den stille Smak.
 De trætte Volger dnyssedes i Slummer,
 Den hele Søe var speileklar og flak.
 Hør! Kloffen hist alt Ti fra Taarnet brummer!
 Og Søen fures kun hvor Kiolen stak!
 Nu staaer den plat, den sig en meer bevæger,
 I flappe Seil kun Sommerfuglen leger!

I tretten Timer nødtes vi at flække,
 Paa den phlegmatisk- lumre, døde Søe.
 Hist saae vi Siellands grønne Blomsterbakke.
 Den smilte til os, som en elsket Nøe.
 Men kold og livløs stod den træge Smakke.
 Vor Gud betraadde først den fiere De
 Da Dag var endt. Den Dag der var den sidste,
 Som skulde Bennen af vor Arm udbriske.

Det Midnat var; den blanke Stjernefare
 Fra Himlen smilte from Bemodighed.
 Den hele Nat vi rask afsted vil fare!
 Imorgen først han gaaer til Skibet ned.
 See Nattens Stierner! hvor de blinke klare.
 De spaaer os Lykke. Veien glat og bred
 Vil ey, som Havet, grum vor Fart forhindre.
 Afsted! mens disse blanke Stierner tindre.

Da Morfeus kom, den blege Dødens Broder,
 Og løste grumt Neptunus af; han gif
 Fra Nattens Favn, den sørgelige Moder,
 Og rørte med sin Stængel ved vort Blik.
 Da sortned uformærkt de lyse Kloder
 For Diet, hvorved Sielen Styrke fik.
 Den frie Siel i Støvet's Fængselsmuur,
 Blev lænket af den mødige Natur.

I næste Bye vi nødtes til at hvile,
 Naturen fordred kold sin frække Ret.
 Vi kunde længer en i Natten ile,
 Vor Aand var døsig, som vort Legem træt.
 To Timer blundede vi. Nu aatte Mile
 Tilbage stod, og det var Fjere Slet.
 Og naar den grumme Biser stod paa N i
 Var alt vort Haab og al vor Trøst forbi.

Da straalte Joibos over Mark og Enge,
 Og Haab straaled i mit Hierte ned.
 Jeg horte tydeligt hans Harpestrænge,
 Det forekom mig som han sang: Hvo veed
 Om just I Killes ad saa meget længe?
 Hvad mægter Tid og Rum paa Kierlighed?
 Den samme Vind, som tvang dig nys til Klage,
 Har maaskee venlig holdt din Ven tilbage.

Da hæved atter sig med Kræft mit Bryst,
 Selv Evnl en turde meer sig did indsmugle.
 Forstummet var Mismodighedens Røst,
 Der freg i Mørket fælt, som Nattens Ugle.
 Kun Haabet i mit Hierte sang med Lyt,
 Som høit i Morgenrøden Skovens Fugle.
 Varm tørred Golen Taaren paa min Kind,
 Og Vognen rullede rask i Ringsted ind.

Dg medens for de lette Hiul blev spændt
 Udhvilet Musfelfkraft og frodig Vælde,
 Jeg vandred, hvor mit Blik sig havde vendt,
 Til Oldtids-Kirken, hellig i sin Vælde.
 Thi Fromhed havde Solens Flamme tændt,
 Dg inderligt jeg maatte Taarer fælde,
 Da i det gamle Chor jeg traadde ind,
 I klaren Søndags røde Morgenskin.

Thi høit i Solen paa den hvide Muur
 De gamle Skjoldemærker barnligt smilte.
 Derude blomstred nu en frisk Natur,
 Her Oldtids gamle, visne Blomster hvilte.
 Den klare, gyldne Straale, reen og puur,
 Igiennem Vinduet hen for Altret ilte,
 Dg spilled paa den sorte Marmorsteen,
 Som gemmer Waldemars dybtstunkne Been.

Men ned i Østen, paa Knud Lavards Grav,
 Jeg sank og bad til Gud med hellig Barmhæ;
 Du, som en fieden Ven mit Hierte gav,
 O! riv ham ikke ud af Danmarks Arme,
 Lad ham ey pløie for det kolde Hav,
 Bortrevet grumt og brat ved Skiebne's Harnse,
 For jeg har savnet ham, algode Gud!
 Styrk du min Bøn til Himlen, Sankte Knud!

Jeg lover dig til Giengæld, at jeg vil
 Engang dit ædle Liv til Skue stille
 For Verdens Nie, i et barnligt Spil,
 Hvorved den Frommes Taare dog skal trille,
 Hvis du bevæger Himlen venligt til
 At holde seiludspændte Karton stille,
 Til jeg for sidste Gang, med Venkabs Lyst,
 Har trykket Henrik Steffens til mit Bryst!

Og see! den fromme Helgen hørte mig.
 Thi med fornøyet Haab og Trost jeg reiste.
 Og snart, min Arelstad! jeg skued dig,
 Siernt dine høie, stolte Taarne kneiste.
 Jeg Soen saae, den hvilte blidelig,
 I stillen Lust stet ingen Vimpel kneiste.
 Til vandte Dør jeg foer, og aabned den —
 Og skialv — og saae — og sandt endnu min Ven.

Og hermed er min Reise nu forbi.
 Min Siel er fuld, min Haand kan intet male.
 Jeg veed at varig Fryd og Harmonie
 En søges maae i Jordens dunkle Dale.
 Den matte Harpes duse Melodie
 Kan en mit eget tunge Bryst huseale.
 Hvad skal da Flere med den tause Kummer?
 Camoenen tier, Harpens Lyd forstummer.

Jesu Christi gientagne Liv
i den aarlige Natur.

Sein Geistlich dienende die
i den vortige Jahre

Christi Fødsel.

Hver Aar, naar Aagerne sngte hen,
Da fødes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Lust, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser! Det er ham selv!
Derfor Naturen saa huldt og siont
Sig fryder og klæder i Haabets Grønt.

For unge, uskyldige Hyrder, brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bæver i Maanenskin,
Og svinger: Idag er en Frelser fød,
Af Aarens, den hulde Marias Skød!

Den reneſte Dug er hans enefte Drif,
 Til Himlen ſtjerner hans fromme Blik,
 Til Himlen han rækker ſin barnlige Haand,
 Til Jorden bundet med Roſen-Baand,
 Hans Vallens er Zephyr, hans Bugge Straae,
 Hans Dine funklende Himmelblaa.

Af Hyrder! Ganger i Bethlehem ind,
 Og rører det kolde, forhærdede Sind!
 Og beder dem ud paa Marken gaae,
 At ſkue det Barn i de ſpæde Straae,
 At dets uſkyldige Smil og Roſt
 Kan hæve til Himlen det jordiffe Brøſt!

Saa ſvære de Engle til himmelfke Hiem,
 Men Hyrderne vandre til Bethlehem;
 Og ſige hvad dem er ſaligt hændt,
 Og blier beſpottet og Ruggen vendt.
 Saa vandre de atter paa Marken ud,
 Og knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Og Stiernen blinker paa Himlen frem
 Og vinker de Konger af Øſtens Hiem.
 Og Straalerne kommer i fromme Chor,
 Og ſynker ydmygeligt ned til Jord,
 Og priſe Frelſerens hellige Navn,
 Som ſmiler i Moderens ſkionne Favn.

Og reise sig atter fra sorten Muld,
 Som Blomster, i Purpur og Floil og Guld;
 Uffylde Born, saa fromt, saa smukt,
 Halv stigende, halv mod Jorden bukt,
 Og række de Urner, saa sødt forgyldt,
 Med Virak og dufteende Myrtha fyldt.

M a r i a.

Mild og varm,
 Med det søde Barn i Arm,
 Ung, uskyldig, huld og skion,
 Smiler hun til sin elskte Søn,
 Lægger ham ved sit fulde Bryst;
 Fuglesang er hendes Røst,
 Hvid, som Lillien, hendes Haand,
 Himmelblaat hendes Klædebon,
 Diet, som Havet, dunkelblaa,
 Vølgende Taarer i Diet staae;
 Haaret er Solens Straaleflod,
 Kinden Morgenens Rosenblod.
 See! hvor i Ætherens Sølvelfor,
 Sædt hun vugger det spæde Noer.

J o s e p h.

Fra forrige Aar

End den tørre, brune Stubbe staaer;

Skygger med sit visne Løv,

Om det spæde Blomsterstøv;

Er en gammel Stav, hvorumkring

Lillien slynger sin Blomsterring,

Er i Hytten det tørre Mus,

Værn for Storm og Solens Blus.

Gammel, trofast, blid og rund;

Men en Pleiefader kun.

Christi Manddom.

Hvor blevst du hulde Mand?
 Hvor blevst du, Jesu sød?
 Som strakte høit din Haand
 Til Gud fra Jordens Skød?
 Ak! i de sødne Straae
 Jeg finder ey dig meer;
 Men hist i Skovens Braa
 En Yngling jeg dig seer.

Saa smækker og saa stien,
 I dunkle Skyggers Hegn
 Du vanter om i Løn
 Og stjer den hede Egn,
 Hvor stolte Phariseer
 Forblinder golde Muld,
 I sit Skarlagen-Skiær,
 Med brede Bræmmer Guld.

Du vandrer, Yngling fion!
 Fra denne stolte Pragt,
 Til stille Hvælving grøn,
 Med tiolne Blade takt.
 Og Fuglens muntre Sang
 Ved Skyggens hulde Bryst,
 Og Bækkens Volgegang
 Sig blander i din Røst.

Fristelserne i Orken.

Nødtørftigheden

til Blomsten ved Bækkens Bred.

Hvi stander du der,
 Ved phantastiske Væk,
 Og fiuler dit Skiær
 Bag tornfulde Hæk?
 Af Gommrens Blik,
 I gavmilde Stund,
 En sparsom Drif
 Her nyder du kun.
 Barnagtige Smil!
 Hvad nytter I til?
 Kom, flynd dig med Til!

Jeg dig omkæbe vil.
 Bliv nærende Korn!
 Sug Bemod ey sødt
 Af Maanens Horn!
 Sligt Liv er dødt.
 Gaae Marv og Kraft,
 I Solens Gavn!
 Din nærende Gæst
 Da virker Gavn.

B l o m s t e n .

Trister! Onde Trister! Lad i Røe mig staae!
 Troer du ey jeg hisset seer de sødne Straae?
 Grum den strænge Sol har meiet alting af,
 Hvad du kalder Livet, synes mig en Grav.
 Mildt mig Almagt satte hen ved Bækkens Siv.
 Brudte Straale her ey røve kan mit Liv.
 Alt forstokkes hist, hvor Heden mægter hen.
 Ufkylds fagre Rose her ey falmer end.
 Troer du da af Brød at Livet næres kun?
 Nei, af hvert et Ord, som gaaer af Herrens Mund.
 I den store Bog, Naturens fromme Chor,
 Er min tause Blussen og et helligt Ord.
 Flye fra Lundens Hvælving, fra min lille Boe!
 Trister! Onde Trister! Lad mig staae i Røe.

B e l l y s t e n.

til Suglen i Toppen af Træet.

Hvortil de Gange? Hvortil de Spring?

Hvortil de forskængelig- hoie Sving?

Forvildede Barn! brug din Fornuft.

Hvortil det Liv i den tynde Lust?

Giig, hvi altid op du stræber?

Hvortil de Psalmer paa de fromme Læder?

Livet ey i tynde Intet boer,

Men paa den rige, ærefaste Jord.

Fortroe dig til mig!

Jeg omskaber dig,

Mere skion, end før du var,

Mere lykkelig.

Seer du ey hiint Slangepar,

Com i varmen Sand hist velter sig?

Seer du den vellystige Mine?
 Seer du de spraglede Farvers Pragt?
 Langt mere levende, langt Rionnere end dine!
 Seer du med Glæden den trofaste Pagt?
 Med ganske Legem de savne den glødende Jord,
 Mellem Blomster og Urter i Vellyst de langsomt sig
 snøer.

Savn mod Savn!
 Fortryllet, indflettet, nedstunken i Glædens Havn.
 Flye den intetsigende Duft!
 Sving dig en meer i den tiolige Luft!
 Styrt dig! Styrt dig i Lysterens Rige.
 Og trylles du en —
 Flye atter din Ven!
 Du har jo Vinger, du kan jo flige.

F u g l e n .

Kom en med den frække Tale,
 Med de høistforbodne Ord.
 Her i denne grønne Svale
 Sædt og forrigfrit jeg boer.

Høit i det azurne Rige,
 Fra den tause, dunkle Skov,
 Lader jeg min Psalme flige,
 Til min Skabers Priis og Lov.

Ey mit spæde Legem taaler,
 Lave Dunst! at nærmes dig.
 Høit i Morgenrødens Straaler
 Mine Lemmer bade sig.

Taaen i den dybe Mose
 Bilde blinde snart mit Blik.
 Duggen paa den unge Rose
 Er min Fæde og min Drif.

Stærkt ieg gyser ved at tænke
 Mig i dette fæle Dyb,
 Buffet under Lysters Lænke,
 Mellem Jordens lumste Kryb.

For mit Blik er hist at stue
 Denne velskiftfulde Dal,
 Som et Helvede, hvis Lue
 Vinker mig til evig Dval.

Harde du mig først dernede —
 Ha! Jeg seer hvor lumst du leer!
 Til min eenlig fromme Bede
 Hæved jeg mig aldrig meer.

En jeg kunde bort mig vriske,
Vellyst gjorde Vingen lam.
Jeg min Gud vil aldrig friske.
Ene vil jeg tiene ham!

Ergierrigheden

til Unglingen.

Hvi gaaer du halvvaagen
 I Laagen?
 Hvi søger du dunkle Skygger,
 Hvor Nglen bygger?
 Hvi sluttes du ind af Krat og Buss og Elv?
 Hvi slutter du dig i dig selv?
 Seragter den Glæde, som huldt dig savner,
 Higer efter den, som du savner!
 Daarlige Ungling! Vaagn af din Drøm.
 Følg! Følg den rivende Strøm!
 Da hæver dig høit de Bølger,
 Som nu dig forfølger.
 Gjør dig ey selv det værre!
 Vær Tidens Træl, saa er du dens Herre!

Lyb mit Raad! jeg er den gode Hyrde,
 Letter huldt din Byrde.

Folg mit Fied, gaa med mig op

Her paa denne Bierge-Top!

See ned i Dalen. — Hvor de lege!

Sig bevæge,

Frugter bryde,

Nyde!

Med Krog skal man Fiske angle,

Børn med en Rangle;

Lag denne Rangle af min Haand,

Og tien og tilbeed mig, jeg er den gode Mand.

Y n g l i n g e n .

Blig bort fra mig, Satan! Thi der staaer
 skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud, og tiene
 hannem allene.

Johannes den Døber.

Lad mine klare, fislige Draaber
 Svale den brændende Sommer!
 Jeg blodgior Naturen, Blomsterne haaber,
 Hvergang jeg vægende kommer.
 Arme Verter! som ey kan trives
 Paa denne tørre, solbare Grund,
 Godt af min Morgendug skal I oplives.
 Hvi staaer I ey hist i den fislige Lund?
 Jeg er afmægtig, med Vand kun jeg døber,
 Snart det borttørres, udoft af min Hgand.
 O men den Himmelste hist, som Zephyrerne røber,
 Som bygger sig Slotte
 I Skovenes Lye, i den dunkle Grotte,
 Han er større, han døber med Aand.

Christi Daab.

Drægende sødt de klare Perler have,
 Kioligt de giennem mit lustige Legem gaac.
 Det forfrisket jeg vil mig af Badet nu have
 Med min husvaledes Æther, blaa.

J e s u L æ r e .

Den gamle Skov taler giennem Høret.

Lad mine dunkle, bølgende, grønne Kroner
 Vinke dig bort fra Larm og bedøvende Toner!
 Toner ene fra Fuglens uskyldige Strube
 Trylle dig i min alvorlige, hvælvede Grube!
 Hvidslende Hæk,
 Kisligthenrislende Bæk,
 Surre, som fromme Vie fra den eensomme Kube!

Siger den Gysen, som ryster de inderste Grene,
 Medens du vanker her stille, modløs, ene,
 Siger den ey dig, at Livet er meer end en Skygge?
 Lærer du Tryghed ey af de Stammer saa trygge?
 Saa som de staaer
 Stode de hundredre Aar,
 Vente nu roligt paa Doden i dæmrende Skygge.

Glem da nu her for din Nødtørst et Dieblig Sorgen!
 Tænk ey med Engsten idag paa den Dag imorgen!
 Denne Hvalving, mod Himlens kun trang og liden,
 Tjerner dig dog med sit Lov fra Rummet og Tidens
 Sæt dig i Lære

 Under mit venlige Træ!

Sæt dig! Du har jo Violers og Roser ved Siden.

Seer du ey Spurven, hiffet, saa muntert at hoppe
 Qvidrende hoit, i de overste, farligste Toppe?
 Den er rolig, dens Bryst ingen Sorger beklemme;
 Frygter ey for at falde, Gud kan den ey glemme;
 Det er dens Trost,
 Det gyder Roe i dens Bryst,
 Fattige Fugl, som den er, uden Skionhed og Stemme!

Den er rolig, og du? du er angst og bange?
 Krels dig, trimodige Sjel! vær ey Kummerens Fange!
 Seer du den Dal, som sig hist giennem Træerne bryder?
 Seer du hvor Lillier og Græs og Violers den pryder?
 Ikke de saae,
 Ikke til Hosten de gaae,
 Dog deres himmelske Fader dem klæder og fryder.

Skulde han dig da, sit Billed, ey fryde, ey flæde?
 Skam dig! Visk Taaren af Diet, byt Kummer med
 Glæde!

Hør paa den rislende Bæk, hvor melodisk den falder!
 Hør paa de Smaafugles Sang i den kierlige Alder!

Etherens Blink,

Blomsterens barnlige Bink;

Hør det, og see! Det er Gud, det er Herren, som falder.

Lad ey den modløse Sløvhed din Styrke forhaane!

See mine Trær hist, som høit over Bierget sig kraane!

Glittige Biergmænd der Saltet af Gruberne bryde,

At med sin Smag og sin Kraft det kan Mennesket fryde.

Hvad er det alt,

Siel! mod dit herligste Salt?

Taber det Kræften, af hvad er da lifligt at nyde?

Lad ey dit indvortes Lys af Taager indhylles!

Natten kun sortner at Stiernen kan mere forgylbes.

Seer du det mørkt omkring dig, velan! ey du gys,

Hæv da din Vand, lad som Solen paa Himlen den lyse!

Høit paa det Blaa

Kief lad den varmende staae!

At ey i dæmrende Nat dine Brødre skal fryse.

Aldrig de smaalige Syster med Jorden dig bøie!
 Vend til de store Bedrifter dit undrende Nie!
 Kummer og Armod og Dval ey din Taare kun vinde,
 Ogsaa ved Livets uskyldige Spil bør den rinde,
 Vindenes Suk,
 Blomsternes vinkende Suk,
 Pigernes salige Smil og ved Tidernes Minde.

Ringe Dyders Fortræfflighed op du ey læse!
 Ey for hver givne Skjæb i Vasuner du blæse!
 Mærker du Regnen, hvor kioligt og sødt den nedfalder?
 Venlig til Live dens Perle Smaaablomsterne kalder,
 Taler dog ey,
 Lier og drager sin Vey.
 Raab over sligt er Beviis kun paa dybtstunkne Alder.

Vil med din Gud du dig inderligt, trofast forene,
 Sælg da dit Huus, thi med ham kan du Mamon en tiene.
 Seer du Oldingen hist, hvor hans Fødder sig flytte
 Langsomt og front? hans Hænder til Staven sig stytte;
 Ryggesløs Larm,
 Frækthed har saaret hans Barm,
 Gammel og graae har han bygt sig i Skoven en Hytte.

Du, som er ung, som er kief, som er freidig tilmode,
 Flygt ey til Skoven, drag Sværdet og kæmp for det
 Gode!

Elgiv din Næste, naar du kun fornærmet er vorden;
 Men vær det Nedriges Rædsel, en Hævner paa Jorden!

Lusten er qualm,

Bortsvier Blomsten til Halm,

Da kommer luttrende, rensende, Lynild og Torden.

Kierlige Siel! af lad min Natur dig henrive!
 Luf dine Pine for Tant, og lad lufte dem blive!
 Men lad med Andagt, med brændende Andagt dem stue
 Dybt i Alkierligheds evige, straalende Lue!

Da skal din Aand

Bryde sit jordiske Baand,

Svinge sig høit imod Himlenes hvælvede Bue.

Elfte! den Ton, som dig venter, den salige Glæde,
 Kan ingen Tunge, kan ikke Naturen udqvæde.
 Vølgernes dæmpede Risten og Fuglenes Tone,
 Hyrdernes Viser og Vinden i Bladenes Krone,

Alt er kun Klang,

Enkelte Lød af den Sang,

Som af Cheruberne synges om Skaberens Throne.

Jesu Mirakler.

Hvor Sangerfken glædeligt toner,
 Hid venligt i Myrthernes Lye,
 Til Skovens husvalende Kroner,
 Fra lumre Forsamling du flye!

Kom bad dig fra Foden til Isen
 I Bækken, som bugter sig hen!
 Og est du verkbrudden og vissen,
 Du faacr dog din Sundhed igien.

Og mens du bag Grenene sidder
 Paa denne mildtskraanende Høy,
 Og horer paa Fuglenes Qvidder,
 Langt fiernet fra Daarernes Støi;

Da drifker Zephyrernes Godme,
 Mens Kilden sin Eitharra slaaer,
 Og indsuger Rosernes Rødme,
 Mens Solen i Purpur opgaar;

Da, medens ham Sangersten priser,
 Fra dugsprængte, duftende Jord,
 Din Jesus dig kjerligt bespiser
 Alt med sit udeelsbare Ord.

Det hvidsler i Bladenes Hvidslen,
 Det klinger i Skovenes Klang,
 Det risler i Bølgernes Rislen,
 Det synger i Hyrdernes Sang.

Og sad her den talrigste Verdimel,
 Hvor henrykt nu sidder kun du,
 Det salige Brød af hans Himmel
 Blev nok og tilovers endnu!

Ved Bækken, hist henne, du finder
 Den klare, den ætherne Vand.
 Det Vand, som saa perlende rinder,
 Det bliver til Viin i din Haand.

O kom du, som halter i blinde!
 Kom, sæt dig ved Vogenes Rod!
 Dit Syn du vist atter skal finde,
 Og fast skal du staae paa din Fod.

Og døde forhærdet end længe
 Dit Hierte koldtisnende hen,
 Sin Grav det dog atter skal sprænge,
 Og lue til Himlen igien.

Thi Herren er ikke en Cain,
 Der dræber af Mag og i Væn.
 Kom, grædende Enke af Main!
 Her finder du atter din Søn.

Mens Maanen med Straalerne bæver,
 Og stiger af Vølgernes Skid,
 Hans Aand dig saa venligt omsvæver,
 Han sover, men ey han er død.

O Jesus! Dit Tempel du bygger,
 Hvor Blomster og Vølgerne leer.
 Dig hist, mellem Trærnes Skjgger,
 I Salomons Dmgang jeg seer.

Der dine Disciple sig samle,
 Du slutter dem fast til dit Bryst.
 Med Andagt de Unge, de Gamle,
 Her lytte saa fromt til din Røst.

Og Børn, som Guds-Englene ligne,
 Dem taer du paa Skjødets, de Smaaes;
 Jeg seer dig dem helligt velsigne,
 Og smile til Himmelen's Blaa.

P h a r i s æ e r e n.

Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
 Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
 Min Isse kan din hede Brand ey taale,
 Den svækker Kraften, selv dog uden Kraft.
 Dit Gølstik marttrer kun, som skarpe Naale,
 Og tærer bort al Livets Ungdoms Gæst;
 Det bringer med sig Støv og Dvalm og Tørke,
 Og gjør et Paradis til Sahras Ørke.

Din frække, vilde, ubetvungne Lue
 Forjager Helligdommens Dæmringstær.
 Med dorste Blik du troer dig alt at kue,
 Dog er din Middag Nattens Mørke nær.
 Du lyser op af yderste Formue
 Og brænder Stæder af, som vilden Hær,
 Og kalder Mørkheds Børn, hvor ey sig bøye
 For Afgud dig! Du med det frække Dye!

Almueen blindes af din stolte Flamme,
 At synke ned for dig den troer en Dyd.
 Og, medens dine Purpurlapper bramme,
 Kræver du dem Fromhed, Troe og Fryd.
 Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
 Du haaner Skionhed, Wiisdom, Spil og Lyd,
 Og troer en bedre Lyst at tilberede,
 Naar mat de gisper i din Middagsbede.

Ha! flye til hine grændseløse Lande,
 Hvor Blomsten doer, hvor ingen Lyd er hørt,
 Hvor hede Stov med heden Lust sig blande,
 Af en forpestet Vind i Veiret ført.
 Der brænd og lys! men skaan de hulde Strande,
 Af Rosenhækker og Kierminder størt!
 Der ryst din Fakkell paa den golde Hede!
 Og vilden Afreer skal din Ild tilbede.

Thi hvad du Sandheds Lys med Hyklen falder,
 Er en i Verden kastet Røverbrand,
 Som dræber frommen Ustylds gyldne Alder
 Og fylder op med Røg det hele Land;
 Og hvor en ind dens frække Straale falder
 Der Vanvid har sit Hiem i Mulm paa Stand!
 Med Overmagt og Vold din Lue knitrer,
 Enfoldig Fromhed doer og Ustyld zitrer.

Dit hedesyldte, dumme, drufne Øye
 Den hulde Farveglands ey see formaaer,
 Hvor Sol ey brænder over golde Høye
 Der Overtroens Midnatstaage staaer!
 Den hele Jord din Straale skal ompløie,
 Men Tidser er din Høst, fra Aar til Aar!
 Og dog din Middagsbrand, som døsigter os,
 Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Af! havde du et Blik for Rosens Lue,
 Af! havde du for Duggens Blink en Sands,
 For Villiens Reenhed under Træets Bue,
 For Suglens Sang, for Bækkens stille Glæde,
 Da vilde du med Undergang ey true,
 Ey visne hen den fagre Ungdoms-Krands,
 Det Lys blev slukt, hvorfor Naturen gyser,
 Som dræber Lyset medens op det lyser.

Dog brænd og bram i straaalebræmmet Kaabe!
 Din Ild skal slukkes og din Magt ey staae.
 Din Guddom skal ey Afmagt meer anraabe,
 En tielig Lust skal over Egnen gaae,
 Og bringe Livet atter til at haabe,
 Og qualmen hede kief tilbageslaae,
 Og svale Jorden med sit Perlefløde,
 Og vække Jordens Liv til Held og Glæde.

Og alle Syger skal fra Jorden ile,
 Og ikke ængste meer det bange Sind.
 En Aftenrøde blideligt skal smile
 Med Morgenrødens sunde Rosenkind.
 Den modne Drue skal bag Lovet hvile,
 I Blomstens Sted skal Frugten sættes ind,
 Og til en hellig Nadver os indbyde,
 En Forsmag paa den Fryd vi hist skal nyde.

S a d u c c æ r n e.

See her os arme Stubber staae,
 Iblandt de svædne, visne Straae!
 See vore gule, gule Lov,
 Fortært af Dorn, bedækt med Støv!
 See hist den hvasse, nøgne Dorn,
 Hvor Jomfrue-Rosen stod tilforn!
 Den Blomst, som endnu hisset staaer,
 Som Jomfrue-Rosen snart forgaaer.
 Alt er i Verden kun et Spil,
 En Klang med ingen Mening til.
 See Bækken hist i heden Sand!
 Den svinder under Solens Brand.
 Den Sommerfugl, som nys var glad,
 Som slagred om i Solens Bad,
 Kun saare kort sin Lykt den nød,
 Nu hviler den, thi den er død.
 Et Nieblik er Jordens Fryd,
 Et Volgeslag, en Tonens Lyd!
 Et Nieblik er Jordens Liv,
 Et Pust, som knækker svage Siv!

Hvortil da disse Planer lagt?
 Hvortil det Skrig paa Kraft og Magt?
 O Stoltthed! lad mit visne Løb
 Kundgiøre dig, at du est Støv.
 Et Snug, som sig for Vinden snoer
 Og synker atter ned til Jord.
 Hvortil da dette Grublerie,
 Om du est evig eller frie?
 Du lever, siden du blev fød;
 Naar du est død, saa est du død.
 Alt du opstande skal igien —
 Hvor kom det fra, hvor vil det hen?
 Den eengang visne Blomstertop
 Den blomstrer aldrig atter op,
 Snart i dens Sted en anden groer
 Og sletter ud det sidste Spor.
 Det som du blier det est du nu,
 Og aldrig mere vorder du.
 Thi nyd dit Liv mens det bestaaer,
 Og græm dig ey at det forgaaer!
 Det Nieblik som flyer, som kom,
 Det er din hele Eyendom.

Simon Peder.

Milde Morgenvinde, lide,
 Kiole heden Sommerluft,
 Kruse Havets Blande, blande
 Sig med Lundens Blomster = Duft.

Lillien op sig lukker, bukker
 Under Sommerfuglens Vægt.
 Rundt, i muntre Klynger, synger
 Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurfuglen, Fuglen,
 Langsom hiin og hin med Jil,
 Løber over Havets Bover
 Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger
 Baaden i det stille Vand.
 Ved sin Angel rolig, trolig
 Sidder ungen Fiskermand.

Men, som han fornoiet Diet
 Kaster hen paa Sol og Jord,
 Synes ham hans Dre, høre
 Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
 Volgen, Fuglen høit paa Dvist,
 Og den Duft, som viger, siger
 Hvad han aldrig før har vidst.

Alt e et Sprog kun maler, taler
 Selv det hemmelige Sprog.
 Diet rundt sig vender, brænder
 I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
 Bogens Træk i sølsom Dands;
 Og hvorhen han fuer, luer
 Nu en venlig Blomsterglands.

Forst en Flok af blide, hvide
 Lillier stande fiern og nær;
 Evende smaae Kierminder, finder
 Diet i det hvide Skær.

Og ved dem to søde, røde
 Roser, klædt i Jomfrue-Pragt.
 Gyldne smaae Aurikler vikler
 Sig i den foreente Pagt.

Og af Tulipaner baner
 Sig en broget Sværm sin Gang.
 Medens Skyggen lindrer, tindrer
 Selen, lyder Suglesang.

Og, for Peders Dje, søie
 Lillier sig til Lillie blid;
 Og mens Blomsten viger, stiger
 Frem en Yngling, lilliehvid.

Og de blaae Kierminder svinder
 I hans Dine himmelblaae;
 Kindens Rosenbuer luer
 Der, hvor nys han Roser saae.

Og de smaa Murikler vikler

Sig i gyldne Lokker grant.

Eulipaner følge, følge

Skuldren i et let Gevant.

Og de høie Straaler høie

Om hans Linding sig med Lyst.

Og den Sang, som lyder, bryder

Ud nu i hans hulde Koft:

Seer dit forhen blinde Øie eengang nu sin Skaber
deg?

Har det endelig da lært at tyde dette stumme
Sprog?

Finder det i Blomsterflokkens Glæde, i Fuglens
muntre Sang,

Kildens Koft, og Skovens livelige Svale, Solens
Gang,

Udi Tidens gamle, store Sagn, i Harpens høje
Lyd,

Skjaldens Sang, den Vises Grublen, Heltens Daad
og Dvindens Dyd,

Ikke blot en Glæde, som slukkes, en et Liv, som
dræbes brat,

Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gra-
vens Nat?

Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol
til Pol,

Som i sikker Retning samles i en herlig fælles
Sol?

Skuer du din Skabers Tinger, som i Alting peger
frem,

Og hver Aand, som opad stræber, viser til sit rette
Hiem?

Gaae du, da den tykke Taage fra dit kjeffe Nie
faldt,

Alt for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting
Alt?

O da læg din ringe Mede, kast den hurtig fra dig
her!

Gif du ikke meer Skal fange, du skal fange Men-
nesker!

Johannes.

Hvad er det hist, som ringer?
 En Aftenklokke dybt i Skoven klinger!
 Saa længsel- og saa vemodsfuld den klager;
 Og fierne Gielde, blaae, dens Lyd gientager.
 Dybt mellem Skovens Kroner
 Den lokker mig med sine Solvertoner.
 Her maa jeg vist den søge
 Ved Bækken, mellem disse gamle Bøge.

I Solens Aften = Luer
 Et aabent, rødt Capel jeg hisset stuer.
 Igiennem rene Blaa saa sødt til Himlen
 Dets Klokke sender op sin dumpe Bimlen.
 Med hulde Villie = Stængler
 Det prydet er, og friske Rosen = Hængler;
 Og Bækken rundt sig slynger
 Om Altrets Sod og fromt sin Psalme synger.

Paa Altret op er stille
 Det hellige, betydningsfulde Billed.
 Jeg seer paa sorten Kors sig ynksomt boie
 Den hulde Jesus, med sit brustne Die.
 Nu Kilden meer ey murrer,
 Og Klokker tier, Turtelduen kurrer,
 En Eremit fremtræder
 I lange Klædebon med blide Miner.

Er det, med Jammerstlager,
 En Olding graae, som Verden nu forlader?
 Som Nag har qvalt? som er andægtig bleven,
 Og angre vil den Synd han har bedreven?
 O nej! Jeg henrykt stuer
 En Yngling stien, hvis fromme Die luer;
 Alsmægtig ey han bærer,
 Med Kraft sin Haand til Himlen høit han hæver.

Glat er hans hvide Pande,
 Paa den har Lasters Præg ey kunnet stande.
 Hans Kind er frisk, en Jomfrue-Rose, luffet,
 Som Lysters Gift ey falmet har og dugget.
 Hans dybe Blik ey skielver,
 En rolig Bue over Diet hvælver,
 Hans Haar i gyldne Strømme,
 Som Straaler, fra den fildte Tinding svømme.

Hafs hulde Stemme lyder:
 Min Jesus! ene du mit Hierte fryder.
 Her bygged jeg dit Huus, her kan jeg vanke,
 Hvor ingen Larm forstyrer fromme Tanke.
 Kun da jeg roligt hviler,
 Naar ved dit Bryst jeg i dit Nie smiler,
 Naar i dets milde Luer
 Din Misfandhed, din Kierlighed jeg skuer.

Du gaar mig tit imøde,
 Min Jesus! thi du opstod fra de Døde.
 Din Elskov alt omfatter,
 I hvert et Nieblik du sødes atter!
 Kun Tiden og Naturen helligt maler
 Det store Tiffer, som din Glands udtaler,
 Selv i mit Hiertes Kammer,
 Est du det Lys, det fromme Lys, som flammer.

Den hellige Nadvere.

Hvor flygted du, venlige Aand!

Som frakte til Himlen din Haand,

Gødt baaren

I Vaaren?

Til Skov og Grotte staaer en meer din Hu.

Der er saa dødt, der er saa vandfoldt nu.

Ingen hulde Blomster meer!

Barnligt en Naturen leer.

Bleg og gaal hun viser sig,

Skranten og frugtsommelig.

O! men men see den modne Frugt,

Hvor dens Kinder rødme smukt!

Af den matte Moders Skied

Løfter jeg dig, Slut saa rød!

Glemmer hende over dig,

Eh! din Velsugt trykker mig.

Runfne Træe! som du, jeg flaaer
 I den store Urtegaard.
 Trænger magtesløs, som du,
 Til en jordiff Næring nu.
 Kom! fornye den svundne Gæst!
 Giv mig atter Marv og Kraft!
 Ydmya, mens jeg nyder dig,
 Knæler jeg, en Plante liig;
 Føler mig et Snug, et Støv,
 Mellem dine visne Løv.

Hvor du qvæger, milde Mod!
 Jeg fik atter Liv og Mod.
 Som du hæved dig i Kraft,
 Hæver mig din sunde Gæst.
 Store Kredsløb! Intet deelt!
 Alt omfavnet til et Heelt.
 Store Legem! af! af dig
 Har en Mundfuld styrket mig.
 Lijligt var dit Himmelbrød,
 Men hvi er din Skionhed død?

Stille! hvilken Sødme?
 Hvilket Skær i den guffne Natur! hvilken Rødme!
 Hvilken Ahnelse hæver den mørke, den modsaldne Tanke?
 Hvad titter, hvad rødmer, hvad leer, bag den bug-
 nende Ranke?

Skionne, saftsvulmende Drue!

Du livner den kolde Natur med din Sug.

De vægtige, sunklende Lokker du ryster.

Smilende Wiin!

Purpur-Rabin!

Med Andagt i blinkende Kalk jeg dig kryster.

Den Engel, som i Vaaren smilte,
Som lumre Sommer lærte sige,
Som i de dunkle Skygger hvilede,
Her funkler i en Purpurstige.

De milde Blus, de svaleølger,
Den lette Æther Vaarens Ven,
Det Blomsterflor, som Jorden følger —
Alt finder du jo her igien!

Det Haab du har i Vaaren fundet,
Blev mat i Sommer, meer i Høst,
Lidt efter lidt det er forsvundet,
Og Tvivl kun ængster nu dit Bryst.

Da Himlen sig fra Jorden skilled,
Da sank din Aand igien til Jord.
Det himmelske, det rene Billed
Er længer i dit Hierte boer.

Det Varnlige var længst forbundet!
 Nu gaaer du bleg mod Jorden bukt.
 Med Høien har du dig forbundet,
 Og ædt af giftig Kundskabs Tragt.

O drif! at du kan atter glemme,
 Hvad koldt kun Hovmod lærte dig.
 Da vaagner atter Livets Stemme,
 Da seer du atter Himmerig.

Hvis en du vorder Varnets Lige
 Og brænder Stoltbeds kolde Pagt,
 Da seer du aldrig Himmerige.
 Det har din hulde Fæller sagt!

Tag Kalken i de fromme Hænder,
 Som stibnes i den kolde Høst!
 Den blide Engels Kys da tænder
 Vist atter Vaaren i dit Bryst.

Din stunkne Troe paa nye fremluer,
 Dybt i din Barm den sætter Rod.
 Drif, medens du til Himlen fluer,
 Thi det er Jesu sande Blod!

Judas Iscariothes.

Mennesket.

i den sildige, sludfulde Hestnat.

Skulde jeg sig Konning ære?

Nej, jeg er ey længer ung.

Det vanærer mig at bære

Denne lidetsfyldte Pung.

Dine vilde Phantasier

Skal ey længer nytte dig.

Bort, I Ungdoms Sværmerier!

I skal ikke fængsle mig.

Hvad er Ord? En Vind, som svinder.

Hvad er Dyd? Blandt Ord et Ord.

Hvad er Gud? Et Glimt, som blinder.

Hvad er mit? Den rige Jord.

Satan

igjennem Stormen.

Hvad er Tuglen meer end Krybet?
 Hvad er Vethren meer end Muld?
 Hil dig, Son! Sog du kun Dybet,
 Dybet flammer rigt paa Guld.

Mennesket.

Hvad var det? Son blev jeg nævnet!
 Hvo var det, som for mig stod?
 Jesus! ved dit ringe Levnet
 Lykt og hidstgt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg kiek vil døde,
 Ey jeg kysser meer din Søm.
 Bedre Drif og bedre Tode
 Jager bort hver Feberdrøm.

Hen til Jordens rige Vise
 Vinker Mynten mig, saa rød;
 Den mig bedre vil bespise
 End du, med dit Himmel-Brod.

Jeg mig skammer for din Naade,
 Frygter ey din Arm saa lam.
 Flux jeg vil dig nu forraade,
 Saa afvætter jeg min Skam.

Satan

med vild Latter.

Hungrig Luften sig har hvælv
 Rundt om Jordens fede Dal.
 Hvad er Himmel imod Helved?
 Hvad er Glæden imod Dval?

Mennesket.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
 Stiernen rød paa Himlen staaer,
 Fæle Hvin i Gierdet suser,
 Mens til Caiphas jeg gaaer.

Satan.

Sorte Engle! Hen I brage
 Over midnatsdunkle Jord!
 Naar han kommer bleg tilbage,
 Vil vi synge ham et Chor.

Mennesket.

Længer ey jeg nu skal trænge.
 Det er skeet, det er fuldbragt!
 Denne Pung med blanke Penge
 Vidner om min nye Pagt.

De sorte Engle.

Bee dig! Bee! hvad har du rovet?
 Bee! hvad har du overtraadt?
 Ham, som du saa varmt har lovet,
 Ham, ham har du nu forraadt!

Mennesket.

Rødsomt Stormens Vinge bruser,
 Stiernnen rød paa Himlen staaer.
 Fæle Hvin i Gierdet suser,
 Mens fra Caiphas jeg gaaer.

De sorte Engle.

Stormen har sit Glavind draget.
 Stormen er det stærke Riis,
 Hvormed Adam blev udjaget
 Af sit skionne Paradiis.

Stiernnen, som saa rød er blevet,
 Er den blodige Rubin,
 Som for Balzazar har skrevet:
 Mene Tekel Uphrasin.

Mennesket.

Ve mig! Ve! De skarpe Biorne
 Gaare mig i dunkle Nat.

De sorte Engle.

Mindes du de vrede Biorne,
 Som Elias hævnede brat?

Mennesket.

Ha, jeg flygter! Himlen vredes.
 Ha, jeg flyer dig, Stierne rød!

De sorte Engle.

Cain gjorde ligesledes,
Efter Abels lumste Død.

Mennesket.

He, Du Mattens vilde Hvinen!
At til Gud jeg bede kan.

De sorte Engle.

Mindes du, i Helved, Pinen,
Bønnen fra den rige Mand?

Mennesket.

Ej jeg vil mig meer formaste,
Pungen faster jeg i Dynd.

De sorte Engle

med Sloggerlaster.

Judas! Kan du ogsaa kaste
Bort din skammelige Synd?

Mennesket.

Havet bruser! Storme tude!
Himlens blege Dødning leer.
Det er ude! Det er ude!
Der er ingen Redning meer.

Naade Piil i Mattens Taage sveier,
 Dybt den visne Green til Jorden raser,
 Som sig hæved før saa grøn, saa let;
 Mattens Magter harmes ikke længer.
 Helved kræver ikke meer sin Ret.
 Blegt og bødigt brustne Legem hænger!

Getsemane og Golgatha.

En længer Druens Purpur luer,
 Den milde Himmels sidste Smil.
 Hvorhen det matte Die Kuer
 Det træffer Saar af Dodens Piil.
 Den kolde Dug, som Skoven væder,
 Paa gule Løv med Bittren kaaer;
 O Jesus! det er dig, som græder,
 Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Jld, som venligt ulmed?
 Er den bag vaade Grene slukt?
 Hvor er det søde Blod, som sfulmed,
 Som funkled i den klare Frugt?
 Umaadelige Bægre bramme
 Blandt Skaren, ryggesløs og vild,
 Thi brænder nu som Helved-Flamme,
 Hvad for har smilt, som Himmel-Jld.

De Sandheds-Ord, du kierlig talte,
 I Bindens Vust, i Fuglens Rost,
 Som Blomsterflokkens Farver malte,
 Som lued i den Rens Bryst,
 De Sandheds Ord, den store Naade,
 Slet ingen Virkning har frembragt.
 Nu vil man nedrig dig forraade,
 Saa stor er Helveds onde Magt.

At du fra Faderen mon svæve
 I himmelsk Salighed herved,
 For Sielen til sit Hiem at hæve,
 Af sand, usfromtet Kierlighed,
 For Støvet af sin Drom at vække,
 For dem, som dybt i Velen gaae,
 En kraftig, hielpsom Haand at række —
 Det skionner Ingen, Ingen paa!

Den hulde Blomst de snart mon glemme,
 Den Himmelvink de ey forstod,
 De døved vildt Naturens Stemme,
 Og ryggesløst de drak dit Blod.
 Din Godhed og din hulde Naade
 Sandt ingen from, taknemlig Giest,
 Med Haan de Alt med Godder traade,
 Og raabe nu: Korsfæst! Korsfæst!

Derfor paa disse skumle Steder,
 Ved denne nøgne, tørre Hæk
 Kært og medlidende du græder
 I Kedrons vemodsfulde Bæk.
 Og for dig selv din Taare strømmer,
 Men, for den hele, hele Slægt
 Den bitter Kalk du blidt udtømmer
 Og bukker under Korsets Vægt.

For til Opmærksomhed at drive
 Den Flok, der en din Skønhed saae,
 Du lader dig af Torne rive,
 Og Haglens blege Bødler slaae.
 At Døden hver en Fryd begraver,
 At evig Glæde kun hist er til,
 Det viser du mens du tillæver
 Det blodigste Sorgespil.

Alt seer jeg lumst dem hid at drage,
 Sagtmodigt paa det tørre Mus.
 Din Glorie de vil forjage,
 Med L a m p e r og med røde B l u s.
 Den visne Hauge op de lyse;
 Men Svampe, som blandt Tidster groe,
 Ved Lygtens Skin af Kulde gylse,
 Hvor før i Solen Blomster loe.

Din sande Guddom frækt de dræbe,
 Din Dyd tør dog en dræbes end,
 Thi giver dig den folde Læbe
 Et Judas-Hys, som Broderven.
 Men Læberne, som frostigt isne,
 Skal vise fræk Fortrolighed,
 Skal bringe Krandsen til at visne,
 Og drage dig til Mængden ned.

Thi vender du med blege Kinder,
 Fra de fortabte, blinde Aar.
 Medlidende din Taare rinder,
 Og høit du sukker, mens du gaaer.
 I Sneen dine Kinder blegne,
 Hvor Rosen lued før saa smuk,
 I Regnen dine Taarer segne,
 I Stormen dæer dit sidste Suk.

Naturen i sit Sorgenklæde
 Gientager aarlig taus din Død.
 Høit Englene fra Skyn græde
 Af Medynk over Livets Nød.
 Ukiendte Magt med Brede hævner
 Den Haan, man yttrede mod dig.
 Som Templets Forhæng vældigt revner
 Den frosne Jordbund, ængstelig.

Den fylder til med isne Vande,

Dg reent udslettes Livets Tied;

En eneste uhyre Vande

Bedækker store Kettersted.

Dg bladløs staaer, blant nøgne Stene,

Hvor Baarens Glands længst iled fra,

Det sorte Træ, med tørre Grene,

Som Korset hist paa Golgatha.

Disciplenes Jubel-Hymnus.

Vi vil en forfage!
 Med de svundne Dage
 Skionne Stierner svandt.
 Ondskab's Roddyr tørste!
 Med ad Lysets Fyrste
 Purpurblodet randt.
 Folket stod og saae hans Blod,
 Morkets tykke Forhæng revned —
 Tiden har ham hævnnet!

Satan vældigt kæmper,
 Lyset tit han dæmper,
 Men det dræbes en.
 Hoit mod Himlens Buer
 Snart, i andre Buer,
 Søger det sin Ven;
 I sin Død, saa hellig fød,
 Stiger det, som Morgenrøden,
 Sejrer selv i Døden.

Med andægtigt Nie
 Bliffet hen vi boie
 Paa den store Tid,
 Da den hulde Naade
 Ned til Jorden traade,
 Som en Yngling blid.
 Yngling fion! Du varst Guds Son!
 Derfor er vor Trost, vor Ære,
 Nu dit Navn at bære.

Korset, som du stæbte,
 Ey din Guddom dræbte
 I sin bittre Savn.
 Hvad som ey kan fødes
 Det kan aldrig dødes,
 Ewig er dets Navn.
 Himmel-Jld! veldædig, mild!
 Briske kan dit svage Kammer,
 Men din Lue flammer.

Spredt blandt Jordens Brimmel,
 Blev dit Lys, o Himmel!
 Samlet i din Ven.
 Da hans Læber isned,
 Da hans Hierte visned,
 Spredtes det igien;

Men den Varm, saa huld og varm,
 Af! som kunde Alt forbinde —
 Der var Himlen inde.

Derfor ned vi bøie
 Her, med hævet Nie,
 Dybt det stolte Knæ;
 Strække vore Hænder,
 Medens Taaren brænder,
 Mod dit sorte Træ.
 Bleg og hvid i Dødens Strid,
 Viser du, i Martyrnøden,
 Himlens Røe i Døden.

Blus, I Roser røde!
 Jesus aldrig døde,
 Smil, du Himmel blaa!
 Styrter ham tilføde!
 Jesus er det Gode,
 Det kan ey forgaae.
 Uforsagt mod Helveds Magt.
 Gøglespil er Satans Vælde,
 Den kan ey os fælde.

Lad da Medgang smile,
 Lad da Modgangs Pile
 Torne mod vor Varm,

Lad da Vaaren lue,
 Lad da Vintren true
 I sin bifre Harm,
 Lad da brat i Mulm og Nat
 Livets Fionne Lider blegne!
 Gud er allevegne.

Naar Naturen isner,
 Selv naar Liden visner
 Uden Blomst og Lyft,
 Dog hans Smil vi skuer,
 Dog hans Elskov luer
 Inderst i vort Bryst.
 O! der staaer en evig Baar,
 Paradiset, længst forsvunden,
 Der er atter funden.

Midt i Vintrens Orke,
 Mellem Is og Mørke,
 Afnyttes dette Vaand.
 Inderligt vi brænde!
 Han vort Hierte tænde
 Med sin Helligaand!
 Du est nok, vor liden Flok!
 Af dit Frøe i nogne Rose
 Springer Fremtids Rose.

Hvad er vel vor Kummer?
 Denne dørste Slummer
 Selv en martre kan.
 Tænk hvad Hine lide!
 Tænk hvad Hine strede,
 For at døe, som han!
 Uden Harm da, Arm i Arm.
 Kierlighed forene Slammen!
 Amen! Amen! Amen!

